

U ZNAKU KRIŽA

LIST MILOSRDNIH SESTARA SV. KRIŽA - God. XLVII., br. 172./2, 2026.

s. Mariangela Žigrić

Bože nježni, Bože silni

*Bože nježni, Bože silni,
Grešnom ti si nada, spas.
Pokajanom život vraćaš,
Skrušene sad primi nas.*

*Bože dobri, Bože jaki,
Sve dobrote ti si vir.
Potlačenom pravo vraćaš,
Neznatnome ti si mir.*

*Bože nježni, Bože silni,
Duše moje ti si raj.
Milosrđu tuom se divim,
Sve ljepote ti si sjaj.*

Đakovo, 13. ožujka 1995.

U ZNAKU KRIŽA
God. XLVII., 172./2.

KRIŽEVO, 2026.

Izdavač

Hrvatska provincija
Milosrdnih sestara svetoga Križa
Kralja Tomislava 22
HR-31400 Đakovo

Tel. 00385 031/801-200
Tel/Faks 00385 031/811-141
El. pošta: info@sestre-sv-kriza.hr
www.sestre-sv-kriza.hr

Uređuje

Uredničko vijeće

Glavna i odgovorna urednica
s. Nada Martinković
uznakukriza@gmail.com

Lektura

s. Marija Stela Filipović

Korektura

s. Augustina Dominković

Glasilo izlazi tri puta godišnje
dopuštenjem Provincijalata
Milosrdnih sestara svetoga Križa

Grafička priprema i tisak
Marinko Hardi, Đakovo

s. Mariangela Žigrić: Bože nježni, Bože silni	2
s. Nada Martinković: Mi pred Križem	4
s. Marija Brizar: Riječ Prov. poglavarice	5

POGLEDOM VJERE

mons. Ivan Ćurić: Svetkovina Srca Isusova	6
s. M. Margita Gašparovsky: Dobar vid	7

MISIJSKE PORUKE

s. Nada Martinković: Svjedočanstvo s. Beatrice	8
s. M. Snježana Kmet: Oaza	8
Sonja Devčić: Susret s Miholjčanima	9
Župa Sikirevci: Susret framaša sa s. Beatricom	10
s. N. M.: Čašćenje relikvija	10
Vesna Brumnić: Misijski seminar	11

NASTOJIMO BITI TU

Marija Belošević: Prihvatište „Križ“ za bolesnike	12
Blagoslov kapele Krista Spasitelja	13
Župa Bošnjaci: Oproštaj od s. Serafine	14
Anamarija Miličić, postulantica: Oproštaj od sestara u Bošnjacima	15
Župa Bezgrješnoga Srca Marijina, Slavonski Brod: Rastanak sa s. Ankicom Tomas	16
Župa sv. Filipa i Jakova u Vukovaru: Sestra Paskala Križan – nova sestra među nama	16
s. Valerija Široki: Gosti u Novakima Bizovačkim	17
Tiskovni ured: Koncert „Via crucis“	17
Anita Terzić: Intervju sa s. Ankicom	18
Katehetski ured: „Teen STAR“	20
s. Viktorija Šimić: Suzbijanje trgovine ljudima	21
Anamarija Miličić, postulantica: Kateheza u Mikanovcima	21
Udruga Budi dobro: s. Hijacinta Hoblaj - srce duhovne obnove onkoloških bolesnika	22
Maja Keleminec: Svjedočanstvo iz Jaske	22
Silvija Migles: „Naše su duše namirene“	23
s. Amadea Biroljević: S 23. grupom u Kući Betanija	24
s. Mariangela Markotić: Posjet župi Sesvete	25
s. Meri Gotovac: Vrline krjeposne žene	25
s. Marija Klara Klarić: Terapijska radionica sv. Josipa u Visokom	25
s. Marta Kovačić: Kateheza za djecu i mlade u Kruševici	26
Paula Petrović: Zlatna plaketa i priznanje s. Josipi Pavli	26
Ankica Ćurić: Humanitarni koncert „Srce na dlanu za zlatnu dob“	27
HDCG: Održan online seminar „Zašto kršćani pjevaju“	28

NASLJEDOVANJEM OBOGAĆENI

s. Nada Martinković: Zlatni jubilej sestara proslavljen u Đakovu	29
Anton Tamarut: Dvorac od zlata	30
s. Bernardeta Mihaljević: Pjesme zlatnim jubilaricama	31
s. N. M.: Doživotni zavjeti	32
s. N. M.: Prvi zavjeti	33
s. N. M.: Konferencije kućnih poglavarica	34
s. Zoja Komani: „Za Boga i blišnjega“	34
s. M. Zoja Komani: Predstavljanje knjige s. Smilje Micaković	35
s. Branimira Bedeničić: Susret trajne formacije u Betaniji	35
Anamarija Reba, postulantica: Zavist kao opasnost za zajednicu	36
s. Klara Adžijević: Franjevački pogled na život u čistoći	
Hrvatska redovnička konferencija: Susret u Lužnici	37
Milosrdne sestre sv. Križa: Promocija u Remetama	38
Paula Tomić: U Međugorju	38
Marta Knežević: Duhovna obnova Frame Sikirevci	40
Matea Nikolić: Obećanja Frame Sikirevci	40
s. Gita Klobučar: Duhovna obnova Frame Đakovo	41
Petra Raić: Obećanja Frame Đakovo	41
s. N. M.: „Gospodin mi je dao“	42
s. Nada Martinković: Ulazak u postulat	42

POVEZANOST U DRUŽBI

s. Christiane Jungo: Majko Marijo Terezijo, kada mislim o tebi	43
s. Neete Alva: Svjedok našega vremena - s. Angelika Kaufmann	45
Anton Tamarut: U galeriji Božjih lica	45

PISMA ZA DUŠU

Iz pisane ostavštine o. Franje Vlašića, OFM: Iz pisama sestri (lui)	46
Anton Tamarut: Samostanske ure	47

POVIJESNO BLAGO

s. M. Estera Radičević: Zabavište-vrtić Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, 1886.-2022.	48
--	----

POPOT MAJKE AMADEJE

s. M. Estera Radičević, priredila: Crtice iz života majke M. Amadeje	51
Anamarija Miličić: Susret roditelja postulantica	51

STOPAMA MAJKE TEREZIJE

<i>s. Deodata Kočonda: Hodočasnički iz Nuštra</i>	52
<i>s. Deodata Kočonda: Sikirevčani hodočastili bl. majci M. Tereziji</i>	53
<i>s. Deodata Kočonda: Hodočasnički dan u svibnju</i>	54
<i>Udruga Amadea: Dan otvorenih vrata udruga</i>	54
<i>s. Deodata Kočonda: Blagdan bl. majke M. Terezije Scherer</i>	55
<i>vlč. Tomislav Lasić: U Srijemskoj Mitrovici</i>	56
<i>Brankica Lukačević: U Slavonskom Brodu</i>	57

VRIJEME SLAVLJA

<i>Ivana Grizelj: Dvadeset godina Seminara posta, molitve i šutnje</i>	58
<i>s. Rastislava Ralbovsky: Deseti dan obitelji</i>	59
<i>s. N. M.: Preduskrdni susret i čestitka djelatnicima samostana u Đakovu</i>	60
<i>s. Marija Stela Filipović: Mlada misa don Elvira Tabakovića, MSC</i>	60
<i>s. Mariangela Žigrić: Pred tobom, Gospo</i>	61
<i>s. N. M.: Sveti Antun – veličanstveni propovjednik i mislilac</i>	62
<i>Renata Meleš: "Zlatna harfa" Osječkoga zapadnog dekanata</i>	63
<i>Kristijan Posavac: „Zlatna harfa” Vukovarskoga dekanata</i>	64
<i>s. M. Kristijana Kolić: Zlatna harfa u u Đakovu</i>	64
<i>Brankica Lukačević: Zlatna harfa brodskih dekanata</i>	66
<i>s. Marija Stela Filipović: Zlatna misa vlč. Mate Špoljara</i>	67
<i>Laura Lazić: SHKM Požega</i>	68
<i>s. Hana Nikollaj: Ljetni kamp u Pešteru</i>	68
<i>HKR: s. Cecilija Tomkić na HKR-u</i>	69
<i>Radio Marija: Na kavi sa svetim Ignacijem</i>	69
<i>s. Mariangela Žigrić: Ti me stavi na to mjesto</i>	69

RECEPTI SESTRE ULRIKE

<i>o. Benedikt Baur (1877-1963.), OSB: Na hvalu slave njegove milosti</i>	70
<i>Ankica Ćurić: Hrvatska volontira</i>	71

PRESELJENI U VJEČNOST

<i>s. Meri Gotovac, priredila: Sestra Božidara (Matija) Pešorda</i>	72
<i>s. N. M., priredila: Sestra Angelina (Kata) Samardžija</i>	73
<i>Sažalnica Nadb. klasične gimnazije</i>	74
<i>s. N. M., priredila: Sestra Margita (Agneza) Tot</i>	75
<i>s. N. M., priredila: s. Aleksija (Manda) Kobaš</i>	76
<i>s. N. M., priredila: Sprovod i misa zadušnica za s. Aleksiju Kobaš</i>	77
<i>s. N. M.: Zahvala za maminih deset godina u Đakovu</i>	78
U VJEČNOST SU SE PRESELILI	78
<i>s. Jelica Đuzel: Raspeti – radi tebe</i>	79

Mi pred Križem

Dok stojimo, klečimo, molimo ili šutimo pred Križem, ne možemo se sakriti. Pred Križem stojimo takvi kakvi jesmo: sa svojim radostima, ranama, nadama i pitanjima. Pred Križem susreću se naša krhkost i Božja vjernost. Pred Križem uči se tišini koja liječi, strpljivosti koja nosi i ljubavi koja ne odustaje. Pred Križem rađa se ona jednostavna istina: nismo sami, nismo izgubljeni, nismo bez smisla. Važan je Krist.

U godini u kojoj obilježavamo 800 godina od preminuća sv. Franje Asiškoga, ta istina dobiva još snažniji odjek. Franjo je pred Križem pronašao svoj put – ne zato što je bio savršen, nego zato što je dopustio da ga Raspeti pogleda, dotakne i pošalje. Iz toga pogleda nastala je obnova koja traje stoljećima. I nama je dana ista mogućnost: stati pred Križ, pustiti da nas oblikuje i odvažiti se živjeti evanđelje jednostavno, radosno i slobodno.

Zahvaljujem svim autorima koji su svojim tekstovima obogatili ovo izdanje. Svaka riječ koju ste darovali dio je zajedničkoga hoda, dio je svjedočanstva koje se ne može izmjeriti brojem stranica. Hvala vam na vremenu, predanosti i ljubavi prema našoj zajednici.

Neka nas Krist svojim Križem i uskrnućem i dalje okuplja, upravlja i vodi putem kojim on želi.

s. Nada

Drage sestre,

jubilejska godina u spomen 800. obljetnice preminuća sv. Franje pomalo se naginje svojemu svršetku. U duhu te velike obljetnice želimo ove godine proslaviti naslovnu svetkovinu naše Družbe, „Uzvišenje svetoga Križa”.

Sveti je Franjo tijekom svojega života nadasve štovao Gospodina Isusa koji se iz neizrecive ljubavi prema nama ljudima predao na smrt na križu. Slavio ga je i zahvaljivao mu za tu ljubav bez mjere i bez uvjeta. Istovremeno nosio je u sebi veliku tugu, spoznajući da je Bog postao čovjekom kako bi umro za nas, a mi mu na ovu ljubav ne uzvraćamo ljubavlju.

Otkad mu je Raspeti progovorio u crkvi sv. Damjana, u Franji je rasla i jačala želja da postane što sličnijim onomu koji ga je ljubio. Ta Franjina težnja nije bila samo površna želja. On ju je nastojao konkretno živjeti. O tome svjedoči „njegova neobična blagost dobrostivost i vedrina življenja, duboka poniznost, raspoloživa poslušnost, osobito siromaštvo, neokrnjena čistoća, gorko kajanje, bujica suza, nutarnja krotkost, žar natjecanja, želja mučeništva, prekomjerna ljubav i konačno mnogostruka povlastica kristolikih krjeposti” (sv. Bonaventura, Manji životopis sv. Franje, VI., 9). Na ovom putu Franjo je postajao sve sličnijim onomu kojega je slijedio. Vrhunac ove sličnosti očitovao se u daru svetih rana. Taj dar primio je sv. Franjo upravo o blagdanu Uzvišenja svetoga Križa.

Kad se približilo vrijeme njegova prelaska u vječnost, sv. je Franjo svoju okupljenu braću „koliko je mogao, sa svom uvjerljivošću govora uputio da trebaju savršeno slijediti stope raspetoga Isusa” (sv. Bonaventura, Manji životopis sv. Franje, VII., 4). Noseći ovu uputu u svojem umu i u svojem srcu, proslavimo našu Svetkovinu.

Uz srdačan pozdrav,

s. Marija Brizar

mons. Ivan Ćurić | Svetkovina Srca Isusova

Propovijed

Poštovane i drage sestre redovnice,
braćo svećenici i bogoslovi, draga braćo i sestre!

Zato što vas Gospodin ljubi.

Tko bi rekao da je taj navještaj izrečen u jednoj „knjizi zakona“. K tomu, u okruženju starozavjetnoga razumijevanja vjere i izraelskoga Saveza, kad tek ovlaš, rekao bih, površno, prebiremo po biblijskim svjedočanstvima Božje objave te uočimo kako su ta svjedočanstva obilježena nekom nesigurnošću i krhkošću čovjekove vjernosti, pa i cijeloga naroda: iskustvima grijeha, lutanja. Stoga je trebala čvrsta „stega“, zapovijedi, trebala su što jasnija pravila i upute. Od toga dolazi taj, doduše površni, dojam da je mreža zakona i pravila prekrila ono što je temeljno u poruci i svjedočanstvu Božjega saveza, a to je ljubav – kojom se ostvaruje i sâm početak svijeta i svega što u njem postoji – u djelu stvaranja te ono što se očitovalo u samim počecima povijesti ljudskoga roda, nakon čovjekova pada i prvoga grijeha praroditelja, kad je čovjekovu nestalnost i krhkost obasjalo svjetlo *Božje milosrdne ljubavi*. Stoga biblijski tekst prvoga čitanja u središte stavlja taj 1. razlog, zapravo ishodište Gospodinova (Jahwina) saveza s izraelskim narodom: *Zato što vas Gospodin ljubi*. I poziva da se „samo“ prisjete Božjih djela. „Mirabilia Dei“ – divna, čudesna Božja djela! Za izabrani narod već je vrijedno samo ih nabrojiti, da se raspozna svjetlo i otkrije bogatstvo spasenja koje Bog daruje svojom ljubavlju i vjernošću Savezu i svojim obećanjima. Njegova je milost trajna, „do tisuću koljena“, obećana onima koji svojom ljubavlju uzvraćaju na Božju ljubav. Tako otkrivamo da je zaista riječ o Savezu, i to najprije o *savezu ljubavi*: *Božja ljubav* te čovjekov odaziv i odgovor na Božju ljubav, nasljedovanjem te iste Božje ljubavi, trudeći se živjeti po njoj i vraćati joj se nakon pada i grijeha.

Božja objava u događaju Utjelovljenja u punoj je mjeri očitovala da se naše spasenje ostvaruje kao *put ljubavi*. Današnje nam drugo čitanje to snažno naglašava, kad veoma duboko – možemo reći do u beskraj – ljubavlju isprepliće sve ono što je sadržano u kršćanskoj vjeri: sva Božja očitovanja i njegova djela, utjelovljenje u Božjem Sinu, Isusu Kristu, otkupljenje u njegovoj *Pomirnoj žrtvi* na križu, zajedništvo s njim po Duhu Svetom. Stoga svjedočanstvo kršćanske vjere i nije ništa drugo, nego svjedočanstvo da smo „upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj“. Sâm je Bog ljubav, razlaže nam apostol Ivan.

U kojim će se srcima po Isusovu navještaju moći nastaniti vjera u Boga koji je Ljubav? Odgovor nam daje

Matejev evanđeoski ulomak, koji donosi Isusovu zahvalu Ocu što su na njegov navještaj o kraljevstvu Božjem odgovorili „maleni“, ne „mudri i umni“. U toj suprotstavljenosti lako možemo uočiti da nije u pitanju vrjednovanje znanja, širina poznavanja svijeta, nas samih i stvarnosti oko nas, naše kulture i civilizacije. U pitanju je otvorenost ili zatvorenost srca za Isusov navještaj i za njegov poziv.

Riječ je o onom što je Isus već naznačio na početku svojega Govora na gori – u Blaženstvima. „Maleni“ iz današnjeg evanđeoskoga ulomka zapravo su „siromašni duhom“, „ponizni“, oni koji upiru pogled prema Bogu, vape za njegovom ljubavlju i njoj su iskreno otvoreni. U svemu što proživljavaju otkrivaju razloge da Bogu zahvaljuju i njega veličaju, poput Isusa, koji na svemu zahvaljuje i slavi Oca, vršeći ono što se Ocu svidjelo, što je njegova volja. I, eto nam puta: nasljedovati Gospodina, koji životom i djelima stoji na čelu svih onih koje je već označio blaženima. On je „mjesto“ spasenja i utjehe: „Dodite k meni!“ On je put i mjera nasljedovanja: „Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca!“

Time je, braćo i sestre, Isus jasno usmjerio i put našega života u vjeri, koja je *ukorištena u Bogu koji je postao čovjekom, opipljiva vjera, koja ulazi u povijest, koja miluje živote ljudi, koja liječi slomljena srca, koja postaje kvasac nade i klika novoga svijeta. To je vjera koja budi savjesti iz njihove obamrlosti, koja dotiče prstom rane društva – a njih je mnogo*. Vjera je to koja ide od srca k srcu, kako nas je upućivao blagopokojni papa Franjo, čija je posljednja, 4. enciklika *Dilexit nos* (Onaj koji nas uzljubi) posvećena upravo ljubavi Kristova Srca.

Ovih dana pratimo Svetoga Oca, papu Lava, u njegovu pohodu Španjolskoj. Prekjučer je blagoslovio središnji zvonik velebne katedrale *Sagrada Família* u Barceloni, te još uvijek do kraja nedovršene umjetničke riznice suvremenoga sakralnog graditeljstva. U njezine nacрте i gradnju duboko je utkano ne samo znanje i umjetnički genij arhitekta *Antonija Gaudija* (1852. – 1926.), nego i njegova vjerom prožeta duhovnost, u kojoj, i za svoj graditeljski pothvat jasno ističe načelo: „Ljubav je prva, tek onda tehnika.“ U postupku beatifikacije taj, kako ga nazvaše, „Božji arhitekt“ prošle je godine uvršten među časne sluge Božje.

Doista, ništa ne može zamijeniti ljubav i srce, jer „ako se srce obezvrijedi, obezvrijedit će se i ono što znači govoriti iz srca i djelovati srcem“ (DN 9), pastirski je nauk Crkve na Isusovu tragu. I najteže je upravo to – kad prepoznamo da netko u svojem djelovanju postupa „bez srca“ ili je, što je još teže, tako naučio i oblikovao svoju osobnost da je postao „čovjek bez srca“ – hladan, krut,

bez osjećaja i sućuti, bez razumijevanja za krhkost, bez spremnosti na praštanje bližnjima i bez spremnosti za iskreno kajanje za vlastite grijehe i slabosti. Ili, kad naša zajedništva i uzajamne povezanosti ostanu „bez srca“, kad od njih ostanu tek minimalni ‘službeni’ odnosi, bez ljubavi i radosti, sa sve većom distanciranošću i znakovima individualizma.

A mi, na današnju svetkovinu Kristova Srca, želimo još jasnije spoznati te na svojem životnom putu prigrliti istinu da ništa ne može zamijeniti „besplatnu Božju ljubav, koja oslobađa, oživljava, ispunjava srca radošću i hrani zajednice. Iz rane na Kristovu boku nastavlja teći

ta beskrajna rijeka, rijeka koja nikada ne presušuje, koja nikada ne prestaje, koja se uvijek iznova nudi onima koji žele ljubiti“ (DN 219).

Neprolazna je to milost, drage sestre! U njoj zajedno s vama i danas molitvom krijepimo svoj odaziv Zaručniku i Učitelju: *Isuse blaga i ponizna srca! Zahvaljujemo ti što si nebrojeno puta svojim Srcem govorio našem srcu i svojom ga milošću učinio osjetljivim za nadahnuća Duha Svetoga. Učini da blagujući tebe, koji si živi Kruh, otkucaji našega srca u svemu budu usklađeni s tvojim Srcem.* (usp. Čin posvete, 2025.) Da s tobom potpuno sjedinjeni prispijemo i k slavi uskrsnuća. Amen.

s. M. Margita Gašparovsky | Dobar vid

Ispred đakovačke katedrale bio je 11. travnja 2026. godine susret slabovidnih i slijepih osoba. Bogu hvala da postoji sve veća briga za ovakve osobe i sve bolja pomagala kako bi im se olakšao život u svakodnevici. Kamo sreće da ih bude i više.

Dobro znamo što znači slabo vidjeti. Gledaš u slova, a ona su u magli. Gubiš orijentaciju u prostoru. Vidiš i ono što nije, a ne vidiš dobro ono što jest i kakvo jest. Svi bismo voljeli dobro i jasno vidjeti, bilo da smo stari ili nešto mlađi. A što tek reći kada ništa ne vidimo. Jako je važno dobro vidjeti već u samom djetinjstvu, u odrastanju. Slab vid može prouzročiti stvaranje krivih predodžbi. Ako se dobro ne vidi, ta nerealna slika utiskuje se u pamćenje.

Koliko je tek važniji duhovni vid. Stvaranje prave slike o Bogu, o svijetu oko nas, o životu u nama i oko nas, o svim zbivanjima. Sve se to stječe još u djetinjstvu. Vjerski odgoj u obitelji ima presudnu ulogu. Tu se učimo pravo gledati na Boga, na sebe i na druge. Mi, koji smo imali sreću da su nas roditelji usmjeravali pravim putem, trebamo biti Bogu zahvalni. Istina, vid nam može i kasnije oslabjeti. Ne vidimo pravo ni Boga, ni sebe, ni bližnjega. Zato treba ići na provjeru vida. Najbolji test za dobre duhovne oči jest: vidimo li brata ili sestru u onima koji su potrebiti, u onima koji su slabi i nemoćni, u onima koji su u bilo kakvoj nevolji.

Ako ne vidimo, onda treba ići Liječniku. On će nam isprati oči srca, nakapati prave kapi koje će dotaknuti srce. Otvorit će nam ljekarnički leksikon gdje točno piše tko je naš brat ili sestra, kako na njega trebamo gledati i kako se prema njemu odnositi. Taj se popis nalazi u Matejevu evanđelju (Mt 25, 34sl.). Navalimo u Njegovu ordinaciju. Tamo je sve besplatno. Ne treba plaćati skupe vitamine za oči. Ne treba čekati termin za pregled. Odmah smo na redu. A ako nam se na naočale neprimjetno naslaže prašina ili prljavština, liječnik ih odmah pere i to

ne bilo čime, nego svojom krvlju. Želimo li dobro vidjeti, posjećujmo Njegovu ordinaciju.

Uzimajmo redovito Isusove kapi i vitamine za oči. Ako to budemo redovito činili, vidjet ćemo u svakom čovjeku brata, pisano malim slovom, i Brata, pisano velikim slovom. Vidjet ćemo dobro i ukoliko naše tjelesne oči oslabe te vidimo vrlo malo ili ništa. Važno je da vidimo očima duha. Tu se krije pravo blago nevidljivo tjelesnomu oku.

A Liječnik će nam dati diplomu za dobar vid na kojoj će pisati: *Dodite blagoslovljeni Oca mojega, jer...*

s. Nada Martinković

I Svjedočanstvo s. Beatrice Krstačić

U utorak, 16. lipnja 2026. godine, u večernjim satima, s. Beatrice Krstačić, dugogodišnja misionarka u Brazilu, susrela se sa sestrama zajednica provincijalne kuće u Đakovu i prenijela im iskustvo svojega života i rada u Brazilu. Već četiri godine ona je ponovno u Amazoniji, gdje je već djelovala na početku svojega misijskog puta.

Djelovanje sestara većinom obuhvaća katehezu i osposobljavanje novih kateheta, koje oni zovu „ministri“. Svećenik rijetko uspije doći u sva mjesta, tako da sestre i ministri vode službe riječi i euharistije. Ako im ponestane posvećenih hostija, trebaju otići do najbližega grada Manausa po njih. Sestra Beatrice naglasila je koliko je bitno najprije se približiti ljudima, pomoći im u njihovim osnovnim potrebama, kako bi im se moglo navijestiti Božje kraljevstvo. Tako sestre pomažu siromašnim obiteljima koje žive u vrlo teškim uvjetima. Doznali smo također da su kuće stanovnika vrlo skromno opremljene, te umjesto kreveta imaju mreže razapete u prostorijama, također u brodu kojim se plovi više sati.

Sestre su mogle vidjeti fotografije skupina koje se sastaju u pojedinim filijalama, koje su dosta udaljene i do njih se većinom dolazi čamcem, ploveći rijekom Amazonom. Negdje je izgrađena crkva, a u nekim se mjestima sastaju u prostorima koji su više na otvorenom, jer je velika vlaga i visoke su temperature. U kišnim razdobljima, kad se voda digne, nemoguće je bilo kamo ići i često nestane struje. Tada sestre koriste vrijeme na drugi način: ukrašavaju križeve i slike koje mogu darovati ljudima koje posjećuju, jer većinom u kućama nemaju ni križ ni slike svetaca. Tako im pomažu da im Bog bude bliži, kao i Blažena Djevica Marija, te da često svoj pogled upravljaju prema njima. Također, s. Beatrice

izrađuje kolaž u koji ugrađuje temu susreta sa slikama sudionika, tako se oni osjećaju bitan dio npr. euharistije, i dublje mogu shvatiti poruku. Kolaž zatim izreže u puzzle koje sudionici spajaju tako da svatko od njih sudjeluje i doživljava ljepotu zajedništva.

Na putovanjima dožive i opasnosti, ponekad se dogodi da se i vozači čamca izgube pa im treba i više sati za povratak kući. Ponekad u plovidbi naiđu na aligatore, a ima i raznih kukaca, npr. neki plosnati kukci od kojih se oporavljaju nekoliko dana. Srećom, nema ih svugdje. Unatoč teškim uvjetima i životu, kakav mi možemo teško zamisliti, s. Beatrice ostala je hrabra i čvrsta, poletna i šaljiva. Bogato iskustvo misionarskoga života, koje se najprije temelji na životu s Bogom, na snazi vjere i sakramenata, puno znači ljudima te često pozivaju sestre da ih posjete. A domaći vjernici i djeca u mjestu Urucurituba, gdje žive sestre, rado se okupljaju oko sestarske kuće.

Svaka je pomoć dobro došla, također stiže pomoć preko Misijske centrale iz Hrvatske, a s. Beatrice i

dalje se preporučila u molitve i žrtve sestara, jer je u Brazilu sestara sve manje, a za Amazoniju potrebna je posebna čvrstoća i zdravlje. Ako se netko razboli, potrebno je ići daleko, do najbližega grada, a to je rizično.

Susret se produžio jer je lijepo doživjeti opipljivo iskustvo Boga koji djeluje i u najudaljenijim i siromašnim područjima i kojemu je svaka osoba dragocjena. Potaknute dirljivim svjedočanstvom, sestre su se razišle potaknute na molitvu za misionare i misije.

s. M. Snježana Kmet

Oaza

Oaza, pustinja, nepregledni pijesak.

Strah. Beskraj!

Tvoj zov u tom beskraju osluškujem.

Čujem ga.

Zar za njim ići u beskraj?

Oaza. Da, u njoj si ti.

Predivna spoznaja i drhtaj neizujesnosti.

I krenuh kroz pustoš, kroz pijesak

ogrnuti samo sigurnošću da me ti zoveš i čekaš

u oazi pustinje

u dubini praznog srca.

Oaza! Tvoja blizina.

Sreća i ushit

i ispunjeno srce!

Hvala! Hvala!

Sonja Devčić | Susret s Miholjčanima

Sestra Beatrice Krstačić, iz Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa Đakovo, odazvala se pozivu Misijske skupine Župe sv. Mihaela, arkandela, iz Donjega Miholjca u srijedu, 17. lipnja 2026. godine, te je svjedočila o svojem misijskom životu u Amazoniji, u Brazilu. Svjedočenje, uz fotografije, bilo je nakon večernje mise, a uz članove Misijske skupine i mnoge vjernike prisutni su bili i donjomiholjački župnik preč. Josip Antolović, preč. Ladislav Ronta, svećenik u miru i vlč. Domagoj Brkić, donjomiholjački župni vikar.

Sestra je na početku zahvalila na pozivu i župniku Antoloviću, napomenuvši da je u toj Župi bila i prije 4 godine. Zahvalila je i Župi u cjelini jer je tako vjerna Crkvi u svijetu, ne samo u Brazilu, nego i u Africi. „Svi smo mi misionari, bilo gdje da jesmo, u istoj zadaći, u istoj misiji, samo se razlikujemo po jeziku, zemlji i narodu.“ Napomenula je da se sada nalazi u specifičnoj zajednici koju čine potomci Indijanaca, ne direktni, nego drugo i treće koljeno, ali kultura je dosta bliska onim pravim Indijancima kojih još ima u prašumama Amazonije te da je situacija tamo malo složenija nego u drugim krajevima Brazila jer tamo ima puno župa i biskupija u koje se dolazi čamcima i brodovima.

Sestre stanuju u malo većem mjestu u kojem, između ostaloga, rade s laicima, djelateljima pričesti i voditeljima Službe Riječi, jer nema dovoljno svećenika koji bi mogli opslužiti tako raštrkane male zajednice uz rijeku. Rekla je da župe u Amazoniji imaju oko 40-tak filijala. Istaknula je veliku solidarnost tih ljudi kod gradnje kapelica u selima, kao i kod prikupljanja pomoći za one najpotrebitije u zajednicama. Govorila je o skromnim uvjetima stanovanja uz rijeku i o vrlo bliskom suživotu čovjeka i prirode, koja tamo zna biti

vrlo opasna, a istaknula je i štovanje Majke Božje Amazonske, kao i Gospe Guadalupske. Govorila je i o načinu katehizacije ljudi koji žive daleko od civilizacije, kako ih animiraju da postanu zauzeti članovi svoje kršćanske zajednice. Teškoća je u tome što ne mogu sudjelovati na misi i po dva mjeseca, ali da se u tom pravcu čini ono što se može. Droga i kriminal, vezan uz nju, također su prisutni pa sestre rade s mladima koliko mogu i stignu.

„Ima lijepih stvari, puno toga se događa, ali, naravno, treba podržavati, treba produbljivati i učvršćivati ono što postoji i pomoći kada je potrebno. Borimo se da budemo blizu tomu narodu koji je dosta zapušten. Zato su biskupi pozvali svećenike, redovnike i redovnice da idu u te predjele, što nije lako. Hvala Bogu, vidimo da je dosta učinjeno i da će laici polako moći preuzimati posao. No, može se dogoditi nešto što mi ne vidimo danas, ali sutra, tko zna, može će doći koji svećenik na naše mjesto, koji može lakše i više zahvatiti od nas. Preporučujem se i dalje u molitve. Glavno da se čovjek ne umori na ovom putu, bio mlad ili star“ – rekla je s. Beatrice i zahvalila Župniku i svima na strpljivosti i sadašnjoj materijalnoj pomoći.

Župnik Antolović na kraju je pitao o broju zvanja na što je sestra odgovorila: „Duhovni ideal kod mladih oslabio je, ali moramo vjerovati i raditi što možemo. I mi moramo biti sveti, malo radikalniji u životu – ako je jedan Arški Župnik mogao preobraziti svijet u ono vrijeme, tamo, onda bismo mogli to učiniti i mi danas – to ne vrijedi samo za nas, tzv. duhovne, svećeničke i redovničke osobe, nego i za svakog vjernika, krštenika. Uvijek ima šanse! Nastavimo dalje svaki na svom mjestu!“ Župnik je na kraju zahvalio sestri na lijepom svjedočenju i potaknuo vjernike na mogućnost darovanja novčanoga priloga za misije u Amazoniji.

Župa Sikirevci | Susret framaša sa s. Beatricom

Župu sv. Nikole, biskupa, u Sikirevcima, u četvrtak, 18. lipnja 2026. godine, u kasnijim poslijepodnevним satima pohodila je s. Beatrica Krstačić, članica Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa i dugogodišnja misionarka u Brazilu. U Župu je došla na poticaj i u pratnji s. Matee Čelik, duhovne asistentice Frame u Sikirevcima.

Sestra Beatrica najprije se u prostorijama župnoga doma susrela sa župnikom vlč. Dragom Markovićem. U srdačnom i ugodnom razgovoru predstavila je svoj životni put – od rodnoga otoka Raba, preko prvih godina redovničkoga života, do više od 47 godina misionarskoga djelovanja u Brazilu, osobito na području Amazonije.

Nakon susreta sa župnikom, s. Beatrica susrela se s članovima Frame i okupljenom mladeži. Zbog priprema za državnu maturu dio framaša nije mogao sudjelovati, no prisutni su sa zanimanjem pratili svjedočanstvo misionarke koja im je iz prve ruke približila život i pastoralni rad u jednom od najsiriomašnjih i najzahtjevnijih područja svijeta.

Susret je započeo zajedničkom molitvom Večernje iz Časoslova,

koju su predvodile sestre zajedno sa župnikom i mladima. U ozračju molitve, razgovora i svjedočanstva, sudionici su mogli osjetiti živu povezanost s Crkvom koja djeluje i u najudaljenijim krajevima svijeta. Mlade su osobito zainteresirale iskustva rada s djecom, mladima i obiteljima, kao i brojna svjedočanstva o životu vjernika u amazonskim zajednicama.

Na završetku susreta župnik je zahvalio s. Beatrici na dolasku, na svjedočanstvu vjere i na nesebičnom

misionarskom radu koji već desetljećima ostvaruje među stanovnicima Amazonije. U ime župne zajednice uručio joj je i novčani prilog za misije koji će, posredstvom s. Beatrice, biti namijenjen najpotrebitijima.

Zahvalni Bogu za ovaj susret, framaši preporučuju s. Beatricu, sve misionare i misionarke te narode kojima oni služe, u molitve kako bi i dalje bili radosni svjedoci Kristove ljubavi među onima kojima su poslani.

s. N. M. | Čašćenje relikvija

Relikvije svete Male Terezije i njenih svetih roditelja, Ljudevita i Zelije Martin, pohodile su Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu i Srbiju. Naše sestre sudjelovale su u čašćenju relikvija u Zagrebu 5. svibnja, Somboru 21. svibnja, Breznici Đakovačkoj 23. svibnja i Đakovu 24. i 25. svibnja.

Vesna Brumnić | Misijski seminar

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu, 25. travnja 2026. godine održan je Nadbiskupijski proljetni seminar za animatore i članove župnih misijskih skupina. Na seminaru se okupilo šezdesetak suradnika u misijskom pastoralu iz različitih župa – od Donjega Miholjca, preko Slavanskoga Broda, Vrpolja i Vinkovaca, do Osijeka i drugih mjesta.

Seminar je započeo zajedničkom molitvom nakon koje su se sudionici podijelili u manje skupine kako bi sudjelovali u interaktivnim radionicama. Cilj radionica bio je potaknuti razmjenu iskustava u radu župnih misijskih skupina te osnažiti međusobnu suradnju. Radionice su bile posvećene djelovanju Misijskoga centra i misijskoj suradnji, konkretnim oblicima misijske aktivnosti te ulozi Papinskih misijskih djela.

Sestra Ignacija Ribinski, povjerenica za župne misijske skupine u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji, održala je radionicu o radu Misijskoga centra i misijskoj suradnji. Istaknula je kako je poslanje svakog vjernika prenositi ljudima oko sebe volju Nebeskoga Oca, koji želi da svi ljudi postanu njegova djeca. Naglasila je da se misionari mogu podupirati ne samo materijalno, nego i molitvom,

prikazivanjem svakodnevnih žrtava te sudjelovanjem na misi koja se može namijeniti za njihove potrebe. Na kraju je preporučila da svaka župa uspostavi kontakt s jednim misionarom te sustavno prati i podupire njegov rad tijekom jedne godine.

Tatjana Šargač iz Župe Svete Obitelji u Osijeku sudionicima je Seminara pojasnila važnost i ulogu Papinskih misijskih djela, ustanove Katoličke crkve, koja organiziranjem različitih akcija tijekom cijele godine podupire djelovanje misionara. Posebno je istaknula humanitarnu akciju MIVA (skraćenica od Misijska vozila), čiji je cilj prikupljanje novčanih sredstava za kupnju misijskih vozila kako bi se misionarima olakšalo djelovanje. Prijevozna sredstva koriste se za prijevoz bolesnika, nabavu hrane, posjete potrebitima, itd. Održavanje akcije povezuje se sa spomenutom sv. Kristofora, zaštitnikom putnika, misionara i teških fizičkih radnika.

Ana Rajić predstavila je rad misijskih skupine u Župi sv. Ćirila i Metoda u Vinkovcima te istaknula važnost odgoja djece i mladih u duhu empatije i osjetljivosti za potrebite. Naglasila je kako i djeca mogu biti „mali misionari“.

Župnik Župe sv. Ćirila i Metoda u Osijeku, preč. Ante Šiško, nadbiskupijski ravnatelj Papinskih misijskih djela Đakovačko-osječke nadbiskupije, održao je radionicu na temu buđenja misijske svijesti u zajednici. Istaknuo je da smo svi po krsnoj milosti pozvani biti misionari, počevši od vlastite obitelji. Naglasio je kako je svrha susreta misijske skupine organizirano i promišljeno pomaganje misijama kroz različite akcije tijekom godine, upoznavanje s misijskim poslanjem Crkve te osobnim angažmanom i molitvom pridonositi širenju Božjega kraljevstva u svijetu.

Predstavio je i konkretne prijedloge djelovanja, istaknuvši važnost molitve sa sv. Malom Terezijom i sv. Franjom Ksaverskim, ali i zajedništva s misionarima *online* molitvom i njihovim gostovanjem u župama. Kao poticaj za daljnji rad naveo je i čitanje homilija naših misionara, organiziranje misijskih bdijenja te misijskih nedjelja na kojima se sva prikupljena milostinja namjenjuje misijskomu djelovanju.

Radionicu je zaključio riječima sv. Male Terezije, zaštitnice misionara: „Upamti da u Božjim očima ništa nije maleno. Sve što činiš, čini s ljubavlju.“

Marija Belošević

Prihvatilište „Križ“ za bolesnike

U krugu samostana Milosrdnih sestara svetoga Križa, na zagrebačkom Vrhovcu, u srijedu, 15. travnja 2026. godine, svečano je otvoreno Prihvatilište „Križ“ za bolesnike.

Svečanosti je nazočio izaslanik zagrebačkoga nadbiskupa i metropolita Dražena Kutleše, pomoćni biskup zagrebački Vlado Razum, potpredsjednik Hrvatskoga sabora Željko Reiner, predsjednik Vlade Republike Hrvatske Andrej Plenković, ministar hrvatskih branitelja Tomo Medved, ministrica regionalnoga razvoja i fondova EU Nataša Mikuš Žigman, ministrica zdravstva Irena Hršić, ministar rada, mirovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike Alen Ružić, viši redovnički poglavari i poglavari-ice, ravnatelji zagrebačkih bolnica, predstavnici izvođača radova, te mnoštvo donatora, podupiratelja i prijatelja Milosrdnih sestara svetoga Križa.

Na početku programa simbolički su vrpcom prerezali predsjednik Vlade Plenković i s. Finka Tomas, voditeljica projekta izgradnje Prihvatilišta, a potom je biskup Razum izrekao blagoslovnu molitvu, te blagoslovio prihvatilište.

U nastavku programa, s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica Milosrdnih sestara sv. Križa, zahvalila je svim izvođačima, donatorima i podupirateljima koji su pomogli da se ovo djelo milosrđa realizira. Naglasila je kako ovim djelom sestre odgovaraju potrebama vremena i nastoje olakšati život onkološkim bolesnicima, kako djeci, tako i odraslima. Oni su izloženi bolesti koja se ponekad može izliječiti, a ponekad ne. Na tom putu liječenje je dugotrajno, a pacijentima je, osim medicinske skrbi, potrebna blizina, pažnja, suosjećanje, mir. To će u ovom Prihvatilištu naći.

Prije obraćanja s. Finke Tomas, prikazana je kraća prezentacija koja je pokazala etape od planiranja, polaganja kamena temeljca, do samoga podizanja objekta koji danas imamo prilike vidjeti, s opremom za 40-tak bolesnika i njihovih pratitelja. Sestra je Finka naglasila kako je Prihvatilište izgrađeno u kratkom vremenu, za godinu i pol, te je zahvalila svima koji su na izgradnji radili, ponekad i u teškim vremenskim okolnostima. Naglasila je, kako je ovo možda samo kap u moru potreba, ali redovnice i na ovaj način pokazuju da žele biti prisutne i tako nastaviti karizmu svoje Družbe. Dakako, prihvatilište je namijenjeno za privremeni boravak, tj. za vrijeme primanja terapije, te će tako ovdje biti velika fluktuacija bolesnika, „jedni će dolaziti, drugi odlaziti, pa se ponovno nakon nekog vremena vraćati na sljedeću terapiju“.

U odnosu na velike potrebe, ovo može izgledati samo kao kap u moru, jer bolesnici koji dolaze u Zagreb na terapije nerijetko plaćaju velike troškove najma apartmana. Ovim se bolesnicima, poglavito onim siromašnijim, olakšava liječenje i na ovaj način, jer će smještaj u Prihvatilištu biti besplatan. U tom vidu podsjetila je kako su sestre osnovale udrugu „Križarica“ koja će biti potpora u radu

prihvatilišta prikupljanjem donacija, ali i javljanjem na razne natječeaje, te uključenjem u rad volontera.

U svojem govoru biskup Razum naglasio je kako je u realizaciji ovoga Prihvatilišta do izražaja došla „ljubav prema bližnjemu, osjetljivost koju Milosrdne sestre svetoga Križa iskazuju prema bolesnima. Ne ću pogriješiti ako kažem da je ovdje došlo do izražaja ono što je vlastito ženama, a to je empatičnost, osjećaj za one koji su najpotrebitiji. One prve zamjećuju konkretno, djeluju poput Blažene Djevice Marije koja je prva na svadbi u Kani zamijetila da ponestaje vina i nije čekala, već je djelovala. U maniri dobre majke naše sestre zamijetile su veliku potrebu zbrinjavanja i pomoći onkološkim bolesnicima, koji se liječe u zagrebačkim bolnicama. Ovim djelom očituje se i vjernost naših sestara karizmi Družbe, tj. zbrinjavanju i pružanju pomoći bolesnicima i patnicima. Nošene duhom milosrdnoga Samaritanca, koji ne zaobilazi već djeluje i pomaže unesrećenomu, one otvaraju vrata samostana i tako očituju svoju blizinu i ljubav prema bolesnicima“ rekao je Biskup, te podsjetio kako „u bolesnicima valja prepoznati samoga Krista, koji je rekao: ‘Sve što ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće, meni ste učinili.’“ „Samo po tome će se prepoznati da smo doista vjerodostojni Kristovi učenici, ako budemo imali ljubavi, konkretne ljubavi jedni za druge. Krist nam je svojim primjerom pokazao da je došao služiti, a ne biti služen“ rekao je biskup Razum, te na kraju izrazio radost velikoga broja okupljenih, koji svojom prisutnošću i konkretnim darom doprinose realizaciji ovoga djela.

Predsjednik Vlade Andrej Plenković čestitao je redovnicama na ideji i ustrajnosti, neizmjerljivoj volji: „Vaša predanost i angažman, ne samo da zavrjeđuje naše poštovanje, već i našu potporu, i našu suradnju“. Naglasio je, kako je Vlada dala potporu projektu, jer se ovim očituje ono što je najvažnije načelo svakoga društva, a to je načelo solidarnosti. U tom je vidu podsjetio kako se načelo hrvatske solidarnosti temelji na zajedništvu i okupljanju svega onoga za što se svi zajedno zalažemo, a to je činiti dobro za sve.

„Ovo je projekt zdravstvenoga karaktera, ovo je projekt socijalnoga karaktera, ovo je projekt i ravnomjernoga regionalnog razvoja, ovo je projekt važan za cijelu Hrvatsku, za grad Zagreb, za ovu gradsku četvrt. Ovim ste poslale jednu veliku poruku svima onima kojima su potrebne ovakve institucije, a njih je zaista puno“, rekao je Plenković, te se osvrnuo i na samu lokaciju samostana Milosrdnih sestara sv. Križa, koji se nalazi u blizini nekoliko zagrebačkih bolnica. Na kraju je zahvalio i projektantu i izvođačima radova, te pohvalio relativno kratko vrijeme same izgradnje.

Program otvorenja glazbeno je obogatio Zbor Milosrdnih sestara svetoga Križa, pod umjetničkim ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić, te Klapa Kampanel, a program je vodila Lejdi Oreb.

Kamen temeljac za izgradnju Prihvatilišta „Križ“ postavljen je 14. prosinca 2024. godine, uoči treće nedjelje došašća, koja se u Crkvi u Hrvata slavi i kao Nedjelja *Caritatis*. U temelje Prihvatilišta položene su i relikvije blaženica Družbe Milosrdnih sestara svetoga Križa: utemeljiteljice Hrvatske provincije bl. majke M. Terezije Scherer, s kojom je Utemeljitelj započeo službu njege bolesnika, te moći bl. s. Zdenke Schelingove koja je kao bolničarka darovala svoj život kao mučenica za bolesnike. Također je položen i kamen uzet sa stijene Kalvarije na kojoj je bio raspet Isus. Na poticaj fra Tomislava Glavnika, OFMConv., kamen je darovao kustos Svete Zemlje fra Francesco Patton, OFM, s nakanom „da bolesnici noseći svoj vlastiti križ suobličuju svoj život Kristu patniku, a Milosrdne sestre sv. Križa – kojima je sveti Križ nadahnuće – u žrtvi ljubavi žele biti blizu i davati oslonac onima koji boluju i, preporučujući se Gospodinu, mole za ozdravljenje“.

Blagoslov kapele Krista Spasitelja

U ozračju duhovnoga zajedništva i radosti, u utorak, 16. lipnja 2026. godine, blagoslovljena je kapela u Prihvatilištu Križ na Vrhovcu. Vrijedno je istaknuti kako smo ovaj blagoslov slavili upravo na dan preminuća naše suutemeljiteljice, blažene majke Marije Terezije Scherer, što je našem slavlju dalo poseban pečat vjernosti i zahvalnosti Gospodinu.

Zajednica Milosrdnih sestara sv. Križa, korisnici Prihvatilišta i naši dragi prijatelji okupili su se kako bi sudjelovali u svečanom euharistijskom slavlju i blagoslovu novouređene kapele Krista Spasitelja. Na samom početku misnoga slavlja, duhovnik našega samostana, umirovljeni profesor Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, vlč. Anton Tamarut, pročitao je dekret o osnivanju nove privatne kapelice. Dekret je potpisao nadbiskup metropolit zagrebački, mons. Dražen Kutleša, na Svetkovinu Presvetoga Tijela i Krvi Kristove, 4. lipnja 2026. godine.

Nakon čitanja, dekret je svečano uručen voditeljici projekta, sestri Finki Tomas, kao znak povjerenja i poslanja koje preuzimamo.

Ovaj povijesni trenutak za našu zajednicu uvećao je biskup Marko Kovač, pomoćni biskup zagrebački, koji je blagoslovio kapelu i predvodio euharistijsko slavlje, u zajedništvu sa svećenicima i bogoslovima Zagrebačke nadbiskupije. U svojoj propovijedi, biskup Kovač osvrnuo se na uzvišeno poslanje našega Prihvatišta, koje je sigurno utočište bolesnicima u njihovim najosjetljivijim životnim

trenutcima. Biskup je srđano potaknuo sve prisutne na neprestano pružanje ljubavi i podrške bolesnicima, ističući kako ovo prihvatilište, uz pružanje potrebne skrbi, ima misiju biti snažan izvor duhovne snage i mira svima onima koji nose križ bolesti.

Nakon euharistijskoga slavlja, druženje je nastavljeno u ozračju radosti i zajedništva s dragim nam biskupom Markom i našim prijateljima koji su svoju dobrotu utkali u naš novi molitveni prostor. Dragi prijatelji, vaša prisutnost i podrška potvrđuju neprocjenjivu vrijednost našega zajedničkog služenja. Ovaj sveti prostor srce je našega doma, mjesto gdje će vjera pronalaziti utjehu, a tišina susret s Gospodinom. Zahvalni smo što smo otvorili vrata novoga prostora molitve koji će biti duhovno utočište svima koji ga posjete.

Zahvalne smo Gospodinu za sve dobročinitelje koji su svojim sudjelovanjem i podrškom omogućili da izgradimo i opremimo naš novi dom. Ovom prigodom posebnu zahvalu upućujemo našim velikodušnim i samozatajnim donatorima koji su svojim darovima omogućili opremanje kapele, kao i svim dragim ljudima koji su svojim dolaskom pružili podršku budućemu djelovanju našega Prihvatišta.

Župa Bošnjaci | Oproštaj od s. Serafine

Na Uskrsni ponedjeljak, 6. travnja 2026. godine, naša se župna zajednica kod slavljenja svetih misa, oprostila od sakristanke i orguljašice s. Serafine Funarić.

Sestra Serafina punih je 10 godina bila duša i srce naše župne crkve: brinula se o misnom ruhu, oltarnicima, liturgijskom posuđu, kao i o urednosti cijele crkve. Sve je uvijek bilo čisto, uredno i sve je mirisalo. Isto tako, brinula se i o ljepoti i skladu liturgijskoga pjevanja i sviranja, vodeći cijelo vrijeme Župni mješoviti zbor. Ali se i svojom redovničkom prisutnošću brinula za živu Crkvu, te je bila uvijek uzor žarkoga predanja dobromu Bogu i Božjemu narodu, tihim i poniznim služenjem.

Dobri Bog neka bude nagrada našoj dragoj sestri!

Sestru Serafinu ispratili smo 8. travnja 2026. godine, oko 10 sati, iz naše župne zajednice na njezinu sljedeću redovničku postaju - u zajednicu Milosrdnih sestara sv. Križa u Slavanskom Brodu. Time je i službeno, prema odluci s. Marije Brizar, provincijalne poglavarice Milosrdnih sestara sv. Križa, nakon 78 godina njihova predanog i vjernog služenja, zatvoren i ovaj djelokrug dragih sestara u našoj župnoj zajednici.

Neka nam i ovaj događaj bude još veći poticaj za žarču molitvu za nova svećenička i redovnička zvanja! Naša će im župna zajednica uvijek biti zahvalna za majčinsku ljubav koju nam je dobri Bog po njima i njihovim srcima iskazivao tijekom tolikih desetljeća!

Uz odlazak s. Paskale, također su na Facebook stranici Župe bile objavljene fotografije i najava odlaska, te mnogi komentari zahvale i dobrih želja. O tome više u članku koji govori o dolasku s. Paskale u Vukovar.

Anamarija Miličić, postulantica

Oproštaj od sestara u Bošnjacima

U nedjelju, 17. svibnja 2026. godine, u Župi sv. Martina, biskupa, u Bošnjacima održan je oproštaj od sestara koje su tijekom 78 godina požrtvovna i predana služenja djelovale u Župi. Sve je započelo svečanom svetom misom u 11 sati koju je predvodio župnik vlč. Josip Levaković uz koncelebraciju domaćih sinova svećenika, vlč. Zdenka Ilića i vlč. Marija Lešića.

Bogato euharistijsko slavlje animirao je mješoviti zbor, a orgulje je svirala s. M. Serafina Funarić, koja je do nedavno i vodila ovaj zbor. Dirljiv prinos darova prikazao je život, žrtvu, svijetlo koje su nosile, ljubav prema Bogu i bližnjima, molitvu i svetu Riječ koja je bila hrana sestrama.

Prvi prinosni dar, križ Milosrdnih sestara sv. Križa, nosila je s. Paskala Križan, kojom su se prigodom župljani zahvalili sestrama za svakodnevno nošenje križa u ljubavi i žrtvi u služenju drugima. Župljani su tako iskazali svoju zahvalu za sve što su svojim radom činile i što su dovodile njihovu djecu i mlade bliže k Bogu. Katehezama, brigom o sakristiji i liturgiji, vođenjem mješovitoga i dječjega zbora, spremanjem i uređivanjem crkve, vođenjem Framme, molitvene zajednice, razgovorima i savjetima te majčinskom brigom one su ostavile dubok i neizbrisiv trag u ovoj Župi, kao i toliko mnogovrsnih plodova.

Izreka suutemeljiteljice Družbe, bl. majke M. Terezije Scherer: „Potpuno Raspetome, stoga potpuno bližnjemu, zastupnica Kristove ljubavi“, prožimala je ovaj susret i samim time opisala sve ono što su sestre činile za mještane.

Župnik, koji je s ljubavlju i velikom pažnjom organizirao ovo slavlje, zahvalio je za sve što su činile tijekom godina neumornoga služenja i istaknuo je kako su majčinskom ulogom činile mnogo više nego što spada pod dužnosti i rad sestara.

Na kraju svete mise provincijalna poglavarica, s. Marija Brizar, održala je govor u kojem je zahvalila župniku i mještanima za ljubav i brigu koju su pružali sestrama svih ovih godina. Nakon toga svaka je sestra, koja je djelovala u Župi, od župnika i župljana dobila prigodan poklon u znak zahvalnosti i ljubavi, kao uspomenu na Bošnjake.

Nakon euharistijskoga slavlja uslijedio je objed koji su s ljubavlju i velikim trudom pripremili župljani, te druženje i upoznavanje s rodbinom preminulih sestara. Draga Gospa Bošnjačka neka zagovara župljane Župe u Bošnjacima i sve sestre majčinskim zagovorom, a Gospodin neka vječnim životom svakomu bude nagrada za sva dobročinstva.

Ako je ikada bilo vrijeme da se izgradjujemo, to je sada. Moramo htjeti biti dobri! Ne traži se zato jaka volja, jer nju ne može dati, tko je nema, nego se traži dobra volja, a tu svatko mora imati.

majka M. Amadeja Pavlović

Župa Bezgrješnoga Srca Marijina, Slavonski Brod

Rastanak sa s. Ankicom Tomas

S velikom tugom u srcu, obavještavamo sve župljane da - odlukom Provincijalnoga poglavarstva Milosrdnih sestara sv. Križa iz Đakova - naša s. Ankica Tomas odlazi iz naše Župe 23. veljače 2026. godine (ponedjeljak). Odlazi na službu u Veli Lošinj, u Kuću *Betanija*. Svojim neumornim radom i brigom za rast naše Župe u vjeri, ostavila je na sve nas neizbrisiv trag svoje ljubavi. Svojom blagošću, toplinom i pažnjom, 20 je godina oko sebe okupljala sve nas. Za svakoga od nas imala je vremena, osmijeh i lijepe riječi.

Njezin talent za duhovnu glazbu poznat je u cijeloj našoj Nadbiskupiji te je svoju ljubav prema njoj utkala u tolike naše župljane (velike i male). Dvadeset godina bila je „zvijezda vodilja“ naših župskih zborova. Dvadeset godina prošlo je prebrzo, kao u trenu. Beskrajno će nam svima nedostajati. Molimo Gospodina da ju štiti i vodi u njezinu daljnjem poslanju. Sigurni smo da će svojim djelovanjem i svojom dušom obogatiti sredinu u koju ide. Nadamo se da ćemo imati priliku ponovno se susresti i zapjevati Gospodinu na slavu.

Sestro Ankice, u našim ste srcima i molitvama!

Župa sv. Filipa i Jakova u Vukovaru

Sestra Paskala Križan – nova sestra među nama

U našu župnu zajednicu stigla je nova Milosrdna sestra sv. Križa – s. Paskala Križan. Kako bismo ju bolje upoznali, zamolili smo sestre iz Đakova da nam pošalju njezin kratki životopis.

Krsnim imenom Anđelka, s. Paskala rođena je 9. listopada 1949. godine u Vukovaru, od oca Bože i majke Perke. U obitelji ima još jednoga brata. Osnovnu školu i srednju ekonomsku školu završila je u Vukovaru, a sakramente je primila u župnoj crkvi sv. Filipa i Jakova. Upravo tu upoznala je Milosrdne sestre sv. Križa, u čiju je Družbu stupila u Đakovu 16. srpnja 1966. godine. Na početku novicijata dobila je redovničko ime s. Paskala.

U samostanu je završila katehetsku školu te je tijekom godina djelovala u katehezi na više filijala. Po uvođenju školskoga vjeronauka, uključila se i u rad u školi. Obnašala je službu voditeljice novicijata te je na više mjesta bila kućna poglavarica. Uz katehetski rad na župama djelovala je i kao orguljašica i sakristanka, a vodila je i župnu katehezu.

Posljednjih godina služila je u Župi sv. Martina u Bošnjacima, gdje je vodila Franjevački svjetovni red. Uza sve redovite službe, bila je aktivna i u Domu duhovne pomoći u Đakovu, gdje je vodila duhovne vježbe za žene te pomagala sestrama u radu s djevojkama. Također je bila na raspolaganju djeci s posebnim potrebama.

Svoje talente s. Paskala umnažala je na svakom mjestu služenja, uvijek nastojeći biti na pomoći ljudima u različitim potrebama.

Sestri Paskali od srca želimo srdačnu dobrodošlicu u našu župnu zajednicu te blagoslovljen povratak u njezin rodni grad Vukovar.

s. Valerija Široki | Gosti u Novakima Bizovačkim

Milosrdne sestre sv. Križa u Novakima Bizovačkim ugostile su 18. lipnja 2026. godine ministrante Župe sv. Ćirila i Metoda iz Osijeka te učenike Osnovne škole Vijenac. Sudionike su pratili župnik preč. Ante Šiško, dekan Osječkog istočnoga dekanata, župnik Župe sv. Ćirila i Metoda, slavenskih apostola u Osijeku, i ravnateljica škole Vesna Vrbošić.

Sestre Valerija Široki i s. Samuela Župarić srdačno su dočekale goste te su ih upoznale sa životom i poslanjem Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa. Posebnu pozornost privuklo je predstavljanje rada Udruga *Amadea* – Podružnice Novaki Bizovački, kojom sestre svakodnevno svjedoče kršćansku ljubav, blizinu i brigu za starije i potrebite osobe. Susret je započeo svetom misom na otvorenom, tijekom koje je preč. Ante Šiško u propovijedi govorio o molitvi Očenaša.

Nakon zajedničkoga objeda, uslijedilo je druženje uz „Igre bez granica“, koje su za djecu pripremili učenici i djelatnici OŠ Vijenac. Sudionici su potom uživali u raznim sportskim i rekreativnim sadržajima te okrjepi uz slado-

led. Dan je završen zajedničkim igrama povlačenja užeta i igre s padobranom, koje su donijele mnogo radosti i smijeha te dodatno učvrstile zajedništvo među sudionicima.

Posjet je protekao u ozračju molitve, veselja i međusobnoga upoznavanja te je još jednom potvrdio lijepu suradnju Milosrdnih sestara sv. Križa, Župe sv. Ćirila i Metoda i Osnovne škole Vijenac. Susret je organiziran u sklopu projekta „Igraj, stvori, pomози“, čija je voditeljica mr. sc. Maja Kassa, a financiran je sredstvima Ministarstva znanosti, obrazovanja i mladih Republike Hrvatske.

Tiskovni ured

Koncert „Via crucis“ u katedrali sv. Petra u Đakovu

U katedrali sv. Petra u Đakovu u četvrtak, 19. ožujka, s. Josipa Pavla Jakić održala je orguljaški koncert pod nazivom „Via crucis“. Sestra Josipa Pavla Jakić, katedralna orguljašica, izvela je djela Bacha i Mendelssohna, a glavni dio koncerta bile su njezine improvizacije na teme postaja križnoga puta.

Studij crkvene glazbe završila je na Sveučilištu za glazbu i primijenjenu umjetnost u Beču, specijalizirajući se u područjima: Gregorijanika, dirigiranje, orgulje i improvizacija. Trenutno djeluje kao orguljašica u đakovačkoj katedrali i u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu. Improvizacija je njezin prepoznatljiv glazbeni izraz – u kojoj tišina duše poprima zvuk, a srce nalazi svoj glas. Posebno se posvećuje gregorijanskomu koralu i s radošću prenosi današnjemu vremenu ovu drevnu duhovnu glazbenu baštinu.

Anita Terzić | Intervju sa s. Ankicom

Odlazak jedne redovnice u drugo mjesto, na novu službu, trenutak je zahvalnosti za godine darivanja u dosadašnjoj zajednici, ali i otvorenosti novoga poziva u poslušnosti i pouzdanju u Gospodinu, u novoj sredini.

Časna sestra Ankica Tomas, redovnica Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa, neumorno je služila Bogu i ljudima u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina u Slavonskom Brodu (Budinka) puna dva desetljeća svojega redovničkog poslanja.

Vođena snagom Duha Svetoga i karizmom Družbe, s. Ankica u ovoj je slavonskobrodskoj župi bila prepoznatljiva po svojoj jednostavnosti, otvorenosti i poniznosti, a njezina služba nije se očitovala samo u redovitim dužnostima, nego napose u strpljivom slušanju vjernika, u vremenu darovanom drugima te u ohrabrujućem osmijehu prema potrebitima.

Dvadeset godina službe nije tek broj, nego hod ispunjen neizmjerom radošću, ali i brojnim kušnjama i izazovima, koje je s. Ankica prihvatila s pouzdanjem u Gospodina, što je posvjedočila i u razgovoru s Anitom Terzić.

♦ *Sestro Ankice, dok se opraštate od zajednice kojoj ste posvetili dvadeset godina života i kojoj ste se nesebično darivali drugima u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina, možete li nam opisati svoje emocije i misli?*

Ponajprije osjećam veliku zahvalnost Bogu što sam mogla u ovoj zajednici 20 godina biti sudionica u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina na putu zajedništva prema Gospodinu. Veliku zahvalnost izražavam i samim župljanima jer su mi upravo oni, uz Gospodina, tijekom svih ovih godina bili oslonac i pomagali su mi u izvršavanju mogega poslanja i mogega poziva. Velika podrška i oslonac bio

mi je župnik, vlč. Andrija Djaković, s kojim sam najduže surađivala i s kojim sam u zajedništvu s vjernicima izgrađivala župnu zajednicu duhovno i materijalno, kao i sadašnji župnik vlč. Tomislav Čorluka. Mi, sestre, zapravo možemo činiti onoliko koliko zajednica „dopusti“ i ja doista odlazim s osjećajem duboke zahvalnosti prema svima, također i prema svojim sestrama s kojima sam živjela.

♦ *Premještanje su sastavni dio redovničkog poslanja. Kako ste osobno doživjeli vijest o odlasku na novu župu?*

Ja sam uistinu na neki način potencijalno to i predosjećala, zato što u našoj Družbi nije običaj ni praksa da sestra bude tako dugo na jednom mjestu. Kad me provincijalna poglavarica pitala, odmah sam rekla da sam spremna, sa zahvalnošću.

♦ *Što za Vas znači redovnička poslušnost u kontekstu prihvatanja novih službi i sredina?*

Nas, redovnice, uvijek vodi misao da Bog vodi naš život, mi smo se njemu predale. Moje je osobno iskustvo da, kad god sam prihvatila novi premještanje, novo mjesto, osjećaj je da sam tu uistinu trebala doći takva kakva jesam. Poslušnost nosi veliki blagoslov, za neke sestre to je možda teže, za mene osobno poslušnost mi

nikada nije stvarala probleme zato što sam uvijek nošena Božjom ljubavlju, Božjim planom za mene. Sada idem s velikom sigurnošću i pouzdanjem u Gospodina.

♦ *Koji su Vam trenutci ili projekti ostali posebno urezani u srce i u pamćenje?*

Puno je bilo predivnih projekata i trenutaka, ali bih posebno izdvojila osnivanje dječakškoga zbora. Uz veliku podršku vlč. Andrije, uspjeli smo okupiti 25 dječaka s kojima sam posebno radila. Oni su to jako rado prihvatili i voljeli. Zbor su obuhvaćali dječaci do 7. razreda osnovne škole, koji su čak pjevali i uloge u Muci Gospodnjoj. Cilj nam je bio da ih već odmalena odgajamo u duhu, da bi oni danas-sutra bili članovi ili zbora mladih, ili velikoga zbora odraslih. Punih 16 godina djelovao je zbor dječaka, do vremena korone, kada su se razili na daljnje školovanje ili poslove. Sada sam ponovno uspjela okupiti 12 dječaka, u ovim izazovnim vremenima, kada je sve manje djece. U istom duhu djeluje i zbor djevojčica „Zlatna harfa“, to su učenice od 1. do 6. razreda osnovne škole, čak i predškolke. Kada nekamo idemo, udružimo se u zajedničkoj pripremi programa. U jednom trenutku bilo je 120 djece u zborovima i zaista sam bila presretna zbog toga, to su trenuci koji će zauvijek ostati u mom srcu. Ono što bih još istaknula jest radost izgradnje nove crkve, u kojoj smo sa župnikom Andrijom kao zajednica rasli duhovno i gradili materijalno, a posebno mi je radostan događaj bio čin posvete crkve.

♦ *Postoji li neka osoba koja je uistinu obilježila vašu službu u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina?*

Istaknula bih tadašnjega župnika vlč. Andriju Djakovića jer smo djelovali i surađivali punih 16 godina. Više je razloga uvjetovalo da mi možemo doista raditi punim plućima zajedno,

jer smo osjetili taj duh zajedništva. Podijelili smo dužnosti jer smo bili živa zajednica, imali smo tada 33 zajednice, tih godina, i to je sve trebalo voditi. Mi smo se dogovarali o svemu i to je bio uistinu tada procvat župe. Zajednice i danas funkcioniraju, doduše s manjim brojem članova. Mi smo bili podijeljeni u manje zajednice jer je to bila želja Sinode na kojoj je Župa Bezgrješnoga Srca Marijina i nastala. Kako je Sinoda predlagala, tako smo mi nastajali i to je zapravo mali ideal Crkve o čemu svjedoči i sinodalni znak u oltarnom prostoru župne crkve.

◇ *Što Vas i danas najviše nadahnjuje u Vašem redovničkom pozivu?*

Nadahnjuje me sve ovo što sam dosad iskusi u svojem pozivu, a svakako mi je veliko zadovoljstvo i nadahnuće baš to što sam Milosrdna sestra svetoga Križa. To je veliki odabir s Božje strane, taj red gdje sam se potpuno našla, radosna. Ne mogu niti zamisliti da bih bila u nekom drugom redovničkom redu, a sve smo mi manje više slične sestre. Preostale godine svojega zemaljskog života želim provesti u tom dubokom iskustvu poslanja Milosrdne sestre sv. Križa jer za tri mjeseca slavim zlatni jubilej – 50 godina redovništva – i u moje poslanje i život utkana je velika zahvalnost Gospodinu za sve.

◇ *S kakvim očekivanjima i nadama odlazite u novu sredinu?*

Svakako idem u dosta nepoznato okruženje. Dosad sam bila na službama po Slavoniji: Đakovo, Vukovar, Osijek, Bošnjaci, Županja i, na koncu, Slavonski Brod. Sada odlazim na Veli Lošinj, u Kuću Betanija, a to mi je sasvim nepoznato područje. Moja očekivanja nisu velika, nego mi je želja samo činiti ono što moji poglavari u ovom trenutku od mene očekuju i biti na raspolaganju tim ljudima, jer je kuća kamo idem namijenjena i otvorena isključivo za turiste. Želim svojim poslanjem i svojom naravi vršiti ono što je u Božjem planu. Milosrdne sestre sv. Križa u toj su kući uspostavile duhovni centar koji nudi program pastoralne skrbi za turiste i za sve one koji na otoku Velom Lošnju traže duhovno zdravlje.

◇ *Koji su najveći izazovi redovničkoga života?*

Svakako postoje izazovi, ali iz osobnoga iskustva mogu konstatirati da čovjek mora biti svjestan što je odlučio, gdje mu je mjesto, do koje mjere, koje mu je poslanje. I, ako se toga drži, onda je zaštićen od mnogih životnih kušnji i izazova.

◇ *Vi ste zaista ostavili neizbrisiv trag u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina. Na koji je način ova živa župna zajednica obogatila Vaš redovnički i duhovni život?*

Uistinu mogu reći da smo se mi kao zajednica obostrano obogaćivali. Meni je uvijek ohrabrujuće i poticajno bilo susretati ljude koji su bili u velikim teškoćama, koji su velikom vjerom to nosili i mi smo u razgovoru zapravo jedni druge obogaćivali. Ti ljudi iz župne zajednice meni su uistinu davali novi polet. Mi smo međusobnom suradnjom jedni druge podizali. Ta otvorenost ljudi za moj posao, njihova podrška, podrška članova Pastoralnoga i Ekonomskoga vijeća, u zajedništvu sa župnikom, jednostavno nas je sve nosila. Svaki događaj u Župi bio je utemeljen na zajedništvu i zbog toga smo svi bili presretni. Ja sam se u svojem poslanju trudila dati od sebe što više, a zajednica mi je još više uzvratila svojom blizinom, podrškom, a najviše molitvom. Svaki dan Molitvena zajednica Krvi Kristove, poslije mise, moli za svojega župnika, za mene, za sve sestre, ali i za župno zajedništvo. Molitva je ključni pokretač svega što se događa u zajednici.

◇ *Što smatrate osobito važnim u radu s vjernicima danas, u svjetlu aktualnih okolnosti u društvu i u Crkvi?*

Promatrajući događanja današnjice, zaključila sam da ljudi traže primjer i autentičnost. I, ako to dožive u nama, crkvenim osobama, koje smo poslane biti im primjer, onda će se približiti i otvoriti još više Crkvi. Ljudi doista danas traže svjedoke koji će ono što govore i činiti. To nije samo nekakva poštapalica, to je istina. Od nas, Božjih poslanika, traži se vjerodostojnost prema kojoj se ljudi onda otvore. Oni danas traže i našu blizinu, da odvojimo vrijeme za njih, jer svijet je danas užurban i nitko nema vremena ni za koga. Smatram da bi po župama trebalo aktivirati vjernike koji su u svojoj vjeri stabilniji, koji znaju svoje stavove opravdati, da bi s određenim osobama u župi mogli obavljati duhovne razgovore, da župnici uistinu imaju svoje suradnike i da se što više poradi na

odgoju suradnika – živih svjedoka u župi - jer za sve treba odgoj, i onda su oni svijetli primjer drugima, doprinoseći zajedništvu i izgradnji župe, uz glavnog pokretača, župnika.

❖ *Što biste prije odlaska poručili odraslim vjernicima, što djeci i mladima s kojima ste godinama dijelili radosne trenutke, obogaćujući i gradeći župno zajedništvo?*

Imala sam doista milost raditi sa svim uzrastima, od predškolaca do najstarijih, i do bolesnika koje smo posjećivali. Evo, odraslim bih vjernicima poručila da se ne umore na putu traženja Gospodina i da se potruže doživjeti nadasve osobni odnos s Gospodinom, ne nešto iz običaja i navike, nego iz ljubavi, i da uvijek podižu oči prema Nebu, osobito kada dođu teškoće, neka im pogled bude usmjeren na križ jer će u križu sigurno dobiti sve odgovore na svojem vjerničkom putu. S mladima sam jako rado radila, oni nose jedan veliki kapacitet dobra, samo ga treba prepoznati. Godinama sam govorila da se s mladima treba i mora više raditi. S njima se, nažalost, najmanje radi, a oni su nam itekako potrebni. Čak sam predlagala jedan centar u Slavonskom Brodu gdje bi se mjesečno svi mladi iz svih župa sastajali da čuju neko po-

ticajno predavanje i da dožive zajedništvo, da ih uistinu ono nosi, jer se iz takvih susreta može puno toga naučiti, a ujedno i osposobiti puno mladih suradnika. Mladi žele aktivnost, ali im treba ponuditi sadržaj i treba im voditelj. Od mladih sam ja puno toga naučila jer smo na zajedničkim susretima dijelili ljubav i vjeru prema Gospodinu i u Gospodinu. Duhovni kapacitet koji mladi nose treba gajiti, da ostanu na putu s Gospodinom i da se ničega ne boje. Djeci bih poručila da i dalje nose radost jer kad s njima radimo, osjećamo se puno mlađima, poletnijima i radosnijima. Velika je radost vidjeti šezdesetak djece na svakoj probi jer oni uistinu puno mogu doprinijeti župnoj zajednici. Oni unose veliku radost obogaćujući liturgiju. Uvijek mi je bila želja djecu odgajati od djetinjstva u vjeri i djeca su to vrlo rado prihvaćala. Želim im da uvijek zadrže tu svoju radost i otvorenost, da se raduju u Gospodinu i da žive pod geslom pod kojim smo punih dvadeset godina molili i radili: *Sve na veću slavu Božju i na čast Blaženoj Djevici Mariji.*

(tekst preuzet s: <https://sbonline.net/iz-slavonskog-broda-odlazi-s-ankica-neumorna-casna-koja-je-u-crkvi-okupljala-djecu-i-mlade-727>)

Katehetski ured I „Teen STAR“

U Nadbiskupskom vikarijatu u Osijeku, u srijedu i četvrtak (1. – 2. srpnja 2026.), održao se nastavak edukacije budućih voditelja Programa cjelovitog spolnoga odgoja mladih „Teen STAR“, u organizaciji Katehetskoga ureda Đakovačko-osječke nadbiskupije i Udruge za cjeloviti spolni odgoj „Teen STAR“. Voditelji edukacije bili su prof. Ladislav Ilčić i prof. Kristina Pavlović, a pozdravila ih je dr. sc. Teuta Rezo, predstojnica Katehetskoga ureda Đakovačko-osječke nadbiskupije.

Prof. Ilčić dijaloški je obradio teme o prijateljstvu, zaljubljenosti, hodanju, značenju spolnoga odnosa, bračnom životu, životu prije braka, odgovornom spolnom ponašanju, spolnom razvoju i seksualnoj reakciji muškarca, homoseksualnosti te prednostima prirodnoga planiranja obitelji.

Voditelj je iznio brojne primjere iz osobnoga i obiteljskoga života, kao i dugogodišnjega provođenja programa među mladima. To je na osobit način bilo poticajno za sve prisutne, koji su istaknuli koliko je s mladima važno dijeliti osobno svjedočanstvo i iskustvo o ovim temama. Istaknuto je da, ako mi ne razgovaramo s mladima o temama spolnosti i cjelovitom sazrijevanja na tom važnom području, oni će sami tražiti odgovore na različitim mjestima, često stranputicama i s krivim sugovornicima.

Zadnjega dana edukacije teme je predstavila prof. Kristina Pavlović, govoreći o psihoseksualnom razvoju osobe, fiziologiji plodnosti, kontracepciji, pobačaju te zaštiti života. Sudionici su imali priliku pogledati nekoliko kratkih filmova koje mogu koristiti u radu s mladima, ali i rješavati pisane provjere znanja i zajedno ih analizirati.

Prof. Pavlović potaknula je raspravu o planovima i provedbi programa „Teen STAR“ i na koje se sve načine može provoditi u okviru škole, obitelji i župne zajednice. Sudionici, među kojima je bila s. Marta Kovačić s postulantima, dobili su certifikate za ovlašteno provođenje Programa cjelovitog spolnoga odgoja mladih „Teen STAR“ te izrazili zahvalnost predavačima na stručnom i autentičnom vođenju edukacije.

s. Viktorija Šimić | Suzbijanje trgovine ljudima

Kao zajednica koja osluškuje potrebe vremena i nastoji na njih, prema mogućnostima, odgovoriti, nastavljamo s preventivnim djelovanjem protiv trgovine ljudima. U četvrtak 29. siječnja 2026. godine, sestra Viktorija Šimić održala je u Župi sv. Ivana Glavosjeka u Odžaku, Bosna i Hercegovina, u Pastoralnom centru, predavanje o trgovini ljudima. Na Facebook stranici Župe objavljeno je:

„Dirljivim riječima je govorila o žrtvama trgovine ljudima. Uz prikaz nekoliko slika osoba „kojima se trguje“, iznijela je neke činjenice i podatke o žrtvama te što sami možemo učiniti protiv trgovine ljudima. Na kraju predavanja bila je mogućnost postaviti pitanje ili dati svoj osvrt. Program su moderirali župnik Ilija i gospođica Amanda Đ., voditeljica regionalnog ureda NCM Ivan Pavao II. za Bosansku Posavinu. Predavanje je održano u sklopu socijalnog projekta „Briga o socijalno ugroženim osobama u župi Odžak i odžačkom kraju“ koji podupire Ministarstvo rada, mi-

rovinskoga sustava, obitelji i socijalne politike Republike Hrvatske.“

Nastavila je s. Viktorija i s radionicama preventivnoga djelovanja protiv trgovine ljudima u školama. U Srednjoj strukovnoj školi održala je 17. travnja 2026. godine dvije radionice za sto mladića drugih i trećih razreda. Na svojoj web stranici Škola je objavila: „Učenici su upoznali kojim se sve metodama služe oni koji kupuju i prodaju djecu, mlade i odrasle i na koji način se svatko od nas može zaštititi. U grupnom radu učenici su osvijestili u kojim se sve situacijama nađu žrtve trgovine ljudi, kako se tada osjećaju i kome se može obratiti za pomoć.“

Tjedan dana kasnije, 23. travnja 2026. godine, radionica je održana i u Osnovnoj školi u Starim Jankovcima za učenike osmih razreda. Učenici su se, među ostalim, podsjetili kako je trgovina ljudima teško kazneno djelo, jedan od najtežih oblika kršenja ljudskih prava, kako ju prepoznati, kako sebe zaštititi i pomoći drugima.

U Osnovnoj školi „Mitnica“ u Vukovaru, na poziv s. Petre Toman, radionica je održana 7. svibnja 2026. godine, također za učenike osmih razreda.

Sva su djelovanja redovito popraćena molitvom starijih i bolesnih sestara u samostanu u Đakovu i u Zagrebu, i preporučena zagovoru sv. Bakhite.

Anamarija Miličić, postulantica

Kateheza u Mikanovcima

Uoči svetkovine Duhova, u subotu 23. svibnja 2026. godine, postulante Ana Dikić, Anamarija Miličić i Dora Poljarević, u zajedništvu sa s. Meri Gotovac, posjetile su Župu svete Klare u Starim Mikanovcima. Ondje su se susrele s djecom osnovnoškolske dobi te su ih katehezom pripremile za svetkovinu Duhova. Sestra Meri djecu je podsjetila na vjeru u Trojedinoga Boga i na poseban im je način približila Duha Svetoga te njegovu važnost i djelovanje u životu pojedinca i Crkve. Cijeli susret postulantice su animirale pjesmom, plesom i igrama u kojima su djeca rado sudjelovala. Djeca su izrazila koje plodove Duha Svetoga kod sebe prepoznaju, a susret je bio zaključen molitvom da Duh Sveti podari svakom djetetu i njegovoj obitelji potrebne milosti.

Udruga Budi dobro

s. Hijacinta Hoblaj - srce duhovne obnove onkoloških bolesnika

Naša Udruga od svojih početaka razvija model sveobuhvatne rehabilitacije onkoloških bolesnika, temeljen na cjelovitom pristupu čovjeku – brizi o tijelu, duhu i duši. Taj se jedinstveni program od 2021. godine provodi u Velom Lošinj, gdje je, kao njegova suzačetnica, od samih početaka uključena sestra Hijacinta Hoblaj.

Sestra Hijacinta prepoznala je važnost ovakvog pristupa liječenju i oporavku te je, u skladu s geslom svojega Reda: „Potreba vremena, volja je Božja“, otvorila vrata Kuće *Betanija* onkološkim bolesnicima. Od samih početaka s povjerenjem i predanošću živi ovu zajedničku viziju te zajedno s Udrugom već dugi niz godina sudjeluje u njezinu razvoju i

ostvarenju. Svojim iskustvom, blizinom ljudima i dubokom vjerom s. Hijacinta pruža utjehu, nadu i unutarnju snagu svima koji prolaze kroz izazove bolesti i oporavka. Njezina toplina, razumijevanje i nesebična predanost ostavljaju dubok trag u životima naših članova, koji u njoj pronalaze oslonac, mir i ohrabrenje.

Programi duhovne obnove, koje Udruga provodi u suradnji sa s. Hijacintom, važan su dio sveobuhvatne rehabilitacije, jer uz tjelesni oporavak jednaku pozornost posvećuju duhovnom osnaživanju i očuvanju unutarnje snage oboljelih, kao i njihovih obitelji. U tom je duhu i ovoga proljeća održan susret članova dosadašnjih grupa te njihovih obitelji, ispunjen molitvom, zajedništvom

i promišljanjem o Božjoj riječi, s ciljem pružanja duhovne potpore onkološkim bolesnicima te jačanja nade, vjere i unutarnje snage svih sudionika. Za svaku riječ ohrabrenja, za svaki susret i svu dobrotu koju nesebično dijeli, članovi Udruge sestre Hijacinti, s. Marini, s. Amadei, vlč. Zecu te osoblju Kuće *Betanija* upućuju iskrenu i duboku zahvalnost.

Intervju sa s. Hijacintom možete poslušati u arhivi Radio Marije, u emisiji „Ja služim Bogu“ od 5. lipnja 2026.

Maja Keleminec | Svjedočanstvo iz Jaske

Duhovna obnova za hodočasnike iz Jaske održana je u Kući *Betanija* u Velom Lošinj, od 25. do 29. svibnja 2026. godine.

Kao i proteklih godina, još uvijek smo puni dojmova i Božjega blagoslova koji smo ponijeli svojim kućama, zahvaljujući vama koje je dragi Bog odabrao da nama, običnim ljudima, ukazujete kako doći na pravi put.

Jutarnje i Večernje hvale Časoslova naroda Božjega u dvorani, klanjanje Presvetom, molitve krunice u kapeli i parku, svakodnevna jutarnja misa, predvođena našim fra Velimirom Tomaškovićem, i primanje Tijela Kristova doista je milost Božja. Kada smo se vratili u Jasku, u samostanu Uznesenja Blažene Djevice Marije odslužena je misa zahvalnica Duhu Svetomu za sve primljene milosti tijekom boravka kod vas. Naša zajednička razmatranja na temu „Tko sam ja?“ i „Poniznost“ potaknula je svakog ponaosob da preispita svoje postupke i ponašanje u svakodnevnom životu. Hvala vam na trudu što ste nam još više približile svetoga Franju Asiškoga i Riječ Božju, kako bismo koji put „stali“ i ispitali sami sebe, ukoliko nas uhvati trenutak nezahvalnosti prema životu koji živimo.

„Daj nam da čeznemo Ljubav što u tebi je, živi Bože!

Daj nam da čeznemo Ljubav što u tebi je!“ (Božja pobjeda, *Dodi, Kruše života*)

U ime svih hodočasnika iz Jaske zahvaljujem na vašoj organiziranosti i vođenju duhovne obnove u Kući *Betanija*.

Neka dragi Gospodin blagoslovi vaše pute da i dalje budemo u mogućnosti susretati se u našim životima.

Silvija Migles | „Naše su duše namirene“

Duhovna obnova u Kući Betanija za onkološke bolesnike u remisiji

Duhovna obnova održana je od 19. do 23. svibnja 2026. godine, s ciljem pružanja duhovne podrške onkološkim bolesnicima te osnaživanja sudionika molitvom, zajedništvom i promišljanjem o Božjoj riječi. U programu su sudjelovala ukupno 24 polaznika, među kojima je dio sudionika bio iz Udruge *Budi dobro*. Tijekom ovih dana imali su priliku sudjelovati u duhovnim nagovorima, zajedničkoj i osobnoj molitvi, svetim misama, razgovorima i razmatranjima nadahnutima temom obnove „Otvori svoj život Riječi Božjoj“. Program je vodila s. M. Hijacinta Hoblaj, uz asistenciju svećenika koji su bili na raspolaganju za sakrament ispovijedi, duhovne razgovore i liturgijska slavlja. U svakoj riječi, susretu i molitvi osjećala se blizina, razumijevanje i ohrabrenje koje je sudionicima bilo dragocjeno na njihovu životnom i zdravstvenom putu. Polaznici su osobito istaknuli toplinu, ljubaznost i velikodušnost voditeljice i njezinih suradnica te djelatnika Kuće Betanija, koji su svojim pristupom pridonijeli da se svi osjećaju prihvaćeni, u ozračju međusobne podrške i otvorenosti prema Božjoj prisutnosti u svakodnevnom životu. Sudionici su se po bogatim temama postupno otvarali promišljanju vlastitoga života, svojih rana, strahova, ali i nade. Osobito je snažno odjeknulo promišljanje teksta iz Ivanova evanđelja o ženi Samarijanki i njezinu susretu s Isusom na Jakovljevu zdencu. Gotovo sve sudionike potaknula je voditeljica da zastanu nad „zdencom vlastitoga života“ i u tišini srca prepoznaju i dožive Isusovu blizinu i njegovu žeđ za čovjekom. U zajed-

ništvu i po međusobnim susretima sudionici su mogli osjetiti koliko Bog u Duhu Svetom djeluje upravo preko drugih ljudi – riječima podrške, pogledom razumijevanje, strpljenjem i prisutnošću. Otvarajući svoju naravnu stvarnost – *logiku zemlje*, onoj nadnaravnoj – *logici neba*, mnogi su posvjedočili kako su tijekom obnove na nov način doživjeli sebe, svoje granice, vrijednost života i odnose koji čovjeku daju smisao. Otvarajući svoju svakodnevnu stvarnost Božjoj prisutnosti, mnogi su ovo iskustvo doživjeli kao dar, ohrabrenje i novi poticaj za život. U središtu svega ostala je spoznaja koliko su važni odnosi: odnos s Bogom, sa samim sobom i s drugim ljudima. Iako se dio polaznika prije ove duhovne obnove nije poznavao, iskustvo bolesti i liječenja, ali još više zajednički trenutci molitve, razgovora, suza, osmijeha i međusobne podrške povezali su ih na poseban način. Stvorena su prijateljstva i bliskost koji će, vjerujemo, ostati trajna snaga i ohrabrenje za dalje. Svatko je sa sobom ponio dojmove koje će još dugo nositi i pre-

birati ih u svojem srcu, zahvalni za svaki susret, riječ, zagrljaj i trenutak zajedništva. Poseban dojam ostavio je i posjet župnoj crkvi sv. Antuna, opata (pustinjaka), spomeniku nulte kategorije, kroz čije ih je kulturno-umjetničko i duhovno-vjerničko bogatstvo provela gospođa Blaženka Levinger, turistička voditeljica. *U Božju se pomoć uzdajmo, njega tražimo i njemu se molimo. A na kraju svakoga dana ne zaboravimo reći od srca HVALA.*

s. Amadea Birouljević

S 23. grupom u Kući Betanija

Od 10. do 14. lipnja imali smo radost ugostiti članove udruge „Budi dobro“ u Kući Betanija u Velom Lošnju, u sklopu sveobuhvatnoga rehabilitacijskog programa za onkološke bolesnike. Riječ je o programu koji od 2021. godine pruža podršku oboljelima, a taj program do danas prošao je oko 300 sudionika.

Posebnost ovoga programa jest njegov cjelovit pristup čovjeku. Briga za tijelo, dušu i duh isprepliće se kroz sve sadržaje, stvarajući prostor za oporavak, osnaživanje i međusobnu podršku. U procvjetalom vrtu Kuće Betanija dan je započinjao medicinskim vježbama dubokoga disanja i razgibavanja, tijekom kojih su sudionici, uz pravilne tehnike disanja, osvještavali važnost redovite tjelesne aktivnosti za očuvanje zdravlja i brži oporavak. Nakon toga, svi zainteresirani mogli su se uključiti u jutarnju molitvu časoslova i tako dan započeti u ozračju sabranosti i zahvalnosti. Uz sudionike, u programu je sudjelovalo i više predanih volontera i voditelja koji su svojim znanjem, iskustvom i topline doprinijeli kvaliteti svakoga susreta. Posebna pozornost usmjerena je bila prehrani, prilagodivši jelovnik potrebama onkoloških bolesnika. Svakodnevni voćni doručak bio je ugodno iznenađenje, koje je među sudionicima izazvalo mnogo pozitivnih reakcija.

Tijekom boravka organizirane su grupe za psihološku podršku, kao i niz korisnih predavanja o zdravoj prehrani, emocijama te pravima onkoloških bolesnika. Ovi sadržaji pružili su sudionicima vrijedne informacije, ali i priliku za otvoren razgovor, razmjenu iskustava i međusobno osnaživanje. Na inicijativu Udruge „Budi dobro“ jedno smo prijepodne posvetili duhovnosti. Uz vodstvo s. Amadee i vlč. Zeca, sudionici su imali priliku zastati, osluhnuti vlastite potrebe i pronaći dodatnu snagu u vjeri. Posebno dirljiv trenutak bila je sveta misa organizirana za sudionike, tijekom koje su mogli pristupiti sakramentu

bolesničkoga pomazanja. Istoga dana, u predvečernjim satima, sudionici su, slušajući inspirativno predavanje, simbolično „otputovali“ na Camino u Santiago de Compostelu, upoznajući ljepotu i dubinu ovog poznatog hodočasničkoga puta.

Slobodno vrijeme sudionici su iskoristili za šetnje, planinarenje i kupanje, uživajući u ljepoti prirode koja okružuje Kuću Betanija.

Zahvalni smo Udruzi „Budi dobro“ na povjerenju koje nam je ukazala te svim sudionicima, volonterima i predavačima koji su svojim doprinosom obogatili ove dane. Vjerujemo da su iz Kuće Betanija ponijeli ne samo korisna znanja i iskustva, nego i novu snagu, nadu i ohrabrenje za životne izazove koji su pred njima.

Svjedočanstva:

“Boravila sam u Kući Betanija i proživjela jako lijep odmor i rehabilitaciju. Napunila sam dušu i tijelo duhovnošću, dobrotom, ljubavlju. Sestre u kući su dar Božji. Hvala im puno!” – Ana Banović

“Hvala sestrama na duhovnom oporavku na ovom prekrasnom otoku. Voljela bih čim duže zadržati mir u duši i miris u nosu koji dolazi iz vašeg prekrasnog vrta. Sjetite nas se u molitvama, a mi ćemo jednako tako moliti za vas i jedinstvenog patera Zeca.” – Daniela Klepac

“Hvala vam na nesebičnom gostoprimstvu. Boravak kod vas bio je pravi melem za moju dušu i pružio mi duboki duhovni oporavak. Hvala vam što ste otvorile vrata svog doma i svog srca. Kod vas sam osjetila istinski mir, radost i Božju blizinu. Ostajete u mojim mislima i neka vas dragi Bog obilno blagoslovi i nagradi za vaše veliko srce.” – Đurđica Košak

s. Mariangela Markotić | Posjet župi Sesvete

Protekloga vikenda, na samom početku korizme, od 20. do 22. veljače 2026. godine, nekoliko sestara, na po-

ziv župnika Danijela Hačka, posjetilo je Župu Svih svetih u Sesvetama. Večer petka bila je ispunjena veselim ozračjem, u kojem su sestre okupljenim srednjoškolcima svjedočile o pozivu koje su oni popratili brojnim pitanjima o redovništvu, nakon čega je uslijedilo mnogo smjeha uz igre, koje su sestre priredile. Subotu su sestre posvetile osnovnoškolcima te su održale kateheze brojnim učenicima 2., a potom i 7. razreda. U ovoj živoj Župi okuplja se i lijep broj studenata te su se sestre pridružile njihovom redovitom susretu te ga obogatile nagovorom i druženjem, što su mladi dočekali otvorena srca i s radošću.

s. Meri Gotovac | Vrline krjeposne žene

„Vrline krjeposne žene“ bila je tema mjesečnoga susreta za žene koji je održan 8. ožujka 2026. godine u Centru „Amadea“. Susret su vodile s. Natalija Fadiga i s. Meri Gotovac. Osobna svjedočanstva života kao žene svake pojedine i svjedočanstva biblijskih žena bila su priprema za razumijevanje evanđeoskoga teksta susreta Isusa i Samarijanke na Jakovljevu zdencu. Vrhunac susreta bila je vođena meditacija u kojoj se dogodio istinski susret s Isusom koji nas čeka na mjestima samoće, tišine i napuštenosti, u želji da nas napoji svojom ljubavlju, prihvaćanjem i praštanjem.

s. Marija Klara Klarić | Terapijska radionica sv. Josipa u Visokom

Od 2 do 3. srpnja 2026. godine četrdesetak članova Terapijske radionice sv. Josipa (TRSJ) iz Đakova s voditeljicom s. Marijom Klarom Klarić SCSC, posjetili su Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom. U Visokom ih je dočekaio ravnatelj gimnazije, fra Stipo Alandžak OFM. U popodnevnom satima su gosti slušali o povijesti i djelovanju gimnazije te su posjetili Franjevački samostan, knjižnicu, muzej i sportsku dvoranu. Nakon večere imali su prigodu posjetiti znamenitosti grada Visoko.

Sutrašnji dan započeo je svetim euharistijskim slavljem. Poslije doručka fra Stipo je organizirao polazak u arheološko-turistički park „Ravne 2“ gdje se nalazi poznati ulazak u Visočke piramide. Nakon šetnje i razgledavanja parka, članovi TRSJ-a uputili su se prema „Vispak d.d.“, tvornici prehrambenih proizvoda. Tu su imali priliku vidjeti proces proizvodnje kave i kikirikija od sirovine do gotovih proizvoda. Na odlasku iz tvornice, domaćini su svakom posjetitelju darovali simbolične darove od njihovih proizvoda. Nakon ručka, posjetili su rehabilitacijski centar „Javna ustanova Centar za djecu i odrasle osobe s teškoćama u razvoju Zeničko-dobojskog kantona“. S radom Centra upoznala ih je gđa Dženana Čolaković, voditeljica centra.

Uslijedio je povratak kući srca puna radosti i zahvalnosti svim djelatnicima Konvikta Franjevačke klasične gimnazije koji su bili na raspolaganju članovima TRSJ-a. Posebna zahvala fra Stipi na otvorenosti i velikoj ljubavi prema malenima.

s. Marta Kovačić

Kateheza za djecu i mlade u Kruševici

Uoči svetkovine Duhova, u subotu 23. svibnja 2026. godine, održana je u Župi Rođenja Blažene Djevice Marije u Kruševici kateheza za djecu i mlade. Program je bio organiziran u dva dijela: u prvom dijelu okupila su se djeca od prvog do šestog razreda, a u drugom učenici sedmih i osmih razreda te prvi, drugi i treći razred srednje škole, koji su ujedno pripravnici za sakrament sv. Potvrde. Program za obje skupne započeo je uvodnom molitvom i animacijskim igrama nakon čega je uslijedila kateheza. Djeca nižih razreda osnovne škole imali su za temu evanđeoski tekst o *Dobrom Pastiru*, a učenici viših razreda te krizmanici, razmišljali su o temi:

„Bit ćete mi svjedoci“. Katehetski dio, u kojem su djeca i mladi razmišljali o spomenutim temama te su imali priliku likovno i u pisanom obliku izraziti, završio je zajedničkom molitvom u crkvi. Uslijedila je, potom, okrpja koju su pripremili vrijedni župljani. Susret je zaključen natjecateljskim igrama u kojima su djeca i mladi pokazali svoje vještine i spretnost. Ozračje cijeloga susreta, na kojem se okupilo nešto više od sto djece i mladih, bilo je veselo, razigrano i opušteno. Program su vodile s. Samuela Župarić, s. Marija Sonja Kaurin i s. Marta Kovačić.

Zahvaljujemo Bogu na ovom lijepom danu, zahvaljujemo župniku vlč. Mihaelu Mađareviću za srdačno gostoprimstvo i za lijepu suradnju pri ovom susretu.

Paula Petrović

Zlatna plaketa i priznanje s. Josipi Pavli

Na XI. međunarodnom natjecanju dječjih zborova *Vallis Aurea Cantat 2026.*, održanom u subotu, 21. ožujka 2026. godine, u Glazbenoj školi Požega, sudjelovalo je ukupno 33 zbora s oko 920 mladih pjevača iz Hrvatske i Slovenije.

Natjecanje je okupilo 27 dječjih zborova iz različitih hrvatskih gradova te šest zborova iz Slovenije, a sudionici su se predstavili u kategorijama klasične, folklorne, popularne i mješovite glazbe. Među istaknutim sudionicima bio je i dječji zbor *Echo* Osnovne glazbene škole Josipa Runjanina Vinkovci. Zbor je ostvario zapažen uspjeh osvojivši Zlatnu plaketu u kategoriji klasične glazbe dvoglasnoga pjevanja.

Dirigentsica zbora, sestra Josipa Pavla Jakić, dodatno je nagrađena posebnim priznanjem za izniman umjetnički dojam. Uspjehu zbora pridonijela je i klavirska pratnja nastavnice Nikoline Topić.

Ankica Ćurić

Humanitarni koncert „Srce na dlanu za zlatnu dob“

Ljetna terasa Centra *Amadea* u Đakovu u nedjelju, 14. lipnja 2026. godine, postala je središte humanosti, zajedništva i predivne glazbe. U organizaciji Socijalno-humanitarne udruge Terezijin krug Đakovo, održan je veliki humanitarni koncert pod nazivom „Srce na dlanu za zlatnu dob“, privukavši brojne posjetitelje otvorena srca s jednim zajedničkim ciljem – pomoći najugroženijim sugrađanima treće životne dobi.

Cilj ove hvalevrijedne akcije bio je prikupljanje financijskih sredstava za đakovačke umirovljenike, članove Matice umirovljenika Đakovo, s mjesečnim primanjima ispod 400 eura. Prikupljenim donacijama osigurat će im se jednokratna novčana pomoć kako bi im se olakšala svakodnevnica i omogućio dostojanstveniji život.

Program na prelijepo uređenoj terasi započeo je u 20 sati, a nadahnuto i toplo vodila ga je Mateja Jurić. Publika je uživala u pomno odabranom glazbenom repertoaru, prožetom porukama nade i solidarnosti, u kojem su sudjelovali Zvonimir Kalić & Band Noel, Evangelizacijska zajednica „Glas u pustinji“ iz Vrpolja, te s.

Josipa Pavla Jakić sa sestrama i postulanticama. Svojim nastupom unijele su miris tihe, iskrene emocije, podsjećajući na važnost svakodnevnoga činjenja malih djela s velikom ljubavlju.

Ulaz na koncert bio je slobodan, a posjetitelji su cijele večeri punili donacijske kutije svojim dobrovoljnim priložima. Iz udruge Terezijin krug Đakovo nisu skrivali oduševljenje odazivom svojih sugrađana:

„Srce nam je puno kada vidimo koliko Đakovčana ima potrebu pružiti ruku onima kojima je najteže. Naša ‘zlatna dob’ prečesto pati u tišini, a večeras smo im svi zajedno poslali poruku da nisu sami. Hvala svakom izvođaču, svakom volonteru i svakom čovjeku koji je večeras izdvojio od svoga džeparca da bi netko drugi imao dostojanstvo.“

O atmosferi na koncertu i važnosti ove akcije posvjedočili su i sami sudionici koji su cijeli događaj iznijeli na svojim leđima, najprije s. Franciska Molnar, koordinatorica volontera Terezijina kruga Đakovo: „Iza nas su tjedni priprema, ali kada vidite punu ljetnu terasu i osjetite taj predivan duh zajedništva, sav

umor nestaje. Naši su volonteri i večeras neumorno radili, a najveća nam je nagrada spoznaja da ćemo, zahvaljujući ovim ljudima, pružiti pomoć bližnjima. Naši umirovljenici, koji žive s manje od 400 eura mjesečno, nisu samo statistika – to su naši susjedi, bake i djedovi – i večeras smo im vratili vjeru u ljude.“

Zvonimir Kalić, glavni glazbeni gost večeri, rekao je: „Pjevati pred đakovačkom publikom uvijek je poseban blagoslov, ali pjevati za našu ‘zlatnu dob’ nosi posebnu težinu i odgovornost. Glazba ima moć spajati ljude, a večeras je spojila našu pjesmu s konkretnim djelom ljubavi. Hvala svima koji su pjevali s nama, ali još više hvala svima koji su stavili ‘srce na dlan’ i darovali svoj prilog. Ovi ljudi pokazali su što znači živjeti zajedništvo u punom smislu te riječi.“

Klara Damjanović za „Glas u pustinji“ izjavila je: „Slaviti Boga pjesmom uvijek je radost, ali kada ta pjesma postane konkretno djelo ljubavi, onda to dobiva puni smisao. Ljudi su sinoć pjevali s nama, ali su još glasnije govorili svojim priložima. Kada znamo da će ovih 2.420 eura otići izravno na račune umirovljenika koji jedva spajaju kraj s krajem, srce nam je prepuno zahvalnosti što smo bili mali dio ove velike priče koja je na nas ostavila dubok trag.“

Sestra Josipa Pavla Jakić poručila je: „Naša ‘zlatna dob’ dala nam je temelje ovoga grada i našega društva, a sinoć im je Đakovo uzvratilo ljubav na najljepši mogući način. Svaki darovani novčić u onim kutijama znak je da mislimo na njih i da nisu sami u svojim stisnutim svakodnevicama. Neka ova pomoć donese mir i blago-

slov u njihove domove, a udruzi Terezijin krug hvala što nas okuplja oko ovako plemenitih ciljeva.“

Nakon završnoga prebrojavanja donacijskih kutija, iz udruge Terezijin krug Đakovo s ponosom su objavili kako je, zahvaljujući velikomu srcu posjetitelja, prikupljeno 2.420 eura. Sav prikupljeni prihod uplatit će se po završetku humanitarne akcije u jednakim iznosima na račune članova Matice umirovljenika Đakovo, koji su se prethodno prijavili udruzi. Ova izravna financijska potpora pomoći će im u podmirivanju dospjelih životnih potreba.

Akcija još uvijek traje – kako pomoći izdaleka?

Iako su se svjetla na Ljetnoj terasi Centra Amadea ugasila, humanitarna se akcija nastavlja. Svi koji nisu bili u mogućnosti fizički pri-

sustvovati koncertu, a žele ugraditi svoj dio u ovu priču, svoje donacije mogu uplatiti do 1. srpnja izravno na

humanitarni račun koji se može pronaći na stranicama Terezijina kruga Đakovo.

HDCG | Održan online seminar „Zašto kršćani pjevaju“

U organizaciji Hrvatskoga društva crkvenih glazbenika (HDCG) u subotu, 25. travnja, održan je još jedan u nizu *online* mjesečnih stručnih skupova namijenjenih crkvenim glazbenicima. Susret je, prema ustaljenoj praksi, održan putem platforme Google Meet.

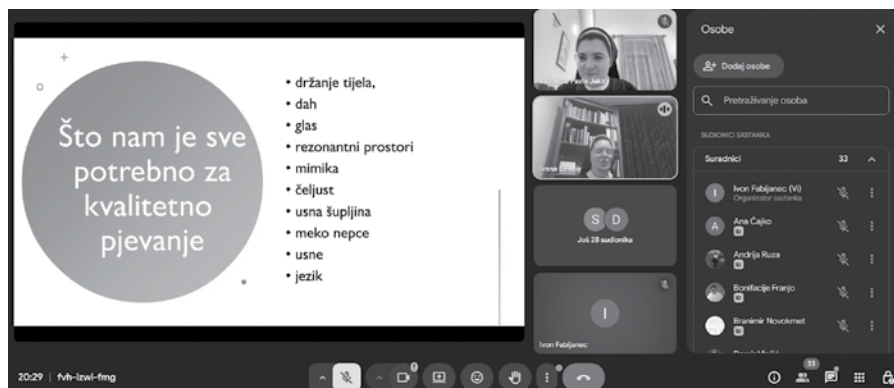
Stručni skup nosio je naslov „Zašto kršćani pjevaju“, a predavanje je održala s. Josipa Pavla Jakić, magistra, redovnica i crkvena glazbenica, uključena u područje liturgijske glazbe i formacije crkvenih glazbenika.

Govoreći o ulozi pjevanja u kršćanskom životu, predavačica je istaknula njegovu duboku teološku i liturgijsku dimenziju. Naglasila je kako pjevanje nije tek estetski element bogoslužja, nego autentičan oblik molitve i sudjelovanja u litur-

giji, pri čemu „vjera na osobit način progovara kroz pjesmu“.

Tijekom susreta sudionici su imali priliku produbiti razumijevanje značenja crkvene glazbe te razmijeniti iskustva iz vlastite prakse, osobito u kontekstu suvremenih izazova liturgijskoga pjevanja.

Hrvatsko društvo crkvenih glazbenika ovim je susretom nastavilo praksu redovitoga stručnog usavršavanja, potvrđujući važnost trajne formacije i međusobne suradnje na području crkvene glazbe.

s. Nada Martinković

Zlatni jubilej sestara proslavljen u Đakovu

Na blagdan sv. Marka, evanđelista, u subotu, 25. travnja 2026. godine, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, zlatni jubilej vjernosti Gospodinu tijekom 50 godina življenja redovničkih zavjeta, proslavile su: s. Barbara Petrić, s. Slavoljuba Raguž, s. Ankica Tomas, s. M. Ulrika Pranjić, s. Maritana Batalić, s. Finka Tomas, s. Zorislava Kupčerić i s. Nataša Jozić.

Sestre su obnovile svoje zavjete, izgovarajući zavjetni obrazac pred provincijalnom poglavaricom s. Marijom Brizar i u nazočnosti sestara.

Euharistijsko slavlje predvodio je đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić u koncelecijaciji s vlč. mr. Dariom Hrgom, kancelarom Nadbiskupskoga ordinarijata, vlč. Alojzom Kovačekom, župnikom Župe Svih svetih u Đakovu, preč. Matom

Gašparovićem, vlč. Mirom Tomasom i o. Borisom Jozićem, SJ.

Mons. Ćurić u homiliji pozvao je najprije sestre da svoje misli usmjere prema evanđelju, a zatim je naglasio važnost evanđelista, od kojih je najstariji sv. Marko. Potom je, krenuvši od značenja poziva apostola, osobito na temelju aktualnoga evanđeoskog teksta (Mk 16, 15-20), naglasio: „Kad prebiremo po povijesti Crkve, jasno uvidamo da ju uvijek iznova, i to najplodonosnije, obnavlja samo evanđeoski duh. U godini smo jubilejskoga spomena 800. obljetnice preminuća sv. Franje. U danima pred svoj odlazak, pripravljavajući se na susret sa 'sestricom smrću', kažu nam svjedočanstva, svoju je braću upućivao da nijedno pravilo života ne pretpostave evanđelju. Tako se i Franjin put rascvijetao 'po svem svijetu'. Zato i u naše suvremeno doba

blagopokojni papa Franjo u enciklici 'Fratelli tutti', 2020. godine, svima, zapravo cijelomu svijetu, svim narodima, društvima i kulturama, ponavlja prijedlog sv. Franje Asiškoga da žive 'oblikom života koji u sebi nosi miomiris evanđelja'. Što od toga dolazi? Reći će papa Franjo: *Radost*. Jer 'oni koji prihvate Isusovu ponudu spasenja oslobođeni su od grijeha, žalosti, duhovne praznine i usamljenosti' (EG 1).“

Mons. Ćurić svoju propovijed zaključio je obraćanjem sestrama jubilaricama: „Samo 's *miomirisom evanđelja*' prepoznavamo istinsku radost spomena vašega zlatnog jubileja svetih redovničkih zavjeta. Jubilejski vas spomen ispunja zahvalnošću. Nije to tek pogled unazad, dijelom ispunjen i sjetom, koliko je toga već prošlo, a naše prirodne, tjelesne snage postaju sve slabije. Nije

ni prebrojavanje uspjeha, jer pred onim koji 'vidi u skrovitosti' možemo biti sigurni da ne će biti izgubljeno nijedno od naših djela koja smo učinili s ljubavlju i da ne će biti izgubljena nijedna od naših iskrenih briga za druge, ... nijedan velikodušni napor, nijedna bolna strpljivost (EG, 279). S vama, drage sestre, danas molimo da vas Gospodin blagoslovi dok njemu prinosite svoju zahvalu, jačajući i nadalje svoju spremnost za službu na sliku Krista, Zaručnika Crkve i svoga Zaručnika, zakriljene Marijinim primjerom i zagovorom, da 'Fiat' (Neka mi bude) svake od vas s Marijom prisprije proslavi punine vječnoga života u nebeskom kraljevstvu i neprolaznoj radosti uskrsnuća."

Svečanost je pjesmom pratio samostanski zbor, pod ravnanjem

s. Josipe Pavle Jakić. Na kraju mise nazočni su, zajedno sa sestrama jubilaricama, još jednom zahvalili Bogu za vjernost u njegovoj službi himnom *Tebe Boga hvalimo*. Po završetku mise slavljenice su se uputile u Dvoranu sv. Josipa, gdje im je mons. Ćurić, zajedno sa svećenicima i sestrama poglavaricama, čestitao jubilej.

Svečanosti zlatnih zavjeta prethodili su dani priprave u kojima su slavljenice hodočastile u Franjevački samostan u Cerniku, a na đakovačkom groblju pomolile su se na grobu majke M. Amadeje Pavlović, te pokojne s. Darije Djaković koja je prije 50 godina, zajedno s njima, položila Prve zavjete. Nakon dana priprave slijedile su duhovne vježbe, koje je predvodio vlč. Đuliano Trdić.

Ne smijemo se prepustiti, da nas dragi Bog svojom milošću kao silom istrgne iz zla, ako hoće, nego moramo strpljivo i ustrajno raditi na sebi.

majka M. Amadeja Pavlović

Anton Tamarut

Dvorac od zlata

Živim u dvorcu od zlata,
pod krovom

od dijamantata

Pogađate: nije to zdanje od
plemenita metala

Od brušena kamena i svjetlećih
minerala

Sjaj te palače duha u vedrim je
licima

Vrijednost njena u ljubavi koja
pjeva

U miru srca koji cijene nema

Dvorac od zlata žene su
milosrdna srca

Što svaka već preko pedeset
ljeta pod znakom križa

Briše suze siromaha, zacjeljuje
rane nevoljnika

Osjećam se blaženim u dvorcu
od živoga zlata

U palači milosrda gdje se
sloboda s potrebama

Bližnjih mjeri, i nijedno srce tu
zahrdati ne može

Zagreb, 27. travnja 2026., dan nakon što su Milosrdne sestre sv. Križa na Vrhovcu - Finka, Maritana, Ulrika i Zorislava - proslavile 50. obljetnicu zavjeta. U kući živi puno sestara sa zlatnim stažem, a ima ih i s dijamantnom krunom.

s. Bernardeta Mihaljević | *Pjesme zlatnim jubilarkama**Na melodiju „Zavičaju, mili kraju“*

S. FINKA

Sestra Finka, uvijek tiha,
cijelu Vladu pridobila,
svojim zlatom bolesnima
lijepi dom sagradila.

S. ANKICA

Ankica je njena sestra
s njom se danas raduje,
jubilejom zlatom svojim
cijeli Lošinj da pozlati.

S. M. ULRICA PRANJIC

Još je netko na Vrhovcu
danas zlatom zasjao,
Bože mili, Ulrika će
kuhinju da pozlati.

Na melodiju „Hajde, Kato, hajde zlato“

S. SLAVOLJUBA

Hajd'mo, sestre, zapjevati,
Slavoljubi čestitati,
more šumi, Porat pjeva:
Slavoljuba zlato nosi.

S. NATAŠA

Nataša je smiješkom svojim
katedralu osvojila,
jubilejom-zlatom svojim
Đakovo obasjala.

Na melodiju „Falile se Kaštelanke“

S. MARITANA

Na Vrhovcu nešto bruji,
veš-mašina zuji, zuji,
Maritana marna pere, pegla, gladi,
dobri Bože, ti joj plati.
Njeno slavlje danas
cijeli Kaštel slavi,
čak to čuje sveti Duje.

Na melodiju „Veselo, veselo Zagorci“

S. BARBARA

Vesela, vesela Barbara,
zlato je, zlato dobila
i svakoj sestri smiješak da
i boli im olakša.

Na melodiju „Vesela je Šokadija“

S. ZORISLAVA

Zorislava naša mila
svakom šiva, svakom krpa,
Bog će to njoj sve naplatit,
što god radi zlata vrijedi.
Veselo, veselo, aj, veselo je sve selo!
Veselo je, veselija, aj, vesela je Šokadija!

s. N. M. | Doživotni zavjeti

U subotu, 6. lipnja 2026. godine, u 10 sati, u samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova u Đakovu, nakon duhovnih vježbi koje je vodio vlč. Anton Tamarut, s. Mariangela Markotić iz Gundinaca, i s. Franciska Ulrika Sajdl iz Maradika, župa Beška, Srijemska biskupija, položile su svoje doživotne zavjete u ruke provincijalne poglavarice s. Marije Brizar, u nazočnosti sestara i rodbine, za vrijeme sv. mise koju je predvodio đakovačko-osječki nadbiskup mons. Đuro Hranić, uz tajnika, vlč. Nikolu Klemena i u koncelebraciji s više svećenika. Ceremonijar slavlja bio je vlč. Ivica Raguž, rektor samostanske crkve.

Mons. Hranić, nakon uvodnoga govora na temelju liturgijskih čitanja, obratio se slavljenicama: „Drage sestre zavjetovnice, vi ste shvatile da smo mi, ljudi - ako Bog nas tako i toliko ljubi, do kraja, samoprijegorno, kao što nas Krist Gospodin ljubi - da smo i mi pozvani ljubiti Isusa i druge ljude jednakom ljubavlju, koja je spremna na odustajanje od sebe, na žrtvu iz ljubavi - Boga radi. Iskustvo ljubavi i dotaknutosti Isusom Kristom čini vas slobodnima od vas samih, slobodnima za Isusa i za sve nas ostale, njegovu braću i sestre. Evanđelje dolazi do vrhunca u rečenici: ‘Ostanite u mojoj ljubavi.’ To će reći da ljubav sazrijeva upravo ondje gdje prestaje biti samo osjećaj i postaje vjernost i postojano, vjerno služenje. Sebe ste prepoznale u riječima starozavjetnoga Siraha, i predložile da kao prvo čitanje pročitamo odlomak koji smo čuli: ‘Dok još bijah djevojčica, od svoga djetinjstva molila sam otvoreno za mudrost ljubavi. Pred vratima naše crkve za nju sam molila i do posljednjeg ću dana tragati za njom. Tražila sam tu mudrost slobode u ljubavi od svoje mladosti. Po njoj uznapredovah i slavu ću dati onomu koji me njome obdari jer odlučih u djelo ju provesti.’ I danas mu dajete tu slavu. ‘Usmjerih svoju dušu prema njoj i nađoh je u čistoći. Od početka joj posvetih svoje srce i neću nikad biti napuštena.’“

Svoju propovijed mons. Hranić zaključio je mislima: „Što je kršćanstvo? To je davanje, darivanje. Darivanje do kraja, iz ljubavi, darivanje u kojem se ne gleda na sebe,

nego na dobrobit drugoga, u kojem sebe samoga velikodušno stavljam u drugi plan. Oni ‘drugi’ u prvom su planu. Ljubim ih jer su Isusova braća i sestre. Sjedinjujem se s Isusom, posličujem, suobličavam se njemu kako bi raslo njegovo kraljevstvo. Eto, to je kršćanstvo. Draga braćo i sestre, ovo je kršćanstvo što čine danas ove dvije sestre: odustaju od sebe, sjedinjuju se s Isusom u njegovu potpunom darivanju, u darivanju do kraja.“

Na slavlju je, uz članove obitelji i rodbinu sestara, bila prisutna s. Beatrica Krstačić, hrvatska misionarka u Brazilu.

Zbor sestara i postulantica, pod ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić i uz njezinu orguljsku pratnju, uzveličao je ovo slavlje. Nakon zahvalne pjesme *Tebe Boga hvalimo* i završnoga blagoslova radosno je odjeknula himna Družbe *Pjevaj Bogu zavjet svet*, kojom je nazočna zajednica sestara izrekla svoju hvalu Bogu za dar doživotnoga predanja svojih članica. Zajedništvo i radosno slavlje nastavilo se na Ljetnoj terasi Centra *Amadea*.

s. N. M. | Prvi zavjeti

U samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova u Đakovu, u subotu, 16. svibnja 2026. godine, nakon duhovnih vježbi, koje su vodili o. Mirko Nikolić, SJ i o. Petar Klarić, SJ, dvije sestre: s. Iva Marija Prlić i s. Rebeka Umiljanović položile su svoje Prve zavjete u ruke provincijalne poglavarice s. Marije Brizar, u nazočnosti sestara i rodbine.

Svečano misno slavlje predvodio je đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić. U koncelebraciji, uz voditelje duhovnih vježbi, bilo je nekoliko svećenika, a među njima rođaci sestara: vlč. Florijan Kvetek, župnik Župe sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima i fra Hrvoje Miletić, župnik Župe sv. Petra i Pavla u Kočerinu, BiH. O. Petar, prije samoga slavlja, predstavio je zavjetovnice i pozdravio sve prisutne. Zavjetovnice su prije homilije izrazile svoju spremnost na potpuno predanje Bogu po redovničkim zavjetima.

Biskup Ivan u homiliji se, između ostaloga, obratio i sestrama zavjetovnicama: „Tako nam je velik znak, drage naše sestre zavjetovnice, vaš današnji korak kad želite preuzeti na sebe i odazvati se Kristovu pozivu da prihvatite njegovo breme i njegov jaram, kao znak u današnjem svijetu, posvećujući se evanđeoskim zavjetima te stavljate ponovno Krista, zajedništvo s njim i njegov primjer, u središte i navješćujete Božja divna djela koja nam rasvjetljuju nadu punine života, potpune radosti, jer je vaše posvećenje *propter Regnum caelorum* (radi nebeskoga kraljevstva).“

A zatim je nastavio: „Drugi vatikanski koncil podsjetio je ovo naše vrijeme da se Crkva ne će dovršiti osim u nebeskoj slavi. Jedino je to punina. Nikakav ovozemaljski put. Kada s ljudskim rodom i sav svemir u Kristu, veli nam koncilski dokument, postigne svoju konačnu savršenost. Ali se ta zadaća navještaja povjerava nama u zajednici Cr-

kve, na osobit način redovnicima i redovnicama, osobama čije su noge čvrsto na zemlji, kako je na ovogodišnju Svijećnicu istaknuo naš novi papa Lav XIV.: „noge čvrsto na zemlji, ali čija su srca stalno usmjerena prema vječnim dobrima“. Drage naše sestre zavjetovnice, znakovit je vaš današnji korak. On dolazi u trenutku koji proživljavamo, kad valja oživjeti čovječnost ondje gdje se ona ohladila. Kad je potrebno dati glas onima koji trpe i pretvoriti ravnodušnost u solidarnost. Neka to bude vodilja vašega redovničkog posvećenja. Neka to daje svježinu i dinamičnost vašemu životu, uvijek u svjetlu vjere i evanđelja, ali i uvijek u krilu Crkve i na vlastiti način redovničkoga posvećenja. U što se treba zagledati? Najprije u Krista, svoga zaručnika, da razmatrate, osjećate, i uvijek živite njegovu bliskost. Potom u primjere svetih, od Majke Marije, svetih zaštitnika, sv. oca Franje, u čijoj jubilarnoj godini polažete svoje Prve zavjete, svetih i blaženih zaštitnika svoje Družbe, jer je to neiscrpna duhovna riznica. Ali, u naš odaziv uvijek nam dinamiku unosi i svakodnevni život, kad smo pozvani prepoznati osmijeh na koji ja trebam odgovoriti, da ne ostanem ravnodušan, odgovoriti na riječ, uspostaviti dijalog na koji ja trebam uzvratiti, neki prijedlog koji ja trebam prihvatiti, ponekad i uvrjedu koju sam trebam oprostiti, uočiti potrebu neke sestre, nekoga brata i uvijek se truditi, svakoga dana, sa sebe skidati teški oklop sebičnosti, jer nas na to upućuje bezgranična, milosrdna Božja ljubav koja nam je zasjala u Isusu Kristu. To nam je tako divno posvjedočila Djevica Marija i sv. Franjo svojom pohvalom i zahvalnošću Bogu, a najviše svojim životom.“

Nakon homilije slijedio je obred zavjetovanja, te primanje križa, Pravila i Konstitucija Družbe. Nakon euharistijskoga slavlja, svi prisutni uputili su se prema Dvorani *Florentini* gdje se nastavilo slavlje.

Cijela Crkva, a napose Družba Milosrdnih sestara sv. Križa, obogaćena je zavjetovanjem dviju sestara. Sestre zahvaljuju Bogu na tom daru!

s. N. M. | Konferencije kućnih poglavarica

U samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, od 21. do 22. ožujka 2026. godine, održane su Konferencije kućnih poglavarica. Tema Konferencija bila je: „Strukture vođenja u našoj Provinciji – danas i sutra“. U popodnevnom radu i sljedećega dana sestre iz Provincijalnoga vodstva informirale su kućne poglavarice o aktualnostima u Provinciji, kao i o događanjima na razini Hrvatske redovničke konferencije i opće Crkve. Slijedila je tema „Ekonomsko stanje Provincije“, o čemu je izvijestila s. Lovorka Jukić, provincijalna ekonomica.

Konferencijama su prethodile duhovne vježbe koje je vodio o. Nikola Stanković, SJ.

Osim kućnih poglavarica iz zajednica u Hrvatskoj, bile su prisutne kućne poglavarice iz zajednica na Kosovu.

s. Zoja Komani | „Za Boga i bližnjega“

Ova knjiga nastala je kao odgovor na želju s. Valerije Široki, tadašnje provincijalne poglavarice, te brata s. Smilje Micaković i ostale rodbine. Naime, dok su slušali njezina kazivanja o događajima iz njezina života, rekli su joj da je šteta to ne zapisati. I tako je došla ideja o nastanku ove knjige.

Kako su brat i njezina rodbina u dalekoj Americi i nemaju puno kontakata sa s. Smiljom, a i ne poznaju dovoljno njezino zalaganje ZA BOGA I BLIŽNJEGA, ispunila se njihova želja da uspomene, koje s. Smilja nosi u sebi, ostanu zapisane. Spojila su se tu u jedno živa svjedočanstva iz života s. Smilje, želja poglavara i želja članova njezine obitelji.

Početna zamisao ove knjige bila je da s. Smilja piše o događajima iz vlastitoga života, osobito za vrijeme, prije, i poslije rata na Kosovu 1999. godine. Divna djela po kojima se Bog u njoj i preko nje proslavljao. Tako je s. Smilja počela prikupljati materijale sa svih strana. Kako su joj dolazili pred oči događaji, na njih bi se nadovezali drugi i tako je nastajalo ovo malo povijesno djelo. Prvotno je sni-

mala svoj glas, zbog nemogućnosti da ona sama piše. Uskoro je krenulo i njezino istraživanje jer je tražila i od pojedinaca, i od zajednica, podatke o tome kako se u ovim krajevima na Kosovu Bog očitovao ne samo preko nje, nego i preko drugih sestara.

Svaka osoba dobila je ili jedan, tri ili pet talenata od Gospodina. Sestra Smilja svoje dobivene talente višestruko je umnožila i sve svoje snage i sposobnosti uložila je u rast zajednica sestara na Kosovu. Ljudska hvala uvijek je siromašna - ali vjerujem da izričem misao svake sestre - neka Bog bude nagrada s. Smilji i svima koji su s njom surađivali i koje joj je Bog stavio na njezin put - a tu je i svaka Milosrdna sestra sv. Križa.

Prvi dio knjige donosi kratku povijest svake filijale na Kosovu, a tu je uvršten i rad sestara u Crnoj Gori (Gusinju, Starom Baru). Zatim je opisan rad sestara u bolnici u Prištini, Đakovici i tako redom... Kako bi se dobio uvid u razne djelatnosti sestara, pokušala je obuhvatiti rad u pastoralu, katehizaciji, karitasu, domaćinstvima, rad s mladima, djevojkama, itd.

Knjiga ZA BOGA I BLIŽNJEGA izdana je na tri jezika: na albanskom, hrvatskom i engleskom. Tekstove je tehnički uredio i one albanske na hrvatski, kao i hrvatske na albanski preveo fra Lovro Gavran, OFM, kapelan u Đakovici, dok su cijelu knjigu na engleski s albanskog prevele gđa Greta Kaqinari i njezina kći Klorinda. Sve troškove oko izdavanja ove knjige pokrili su brat i bliža rodbina s. Smilje.

Sestri Smilji hvala za ovaj lijepi dar, Bogu hvala što je sve to tako lijepo uspjelo, a svima želim ugodno čitanje i otvorenost Duhu Božjemu, kako bi i po nama mogao uvijek činiti djela Bogu mila!

s. M. Zoja Komani

Predstavljanje knjige s. Smilje Micaković

Biskup, mons. Dodë Gjergji, s don Fatmirom Koliqiem, svećenikom koji je odgovoran za izdavačku kuću Drita, dogovorili su se oko nadnevka (19. ožujka) predstavljanja knjige „Za Boga i bližnjega” i pozvali predstavljače: mons. Zef Gashi, biskup u miru iz Cetinja i fra Lovro Gavran, OFM, kapelan u Đakovici koji je tekstove u knjizi složio. Na predstavljanju govorila je i autorica, s. Smilja.

Nakon pozvanih predstavljača knjige, za riječ su se javili i predsjednik humanitarnoga društva „Majka Terezija” na Kosovu, profesor umjetnosti na fakultetu u Prištini Fatmir Gjakova, obraćenik, bivša studentica iz konvikta „Ulrika”, Dorunrina Gjini. Bivši ovisnik Dritero Mehmetaj rekao je da je prvi put pred nekim zaplakao u 20-toj godini, a to je bilo pred s. Smiljom, jer mu je ona bila kao majka. Pomogla mu je pri odlasku na liječenje u zajednicu Cenakolo. Sada on nastavlja raditi u tom smjeru i u kontaktu je s Biskupom da bi se i na Kosovu, u Vrnaoko-

lu, osnovala zajednica za liječenje bivših ovisnika Cenakolo. Župnik iz Prištine, don Agim Çerkini, koji je vodio predstavljanje, rekao je da prvi put vidi tako puno ljudi na predstavljanju neke knjige. Nakon predstavljanja bio je pripremljen domjenak za sve prisutne.

s. Branimira Bedeničić

Susret trajne formacije u Betaniji

Od 8. do 10. svibnja 2026. godine, u Kući *Betanija* u Đakovu, održan je susret trajne formacije Milosrdnih sestara sv. Križa za sestre koje ove godine obilježavaju od 16 do 25 godina redovničkih zavjeta.

Susret je započeo na blagdan bl. s. Ulrike Nisch, a završio na blagdan Gospe Trsatske. Okupilo se šest sestara iz različitih zajednica Provincije, među kojima i sestre s Kosova, a susret je pratila i vodila s. Dragica Ivkić, provincijalna savjetnica.

Program susreta bio je ispunjen zajedničkom molitvom, slavljenjem svete mise, razmatranjima, predavanjima i radom u skupinama. U subotu je razmatranje održala s. Samuela Župarić, dok je predavanje i grupni rad vodila s. Doroteja Krešić.

Poseban dio susreta bilo je hodočašće u Vukovar, u sklopu franjevačke jubilejske godine. Sestre su posjetile Franjevački samostan i Župnu crkvu sv. Filipa i Jakova, gdje ih je dočekaio fra Tonio Vučemić, gvardijan samostana. Tom su prigodom upoznale povijest crkve i muzeja te zajedno molile Deveti čas i jubilejsku molitvu za oprost.

Vukovar za naše sestre ima posebno značenje kao mjesto svjedočanstva vjernosti, žrtve i blizine narodu u ratnim stradanjima, u kojima su i naše sestre ostale uz narod sve do odlaska iz grada.

Susret je završio zajedničkim promišljanjem o onom što svaka sestra nosi sa sobom iz ovoga susreta, u ozračju zahvalnosti, sestrinskoga zajedništva i radosti ponovnoga susreta.

Anamaria Reba, *postulantica*

| Zavist kao opasnost za zajednicu

Korizmena duhovna obnova sestara đakovačke regije

U samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, 28. veljače 2026. godine, održana je korizmena duhovna obnova koju je organiziralo Povjerenstvo za osobe posvećenoga života Đakovačke regije. Predavanje i klanjanje predvodio je dr. sc. Davor Vuković, profesor fundamentalne teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu, na temu „Zavist kao opasnost za zajednicu“.

Susret je započeo predavanjem u 16 sati, u dvorani duhovnih vježbi. Uvodni pozdrav predavaču uputila je s. Josipa Pavla Jakić. U uvodu svojega izlaganja dr. sc. Davor Vuković istaknuo je kako je upravo zavist najpodmukliji glavni grijeh jer je prikriven te je teže prepoznatljiv u vlastitoj nutrini. Zavist je ona koja ne podnosi tuđe dobro, a u njoj se ne vidi vlastito dobro te tako razara pojedinca i drugu osobu. Predavač je istaknuo kako je korijen zavisti zapravo iskrivljen pogled na sebe i na drugu osobu

te uspoređivanje, koje najčešće dovodi do grijeha zavisti. Na kraju je istaknuo neke „lijeke“ protiv zavisti; Božja riječ, molitva za osobu kojoj smo zavidni, prepoznavanje vlastitih darova te zahvalnost Bogu koja otupljuje svaki grijeh.

Na kraju predavanja s. Josipa Pavla zahvalila je predavaču te je pozvala prisutne na zajedničko klanjanje u samostanskoj crkvi, nakon kojega su uslijedile Večernje hvale Božanskoga časoslova.

s. Klara Adžijević

| Franjevački pogled na život u čistoći

Susret sestara juniorki

Od 6. do 8. ožujka 2026. godine, u Zagrebu, u samostanu na Vrhovcu, održan je susret sestara juniorki Milosrdnih sestara sv. Križa na temu zavjeta djevičanstva. Susret je bio prilika za zajedničko promišljanje, razmjenu iskustava i produblјivanje razumijevanja poziva na posvećeni život.

Program je započeo u petak uvodnim predavanjem koje je održala s. Gabrijela Tea Damjanović, voditeljica juniorata, govoreći o franjevaštvu i djevičanstvu te približavajući sudionicama franjevački pogled na život u čistoći. Kao poseban primjer istaknuti su sv. Franjo i sv. Klara, čiji životi i predanje Bogu ostaju trajno nadahnuće.

U subotu je predavanje održao vlč. dr. sc. Ilija Dogan, v.d. ravnatelja Hrvatskoga *caritasa* i zamjenik generalnoga tajnika HBK-a. Govorio je na temu „Euharistija i spolnost“, ističući povezanost euharistijskoga života i zaručništva s Kristom.

U poslijepodnevnom dijelu programa predavanje je održala provincijalna savjetnica s. Dubravka Medak, klinička psihologinja i obiteljska psihoterapeutkinja, koja je sudionicama približila biološke i psihološke dimenzije žene, govoreći o razlikama između muškarca i žene te o važnosti razumijevanja vlastite naravi u izgradnji zrelih odnosa.

Susret je u nedjelju zaključen promišljanjem o psihološkim i duhovnim izazovima u življenju čistoće, kao i o krjepostima koje pomažu u izgradnji zrela i odgovorna darivanja u posvećenom životu.

Na Dan žena, 8. ožujka, sestre juniorke posjetile su Galeriju Klovićevi dvori u Zagrebu, gdje su razgledale izložbu o 1100 godina hrvatskoga kraljevstva. Sestre juniorke zahvaljuju vodičici na zanimljivom i sadržajnom vodstvu kroz izložbu, kao i ravnatelju Galerije.

Sestre ponijele su radost ovoga susreta u zajednice u kojima žive i gdje djeluju: u Prištinu, Republika Kosovo, Zagreb, Đakovo, Veli Lošinj, Vinkovce, Osijek i Rijeku.

U organizaciji Hrvatske redovničke konferencije, od 15. do 17. svibnja 2026. godine, u Duhovno-obrazovnom centru Marijin dvor u dvorcu Lužnica u Zaprešiću održan je susret redovnica s privremenim zavjetima.

Okupljanje je proteklo u ozračju otvorenosti i ohrabrenja, a sudionice su imale priliku produbiti razumijevanje vlastitoga poziva i mjesta koje imaju u Crkvi te društvu današnjice. U ime Hrvatske redovničke konferencije sudionike je pozdravila s. Jelena Ikić, MVZ, poželjevši produktivan vikend s mnogo blagoslova i uvida u sadržaj susreta. Program

susreta vodila je s. Mirjam Peričić, OP, na temu „Urađanje u zajednicu pod izazovima današnjice – Crkva i mediji“. Slušajući predavanja, razgovorom i razmjenom iskustava, sudionice su promišljale o važnosti integracije u redovničkom životu te o izazovima koje donosi suvremeni medijski prostor.

Poseban naglasak stavljen je na odgovorno korištenje medija, na važnost autentičnoga svjedočenja vjere te na potrebu da redovničke zajednice budu prisutne u društvu tako da približavaju evanđeoske vrijednosti čovjeku današnjice. Sestre

su imale priliku čuti i o tome kako ostati vjerne pozivu u vremenu brzih komunikacija, digitalnih sadržaja i sve većega utjecaja društvenih mreža.

Susret je sudionicama pružio priliku za međusobno povezivanje i jačanje osjećaja pripadnosti zajednici. U ozračju molitve i otvorenoga dijaloga potvrđena je važnost zajedničkoga rasta u vjeri, kao i potreba trajnoga izgrađivanja odnosa unutar redovničkih zajednica i Crkve.

Od naših sestara sudjelovala je s. Mariangela Markotić, sestra juniorka iz Zagreba.

Dogodilo se što bilo, gledajmo u svim događajima
milosrdnu ljubav Onoga koji je došao tražiti i
spasiti što je izgubljeno.

o. Teodozije Florentini

Milosrdne sestre sv. Križa

Promocija u Remetama

Promocija diplomanata Sustavnoga studija duhovnosti i Studija teologije posvećenoga života

U subotu, 23. svibnja 2026. godine, u organizaciji Hrvatske karmelske provincije sv. oca Josipa u Remetama (Zagreb) održana je promocija diplomanata Sustavnoga studija duhovnosti (SSD) i Studija teologije posvećenoga života (TPŽ). Među diplomantima bile su četiri Milosrdne sestre sv. Križa: s. Marijela Nikolić, s. Antonia Barišić-Jaman i s. Amadea Birovljević diplomirale su na Sustavnom studiju duhovnosti, a s. Marija Klara Klarić na Studiju teologije posvećenoga života.

Tema diplomskoga rada s. Marijele bila je *Hagioterapija – liječenje svetim*, a mentor je bio prof. dr. sc. o. Mijo Nikić, SJ. Diplomski rad s. Antonije *Put obraćenja i poslanja apostola Pavla* izrađen je pod mentorstvom dr. sc. o. Daria Tokića, OCD. Sestra Amadea diplomski je rad *Uloga duhovnoga praćenja u ignacijevskoj i karmelskoj duhovnosti: Na putu prema duhovnoj zrelosti suvremenoga čovjeka* napisala uz vodstvo dr. sc. o. Petra Janjića, OCD. Mentorica u pisanju završnoga rada s. Marije Klare *Posvećeni život u propovijedima kardinala Franje Kuharića* bila je doc. dr. sc. Jasna s. Krista Mijatović. Sestra Krista bila je mentorica i s. Marie-Reine M. Oyeyemi (Marijine sestre čudotvorne medaljice), diplomantici Studija teologije posvećenoga života, tijekom pisanja završnoga rada *Marijine sestre čudotvorne medaljice u duhovnoj pratnji bolesnika: Specijalna bolnica za psihijatriju i palijativnu skrb „Sveti Rafael“ u Strmcu*.

Svečanost je započela pozdravnim govorima o. Franje Podgorelca, OCD, predstojnika SSD-a i o. Jure Zečevića, OCD, predstojnika TPŽ-a. Usljedilo je uručenje diploma i pohvala za najbolji završni rad i za najbolji ostvareni uspjeh. Sve četiri diplomantice, Milosrdne sestre sv. Križa, dobile su pohvalu za najbolji ostvareni uspjeh, a za

najbolji završni rad pohvaljene su s. Amadea, s. Marija Klara i s. Marie-Reine.

U zahvalnom slovu predstavnika diplomanata SSD-a, s. Amadea je istaknula: „Ovo je studij na koji se ne dolazi slučajno. Vjerujem da je svakoga od nas Gospodin pozvao kako bismo ovdje, baš s ovim ljudima, vođeni ovim profesorima, zajedno rasli u vjeri, otkrivali i produbljivali nove spoznaje, dijelili zajedništvo i rasli u kršćanskoj ljubavi. I kao što se ovdje ne dolazi slučajno, tako se odavde ne može otići nepromijenjen.“

U svojstvu predstavnice diplomanata TPŽ-a okupljenima se obratila s. Marija Klara koja je na osobit način zahvalila osnivaču Studija, Hrvatskoj karmelskoj provinciji, na čelu s o. Vinkom Mamićem, OCD, što dugi niz godina osigurava sve potrebne resurse za izvođenje nastave u okviru Studija TPŽ-a.

Paula Tomić

U Međugorju

12. hodočašće za djecu s teškoćama u razvoju i za osobe s invaliditetom

12. hodočašće za osobe s invaliditetom i za djecu s teškoćama održalo se od 29. do 31. svibnja 2026. godine u Međugorju. Ovo hodočašće, koje je ujedno i prilika za susrete i druženja različitih zajednica, udruga i obitelji koje skrbe za OSI i djecu s teškoćama, okupilo je 820 sudionika iz raznih krajeva Hrvatske i BiH.

Koordinatorica hodočašća, Paula Tomić, istaknula je kako je ovaj put primarni naglasak bio na ohrabriranju i osnaživanju roditelja kako bi mogli prihvatiti i nositi križeve i milosti koje im Bog daje preko njihove djece s teškoćama i invaliditetom. Zbog toga je geslo hodočašća bilo: „Sve mogu u onome koji me jača!“ (Fil 4, 13) kako bi se sudionicima molitvom i sakramentima te vlastitim žrtvama, koje su živjeli svih dana hodočašća, pomoglo otkriti snagu koju svima daje uskrsli Gospodin, s kojim doista sve možemo nositi i podnijeti – jer je on naša snaga i u nje-

mu svaka patnja dobiva svoj smisao! Program hodočašća započeo je u petak 29. svibnja večernjim molitvenim programom u župi. Drugi dan hodočašća, u subotu 30. svibnja, tijekom jutra u programu bila je molitva krunice na Brdu ukazanja u 9 sati koju su predmolile s. Marija Klara iz Đakova i Tihomila Viljeić iz Vinkovaca. Za one koji se nisu mogli penjati organizirana je molitva krunice kod Plavoga križa, koju je vodila s. Rastislava Ralbovsky iz Đakova. Najsnažniji trenutak Hodočašća svakako je nošenje nepokretnih i slabopokretnih osoba na Brdo k Majci. Ove godine, na inicijativu Marijinih ratnika Hercegovine, upućen je javni poziv da se traže volonteri za nošenje. Božjom providnošću odazvalo se četrdesetak momaka koji su zajedno s 30 momaka iz Zajednice Cenacolo činili broj od 70 nosača. Oni su tijekom jutra, od 5 sati pa do podne, uspjeli odnijeti i snijeti oko 50 osoba s invaliditetom, što je ove godine uistinu rekordan broj.

Jedan od nosača ovako je iskazao svoje iskustvo: „Dok se uspinju prema Brdu ukazanja, dečki svojim ramenima nose teret, a svojim srcima svjedoče kako se najveća snaga nalazi u nesebičnoj ljubavi prema drugom. Nisu se nosile samo osobe – nosili su se njihovi snovi, osmijesi i nade, pokazujući da ljubav nema granica ni preprjeka. Došli su Majci.“ Subotnji popodnevni program bio je u Dvorani Ivana Pavla II., a započeo je u 15 sati. Sastojao se od nagovora ohrabrenja, koje su imali Paula Tomić i fra Marinko Šakota, zatim kratke kateheze o važnosti ispovijedi koje je imao vlč. Ivica Šimunović te slavljeničke molitve koju je predmolila Zajednica „Mihael“ iz Drinovaca. Molitva je bila jedan uistinu milosni trenutak u kojem je duh radosti i mira okupao srca svih prisutnih. ... Dan je završio sudjelovanjem na večernjem molitvenom programu u župi i zajedničkom molitvom za mir s papom Lavom XIV.

Treći dan hodočašća, u nedjelju 31. svibnja, program se odvijao u Dvorani sv. Josipa u Majčinu selu ...

Program i hodočašće završili su svetom misom u 11,15 sati koju je predslavio don Josip Mužić. U svojoj propovijedi i on je ohrabrio roditelje rekavši im da se ugledaju na Krista koji i sam nije odbacio patnju nego je kroz nju prošao prihvaćajući ju svojevolumno. Naglasio je kako svi težimo ljubavi i kako nas osobe s invaliditetom i naša djeca s teškoćama uče ljubavi, ali ta ljubav nije uvijek osjećaj, nego je ta ljubav naša volja da se o njima brinemo, služimo im i darivamo ih, tj. to je voljna ljubav i u toj se ljubavi trebamo vježbati vjerujući da će nas Bog baš preko te naše voljne odluke za križ i dobro blagoslivljati i čistiti svojim milosrdjem. Naglasio je i važnost ove patnje koju nose OSI i djeca s teškoćama te njihove obitelji, jer upravo je ta patnja, sjedinjena s Isusovom patnjom, ona snaga koja danas još drži ovaj svijet.

Izvor: medjugorje-info.com

Marta Knežević

| Duhovna obnova Frame Sikirevci

Naši framaši su od 20. do 22. veljače 2026. godine bili na duhovnoj obnovi, prije obećanja, u Bizovačkim Novakima. Uz srdačno gostoprimstvo sestara, osjećali smo se kao kod kuće. Ondje smo se uz nagovore, molitvu, pjesmu, igre, druženje i klanjanje, te uz pomoć fra Ivice Janjića OFM i s. Matee Čelik zblížili međusobno i, što je najvažnije, zblížili smo se s Bogom. Nakon tri dana, ispunjena zajedništvom, vratili smo se kućama zahvalni na svakom provedenom trenutku. Poslije ove duhovne obnove ispunjeni smo željom da ono što smo doživjeli i naučili primijenimo u svojim životima.

Matea Nikolić

| Obećanja Frame Sikirevci

U župnoj crkvi sv. Nikole biskupa u Sikirevcima, u subotu 18. travnja 2026. godine, na večernjem misnom slavlju, devet framaša Frame Sikirevci obnovilo je svoja krsna obećanja, a njih troje dalo je svoja obećanja po prvi put, svjesno prihvaćajući odgovornost franjevačkoga života. Misno slavlje predvodio je fra Antonio Kirin, OFM, u koncelecijaciji sa župnikom, vlč. Dragom Markovićem, a sudjelovali su framaši, roditelji, članovi obitelji i župljani. Obećanici su izrazili veliku zahvalnost i s. Matei Čelik, Milosrdnoj sestri sv. Križa, koja ih je vodila i pripremala za ova obećanja.

Obećanja u Frami osobna su odluka i želja za življenjem evanđelja po uzoru na sv. Franju Asiškoga. Svake godine framaši ponovno izgovaraju svoj "da" Bogu i bratstvu, obećavajući da će tijekom iduće godine nastojati živjeti evanđelje, biti dio bratstva i biti spremni služiti jedni drugima.

Geslo ovogodišnjih obećanja bilo je: „Gle, u dlanove sam te svoje urezao, zidovi tvoji svagda su mi pred očima“ (Iz 49, 16). Nakon misnoga slavlja uslijedio je video koji su framaši pripremili, a zatim okrijepa, koju su framaši zajedno sa svojim roditeljima pripremili, te zabavni program u pjesmi i plesu, uz duhovnu glazbu.

Obećanja su za nas, framaše, jedno predivno iskustvo u kojem postajemo još bliži Bogu. Posebno smo se molili sv. Franji i sv. Klari da nas nadahnjuju i da s radošću, ljubavlju i poniznošću živimo svoju vjeru u svakodnevnici.

s. Gita Klobučar

Duhovna obnova Frame Đakovo

U Đakovu, u Betaniji, od 20. do 22. veljače 2026. godine, održana je duhovna obnova Frame Đakovo. Na obnovi je sudjelovalo 40-tak framaša iz Đakova. Tema je obnove bila „Spolnost - Božji dar“.

Prvi dan, petak, započeo je večernjom molitvom i predavanjem koje je održao vjeroučitelj Josip Matezović na temu „Spolnost – Božji dar“. Nakon predavanja slijedilo je klanjanje. Drugi dan započeo je također jutarnjom molitvom i vođenom meditacijom. Opet je vjeroučitelj Josip održao predavanje, ovaj put na temu „Grijesi protiv spolnosti“. Predavanje je bilo vrlo poučno te su framaši puno naučili o tome kako čuvati svoje tijelo jer je ono hram Božji. Slijedila je sveta ispovijed i sveta misa koju je predvodio vlč. Filip Sertić. U poslijepodnevnom satima održano je drugo predavanje. Vjeroučitelj Josip govorio je o ljepoti života u čistoći te su nakon toga imali vremena za pitanja i odgovore. Na kraju dana bio je plenum gdje su framaši prezentirali svoje skečeve/šale koje su u skupinama po troje, tijekom dana, smišljali. Dan je završio večernjom molitvom i klanjanjem. Treći dan, nedjelja, za-

počeo je jutarnjom molitvom i meditacijom, nakon čega je slijedio rad u skupinama i sveta misa koju je vodio vlč. Ilija Dogan. Nakon mise svi su, s puno novih znanja i obnovljeni u duhu, otišli kući. Ova je duhovna obnova ujedno bila i vrlo važna priprema za obećanja Frame koja su u travnju.

Petra Raić

Obećanja Frame Đakovo

Obećanja Frame Đakovo održana su 25. travnja 2026. godine pod geslom: „...ono što ostaje, uvijek Ljubav je!“ Program je započeo u 18 sati svetom misom koju je predvodio fra Antonio Kirin, OFM. Ove je godine 25

obećanja reklo „da“ Bogu i odazvalo se na njegov poziv. Za obećanja framaše je pripremala s. Gita Klobučar.

Nakon svete mise program je nastavljen u Dvorani Florentini Fra-

maši su pripremili kratku predstavu („skeč“) koju su nazvali: „Gospodin doslovno savršeni“. Uz smijeh, naučili smo i nešto novo. Autor je teksta Marko Pranjковиć.

Nakon toga na red je došla okrupa sa svim što su framaši i njihovi roditelji s ljubavlju pripremili. Nakon zakuske i svirači su se dali na posao te je bilo puno plesanja i pjevanja do kasnih sati.

Obećanja nisu samo još jedan dan služenja u Frami, to je osobna odluka da slijedimo Krista i živimo po evanđelju tijekom sljedeće godine dana. Obećanja se daju ne samo Bogu, već i cijeloj zajednici, što framaše obvezuje na služenje i aktivno sudjelovanje u njoj.

Svim obećanicima želimo mir i ustrajnost.

s. N. M. | “Gospodin mi je dao...”

Od 26. do 28. lipnja 2026. godine, u samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, održan je susret trajne formacije za sestre koje ove godine obilježavaju od 26 do 40 godina redovničkih zavjeta.

Tema susreta bila je u skladu s 800. obljetnicom smrti sv. Franje. I kao što je on rekao, “Gospodin mi je dao braću”, tako su sestre primijenile ovu izreku na svoju zajednicu. Na početku i na kraju susreta bila je prisutna s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica, te je sestrama uputila kratku poruku. Okupilo se trideset sestara iz različitih zajednica Provincije, među kojima i s. Lucila Zovak, delegatica vrhovne poglavarice i upraviteljica u Talijanskoj provinciji, a susret su pratile i vodile s. Nikolina Nikolić, zamjenica provincijalne poglavarice i s. Dragica Ivkić, provincijalna savjetnica.

Susret je započeo u radosnom raspoloženju, a uvodni dio vodila je s. Dragica Ivkić. Uz meditaciju cvjetnih motiva svaka je nešto rekla o sebi, a zatim su sestre pročitale dio Oporuke sv. Franje. Sljedećega dana predavanje i rad u grupama pripremila je i vodila s. Viktorija Šimić, a bilo je bogato i temeljilo se na iskustvu redovničkoga života, te je pomoglo sestrama posvijestiti aktualni dio redovničkoga puta svake pojedine i odgovoriti na konkretna pitanja. Program susreta bio je također ispunjen zajedničkom molitvom, slavljenjem svete mise zajedno sa sestrama domaćih zajednica, razmatranjima, i dijeljenjem iskustava. Razmatranje drugoga dana vodila je s. Monika Hančić, a s. Ana Cvitanušić i s. Franjica Faletar pripremile su uvodna razmatranja za otajstva krunice. Glazbeni i tehnički dio popratila je s. Aneta Raić, autorskim skladbama.

Poseban dio susreta bilo je hodočašće u Cernik, također u okviru franjevačke jubilejske godine. Sestre su posjetile Franjevački samostan i Župnu crkvu sv. Petra, apostola, gdje ih je dočekaao fra Robert Perišić. Tom su prigodom upoznale povijest crkve, biblijsku izložbu, samostan i knjižnicu, te zajedno molile molitvu za potpuni jubilejski oprost.

Susret je završio zajedničkim promišljanjem o onom što svaka sestra nosi sa sobom iz ovoga susreta, u ozračju zahvalnosti, sestrinskoga zajedništva i radosti ponovnoga susreta. Većina sestara osvrnula se na predavanje s. Viktorije od kojeg su im osobito progovorili konkretni primjeri iz Biblije i redovničkoga života. Slika Stvoritelja kao „Lončara“ koji nas oblikuje svakoj je progovorila na jedinstven način. Jedan od primjera iz redovničkoga života koji je svaku sestru dirnuo bila je pouka jednoga starijega redovnika mlađemu: „Ostani s Kristom prvih 50 godina redovničkoga života, a kasnije ćeš zračiti!“

s. Nada Martinković | Ulazak u postulat

Spominjući se bl. s. Ulrike Nisch, 8. svibnja 2026. godine, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova, uz molitvu Srednjega časa, pet kandidatice - Ana Diktić, Anamarija Miličić, Anamaria Reba, Dora Poljarević i Monika Barat - izrazile su svoju želju da još više upoznaju i prodube svoje zvanje urastajući u Družbu Milosrdnih sestara sv. Križa. Sestra Marija Brizar, provincijalna poglavarica, prihvatila je njihovu molbu te im predala medaljice s grbom Družbe. Tijekom godine postulata pratit će ih odgojiteljica s. Doroteja Krešić. Obred primanja u postulat okupio je sve sestre u samostanu koje molitvom i radošću prate ovaj njihov korak nasljedovanja Krista.

s. Christiane Jungo, Ingenbohl

Majko Marijo Terezijo, kada mislim o tebi

Sestre promišljaju o majci M. Tereziji

(nastavak)

Otkriti gram zlata

U Davali, u jednoj od naših zajednica u Južnoj provinciji, u Indiji, susrela sam se s ispiranjem zlata. To je vrlo mučan, naporan i nadom ispunjen posao. Radnici kopaju duboko u zemlji kako bi izvadili kamenje, kopaju po tvrdom blatu u potrazi za zlatom. Nakon iskapanja kamenje i blato se melje i onda ispiru kako bi se došlo do zrnaca zlata. Koje li radosti za radnika kad otkrije da se u njegovoj posudi na dnu nalaze nataložena zrnca zlata. Blažena majka Marija Terezija rekla je: „Otkrijte zrnca zlata u svakoj osobi.“ To ukazuje na njezino živo zanimanje i povjerenje u ljude. Vjerovala je da svi mogu krenuti putem dobra. Mogla je predvidjeti urođeni potencijal za rast u dobru kod ljudi koje je susretala. Njezin optimizam i povjerenje u drugoga oduševio je, primjerice, jednoga talijanskog vrtlara tako da se izvukao iz alkoholizma. Nakon susreta s majkom M. Terezijom zadovoljan se vratio kući. Prestao je konzumirati alkohol te je trijezno i odgovorno preuzeo brigu oko uzdržavanja obitelji koja je očajnički trebala financijsku pomoć i brigu. Nje govala je duboko povjerenje u preobražavajuću snagu Božje ljubavi.

Često sam se pitala kako je uopće da je Majka Generalica, s Kongregacijom koja se tako brzo razvijala, toliko svojega dragocjenog vremena mogla posvećivati drugima. Možemo li zaboraviti kako je vodila brigu o plaćanju školarine za slabovidno dijete, kako je posluživala djecu za blagdane, po noći dežurala uz uplašeno dijete, nje govala ranjene vojnike – što je bila rijetka služba u ono vrijeme; kontaktirala visoke dužnosnike i susretala se s vladaricom, bila tako odana ocu Teodoziju i plemenita u otplaćivanju dugova; na drugu stranu zamolbe pisala: „Odobreno!“ Vau! Ne samo da je otkrivala zrnca zlata, nego je čak uočila i rupu na cipeli svoje sestre. Kakva li načina da dotakne srce drugoga!

Nije ni čudo što su svi mogli „upirati pogled u nju“ i što je o njoj zapisano: kad god bi neka situacija zahtijevala osobu s natprosječnim sposobnostima za odnose s drugima i za hrabrost, misli dobrodušnoga Kapucina, obično su se zaustavljale na sestri Mariji Tereziji. Zato su

Ljudi mogli zabilježiti: „Jedan od razloga uspješnosti Milosrdnih sestara svetoga Križa bila je činjenica da je imala ‘zlatnu ruku’ u odabiru pravih sestara za prave zadatke. Pobjednički stil upravljanja. Njezina posebna osobina.“ Kad je bilo jasno da se radi o zvanju, osobno se potrudila uvjeriti oca buduće kandidatice, čak i muzujući njegovu kravu. Kako divan način za potaknuti djevojke i pomoći im odgovoriti na Božji poziv.

Dr. Carl Hilty imao je puno prilika upoznati dubinu blaga njezine osobnosti i otkrio je – ne samo zrnca zlata – nego cijeli rudnik, nju samu. On priznaje njezinu snažljivost i sposobnosti riječima: „Od svih žena, koje smo ikada vidjeli, majka M. Terezija bila je najспособnija u vođenju. Mogla se mirno nositi s teškoćama i živjeti svoje zvanje. Konačno, potpuna sloboda od vlastitoga egoizma bila je tajna njezina utjecaja na druge.“ Kako lijepo sažeta osobnost blažene majke M. Terezije Scherer. Dopušta nam da nastavimo otkrivati rudnik zlata dok je sve više upoznajemo. Sigurna sam da nas danas poziva da nastavimo otkrivati zrnca zlata u svakoj osobi, u ekosustavu, u svemiru, osobito dok slavimo 200. obljetnicu njezina početka života ovdje na zemlji.

s. Lincy Cherian, Indija - Južna Provincija

U tišini srca – s majkom Marijom Terezijom Scherer

Ponekad, dok stojim kraj kreveta malog bolesnika i držim njegovu ruku u svojoj, u tišini se sjetim majke Marije Terezije Scherer. Njezina prisutnost nije vidljiva, ali kao da je uvijek tu – u svakom pogledu suosjećanja, u svakoj šutnji, dok se dijete bori, u svakom nježnom dodiru i molitvi koju tiho izgovorim dok radim.

Kao medicinska sestra redovnica, u bolničkoj svakodnevi susrećem mnogo patnje, ali i neizmjernu snagu života. U takvoj stvarnosti lako je izgubiti iz vida dublji smisao, ako nemamo čvrsto uporište. Za mene, majka Marija Terezija to je uporište. Njezina jednostavna, a snažna vjera – da je i najmanje djelo ljubavi sveta služba – podsjeća me svakoga dana da nisam ovdje samo radi profesionalnoga poziva, nego i zbog dara redovničkoga poslanja.

Ona nije tražila velike riječi, ni priznanja. Svojom tihom ustrajnošću i nepokolebljivim povjerenjem u Božju volju, postala je most između Božjega milosrđa i čovjekove patnje. Često se pitam: kako bi ona danas gledala na naše bolničke hodnike, na sav taj napor, žurbu, tehniku, iscrpljenost? Vjerujem da bi znala pronaći Krista i u tom umoru, i u svakom malom osmijehu koji poklonimo pacijentu, i u tihoj borbi da ostanemo ljudski i blizu. Njezin me život uči da svetost ne traži savršenost, nego vjernost – u svakodnevnim malim stvarima. Ujutro, dok odijevam svoju bijelu haljinu, to nije samo radna uniforma. To je podsjetnik da sam pozvana biti produžena ruka Božje nježnosti – baš kao što je to bila i majka Marija Terezija. I

dok nježno spuštam ruku na čelo bolesna djeteta, znam – nisam sama. Ona je sa mnom. I kroz moj život, ona i dalje služi.

s. Andela Sudar, Hrvatska provincija

Podijeli komadić neba s drugima

U ovoj Jubilarnoj godini o 200. godišnjici rođenja, promišljala sam o posebnom privilegiju koji imamo jer smo kćeri drage majke Marije Terezije. Neka od mojih iskustava sa starijim sestrama u Kući matici vrlo su dojmljiva jer utjelovljuju vrijednosti majke Marije Terezije u svojim riječima i djelovanju. Na mene je osobito utjecala misao koju je jedna sestra podijelila sa mnom: „Na putu smo prema savršenstvu, prema nebu. U svemu što činim da uljepšam i poboljšam ovaj put, doživljavam djelić neba i približavam se svojem cilju. Čak i kada drugima donosim radost ili im pomažem, ja i drugi također doživljavamo radost već na zemlji – ako ne tražim sebe i svoju čast. Na taj način rad postaje radost, a ne teret.“ Ovo je istinsko svjedočanstvo ljubavi Kristove. Ovakve nas plemenite misli bude, nadahnjuju i pozivaju na drugačiju perspektivu. Takvi mi susreti daju osjećaj da je majka Marija Terezija među nama. „Jednostavno idimo Gospodnjim putem, ne tražeći ništa izvanredno!“

s. Sheeja Kolacherril, vrhovna savjetnica

Theodosia, 3./2025., str. 22.-24.

Prevela s engleskoga jezika: s. Viktorija Šimić

Zahvalna sjećanja s. Neete Alva, Indija - Južna provincija

Svjedok našega vremena - s. Angelika Kaufmann,

Misionarka iz Hrvatske u Indiji,
rođena 1911., preminula 1988. godine

Bit ćete mi svjedoci (Dj 1, 8)

Neki životi tako blistaju da im svjetlost s vremenom ne blijedi. Čak i kad završi njihovo zemaljsko putovanje, oni nastavljaju nadahnjivati, voditi i žive u srcima onih koje su dotaknuli. Sestra Angelika bila je jedna takva duša. Svojom dubokom vjerom, jednostavnošću i bezgraničnom ljubavlju ostavila je dubok trag na našu Provinciju i na sve s kojima se susretala. Siromašnima je bila prijatelj, djeci majka, mladima vođa, a nama sestrama živi primjer redovničkoga života.

To što sam danas u Zajednici Milosrdnih sestara svetoga Križa, mogu reći da zahvaljujem s. Angeliki Kaufmann. Godine 1969., prvi put u povijesti naše Župe, župnik je odveo četiri djevojke u Trasi kako bi iz prve ruke dobile informacije o redovničkom životu. Po dolasku smo upoznale s. Angeliku – prvu sestru iz Europe koju smo dotad upoznale. Njezina jednostavnost, siromaštvo i pri-

rodni šarm odmah su nas dirnuli. U nutrim čula sam glas koji mi je govorio: „Ovo je mjesto za tebe.“

Kada smo se vratile kući, dvije od nas (sestra Sujata D'Sa i ja) bez odgađanja odgovorile smo na Gospodinov poziv. Za nekoliko mjeseci vratile smo se u Trasi kako bismo se pridružile sestrama. Dobrodošlica koju smo primile, posebno od s. Angelike, ne može se opisati riječima. Bila nam je više od majke. Njezin zagrljaj odmah nas je međusobno povezao i privukao redovničkomu životu.

Kada su sestre prvi put stigle u Trasi živjele su u kući s krovom od slame, u kući koja je bila dograđena uz susjedovu kuću. Sestra Angelika svim je srcem prihvatila jednostavan život. Nosila je djecu, tješila uplakane bebe i nikada nije bila ljuta ili nervozna. Osvojila je srca ljudi učeći neke riječi lokalnoga jezika i pridružujući se molitvama i svetoj misi; čak je i čitala na engleskom.

Njezin je život bio svjedočanstvo discipline, naporna rada i nježne brige. Kada smo se vratile iz Hazaribaga, kako bismo nastavile studij, usadila je u nas vrijednost molitve i rada. „Ora et labora!“ Njezina iskrenost, poštenje i točnost bile su izvanredne. Sjećam se kad je jednom otkrila da joj na mjesečnom računu nedostaje 50 paisa (nešto više od pola eura). Morali smo dva dana tražiti, sve dok ih sama nije pronašla. Njezino strpljenje i upornost ostali su mi duboko urezani u sjećanje.

Imala je golemo poštovanje prema Crkvi i prema njezinim pastirima. Cijenila je vodstvo oca Michaela Noronhea, koji je u Trasi primio Milosrdne sestre svetoga Križa. Unatoč udaljenosti od pet kilometara do crkve, sestra Angelika nikada nije propustila svetu euharistiju. Puno je puta išla biciklom kako bi prisustvovala sakramentu pomirenja ili kako bi razgovarali o djelovanju u misijskoj postaji.

Sestra Angelika planirala je budućnost misijskoga djelovanja u Trasi, s mogućnostima medicinskoga, obrazovnoga i socijalnoga djelovanja. S najvećom brigom liječila je bolesnike i posjećivala ih u kućama, čak i kod velikih udaljenosti. Njezin najveći uspjeh bio je kad je spasila Albana D'Silvu (brata s. Genevieve) od infekcije pupčane vrpce, koja je zahtijevala operaciju. Vijest da je Alban preživio brzo se proširila i ljudi su na nju gledali kao na božanstvo. S istim duhom nastavila je svoju misiju i u Neermargi.

Gledajući unatrag, shvaćam da prisutnost s. Angelike nije bio blagoslov samo za Trasi nego i za svakoga od nas koji smo imali tu privilegiju poznavati ju. Njezin je život bio svjedočanstvo služenja, poniznosti i nepokolebljive vjere. Oblikovala je naš put, tihom snagom i nježnom ljubavlju, a njezina vizija nastavlja i dalje usmjeravati misijsko djelovanje koje je ona započela. Iako više nije fizički među nama, njezino nasljeđe i dalje živi u zajednicama u kojima je služila, u sestrama koje je nadahnjivala i u svakom srcu koje je dotaknula.

Theodosia, 3./2025., str. 35.-36.

Prevela s engleskoga jezika: s. Viktorija Šimić

Anton Tamarut

U galeriji Božjih lica

Časnim sestrama, staricama sv. Križa

Ta ljepota nije u mjeri oka

U simetriji lista, u sjaju

Porculanskih vaza

Njen sjaj nije u lepršavoj svili

U rasprodanim osmjesima

U skrojenim koracima

Sagnute gòre tišine

Pokrite rosom čistoće i siromaštva

Preobražen pogled pružaju

Dušu spokojem časte

U reljefnim licima, u išaranim stazama pūti

Krije se rukopis iste ruke milosrdnice

Iz trošnih zdenaca nebeskog lončara

Odzvanja duboka povijest svjetlosti

Povorka utješanih duša noć i dan hoda

Po izbrušenim zrcima krunice

Po litanjskim zazivima budnih djevoja

Po kralježnjacima gorskih puteljaka

Uz štapove svijenih redovnica penju se

I lijepe zahvale sretnih siromaha

Čitanka dobrih djela svaka preko

Osamdeset stranica ima, i svaka od njih

Svete pažnje i poštovanja vrijedna,

Odmara oči, i srce ispunja mirom

Još uvijek ima smisla

Ljepotom Božjom biti

Posjetiti na Vrhovcu galeriju Božjih lica

Uživati u tišini Svjetlosti.

Zagreb, 26. veljače 2026.

Iz pisane ostavštine o. Franje Vlašića, OFM (1930.-1985.)

imala u rukama samoga Sina Božjega. Ono što je njemu pribavila, to Ona pribavlja i ostaloj svojoj djeci. Najveći dar KRISTA ČOVJEKA je njegov KRIŽ. I najveći dar koji je Marija imala nije njezino BOGOMATERINSTVO (jest u objektivnom redu stvari), nego sudjelovanje u KRISTOVU KRIŽU. Po ovome je ušla u slavu – kao što je i Isus Krist po KRIŽU ušao u slavu (ne toliko jer je Sin; kao Sin on oduvijek ima slavu!).

Znači: jer ste Marijini, u dio Vam je pao KRISTOV KRIŽ. Vi imate svojih slabosti; one su uglavnom površinske, kako i sami dobro zapažate, jer Vi zaista želite svakome dobro. No te su male, najčešće nesvjesne pogreške uzrokom (neposrednim) suprotstavljanja Vašoj osobi... Inače je pravi razlog nevidljiv, nadnaravan (JER STE MARIJINI!). Zato se nemojte buniti, nego mirno i spremno primite svačiji sud i postupak. Griješite kad god se suprotstavljate, jer će Vam poslije toga biti još teže. Prepirkom, dokazivanjem ništa nećete postići, osim da izgledate još «gori». Zato neka Vaša tajna bude duboko skrivena u MARIJINU BEZGREŠNOM SRCU. Na Sudnji dan će se očitovati istina.

Ne povjeravajte se, ako je moguće, nikome, nego smiješkom, vedrinom prekrijte tajnu svoje duše: činjenicu da ste Marijini. Računajte i na spletke Sotonine. Pobjedit ćete ga svojom strpljivošću, jakošću, mirom. Drugi put opširnije. Molim dnevno za Vas. Neka vam uskrsnuli Spasitelj dade obilje jakosti da možete, noseći za njim svoj križ, ući i u njegovu slavu!

Odani u Srcu Bezgrešne

Br. Franjo, v.r.

Dubrovnik, 02.08.1981.

Iz pisama sestri (*lui*)

1981.

Cijenjena Sestro!

Primio sam u redu Vaše pismo. Hvala na povjerenju. Kako nemam ovaj put vremena za opširniji odgovor, zato samo nekoliko rečenica.

Moje je uvjerenje da Vas je Marija uzela pod svoju osobitu zaštitu. Zašto? Po čijim zaslugama? Najvjerojatnije po zaslugama Vaše pokojne mame. A znate li što znači biti na osobit način u Marijinim rukama? Ona je jednom

Cijenjena Sestro!

Želim Vam se prije Velike Gospe, a na Marijin blagdan Porcijunkule, kratko javiti. Primio sam uskrsnu čestitku, koju ste Vi pisali, u ime cijele zajednice. Da Vam ipak donesem neku Marijinu poruku, posegnuo sam za snopićem sličica da izvučem nešto «za Vas» i da Vam o tome pišem. Mislim da sam pogodio ono što sam Vam inače želio ukratko reći: Sijte obilato pa ćete obilato i žeti!

Najobilatije se sije kad se trpi, kad nismo priznati, kad Bog samo vidi našu vjeru, nadu i ljubav prema njemu i bližnjemu. Mislim da ste sada u životnoj dobi i u duhovnom uzrastu kad možete najobilnije sijati. Prošla je mladost s maštanjima i iluzijama s obzirom na budućnost, život u svoj realnosti i grubosti je pred Vama. Darovati se

sva u svakoj prilici – kako uzvišen ideal! Zrnje pada u zemlju i ne vide ga više ljudske oči. Tako je i s našim djelima učinjenima u vjeri i ljubavi: vidi ih samo Bog. Ne gledajte i skoro ništa se ne obazirite kako okolina prima Vaš rad i Vas samu! Učinit ćete sve da Vas lijepo primi «na slavu Božju», ali poslije toga ostanite kao sv. Franjo savršeno ravnodušni, jer je važno samo kako Bog prima naša djela i kako nas On gleda.

Sijte svu sebe, svu svoju aktivnost, sav svoj dan, molitvu i rad, u tu NERASPADLJIVOST, tj. u slavi.

Sijte s radošću i nadom kao što to inače čine seljaci, makar Vam tekao znoj s čela.

Sijte ustrajno i obilno, jer dolazi noć kad se više neće moći raditi! Mislim na Vas u molitvama... Uz obostranu preporuku i pozdrav – ostaje odani u Isusu i Mariji:

Br. Franjo, v.r.

Mali Lošinj, 09.12.1983.

Cijenjena Sestro!

Primio sam u redu Vaše pismo iz Lipika (od 21.08.). Božić je pred vratima. Red je da Vas se barem s nekoliko riječi sjetim i ukratko odgovorim. Molitve su češće. Evo Vam nekoliko misli ili, točnije, mojih uvjerenja s obzirom na Vaš život:

1. Sigurno je da Vas Gospa prati u Vašem mučnom hodu za Isusom. Ona zna zašto je taj hod mučan, zašto ne doživljavate vidljivije uspjehe, kao onaj s onom osobom... Mislim da je zato da više trpite. Vaša se narav može pročititi i preobraziti u Krista samo kroz oštra trpljenja, iznutra (suša) i izvana (ljudi). Nemojte to nikada smetnuti s uma!
2. Budite u sebi svoju osjećajnost i nastojte je i izražavati: u svome odnosu s Bogom, Isusom, Marijom, bližnjima... da Vas križevi ne ubiju.
3. Njeguajte što dublju molitvu i meditaciju, kao i sabranost preko dana, ali tako da se to ne primijeti.
4. Iskorištavajte razne prigode da se što više uključite u život i rad svoje zajednice kao i na radnom mjestu: to je Kristova ljubav na djelu! Bogu prepustimo sud za ono neugodno i nepravedno što doživljavamo. Mi svijetlimo i grijmo. Mi se ponizujemo...

Moje želje za Božić: da Vas još više obuzme ljubav i djetinjte pouzdanje prema Mariji, kako biste sigurnije išli stazama ovog mukotrpnog života!

U Isusu i Mariji odani:

o. Franjo Vlašić, v.r.

Dušni dan, 2.11.1977.

Cijenjena Sestro! – Prigodom smrti Vaše drage mame primite moje duboko saučešće. Jučer sam za nju namijenio „potpuni oprost“. Ovih dana krećem na put za Istru pa ću odslužiti i sv. misu za pokoj njezinoj duši, ako joj je to potrebno. Nadam se da je već u sretnoj Vječnosti! – Ne žalostite se mnogo zbog nje, jer je u vječnom Miru, u Domovini kamo i mi idemo...

Uz pozdrav – odani o. Franjo

Anton Tamarut

Samostanske ure

Put u vječnost kroz vrijeme vodi

Tako mudri oci uče

Pa valjda stoga u samostanu česte ure

Da se vječnost ne propusti

Umorne ure sporije se kreću

Orne, pune žara ponešto žure

Zrele pak sestrice paze na jedne i druge

Mjere točno vrijeme

U pravi kucaju čas

Ima ura što su netom stale

Nešto im se prepriječilo na putu

Ni same ne znaju hoće li moći dalje

Stare ure s utegom teškim

S utegom od zlata na gornjem su katu

Već duže u tišini, u zasluženom miru

Kazaljke njihove k'o dvije klonule ruke

K'o dva skupljena krila

Skrusene čekaju na vječnog urara.

Zagreb, 16. travnja 2026.

s. M. Estera Radičević

Zabavište-vrtić Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, 1886.-2022.

(Povodom 25. godina rada DV „Sunčev sjaj-Nazaret“ Đakovo)

- nastavak -

Kateheza Dobroga Pastira

Rad vrtića se, uz manje ili veće poteškoće, nastavljao na zadovoljstvo i djece i roditelja. Odgojiteljice su redovito sudjelovale na stručnim skupovima koji su se odnosili na odgojno područje ili bili organizirani sa strane Ministarstva, Zavoda za unapređenje školstva kao i u vlastitoj organizaciji.¹ Sestra Jelica i sestra Domagoja još nisu odmah na početku dobile od biskupa Marina Srakića mandat za poučavanje u vjeri djece predškolske dobi u vrtiću. On je pri Biskupskoj konferenciji bio odgovoran za katehezu, bio je naime predsjednik Vijeća za katehizaciju i najodgovornija osoba za održavanje vjeronauka u svim ustanovama. Zato su 29. svibnja 2001. godine uputile molbu za dobivanje ovoga ovlaštenja. Istovremeno se radilo na koracima koje vrtić treba poduzeti da bi kod Hrvatske biskupske konferencije (HBK) isposlovao dokumente o trajnom priznanju Kateheze Dobroga Pastira. Ovaj proces je trajao jako dugo i tražio duga i druga pojašnjenja kao i mnogobrojne razgovore s kompetentnim osobama. Tako je 4. siječnja 2002. godine u Dječjačkom sjemeništu na Šalati u Zagrebu održan važan sastanak kojega je sazvao Nacionalni katehetski ured, a na kojem su sudjelovali: dr. Marin Srakić biskup đakovački, predsjednik Katehetskog vijeća HBK, dr. Milan Šimunović, predstojnik Nacionalnog katehetskog ureda (NKUHBK), s. Amabilis Jurić, tajnica NKUHBK, s. Katarina Pišković, viša savjetnica za vjerski odgoj predškolske dobi, s. M. Hijacinta Hobljaj, ravnateljica DV „Sunčev sjaj-Nazaret“ u Đakovu, s. Jelica Đuzel i s. Domagoja Leović, katehistice Kateheze Dobroga Pastira. Jedini predmet sastanka bio je: Rješavanje pitanja Programa Kateheze Dobroga Pastira - odgoja u vjeri u okviru Montessori pedagogije.

Nakon dugog razgovora i pojašnjenja odlučeno je:

1. da se Kateheza Dobroga Pastira prihvati
2. da osobe, koje se žele osposobiti za provođenje toga programa odgoja u vjeri, moraju imati neki oblik teološke naobrazbe
3. osposobljavanje za rad i provođenje programa Kateheze Dobroga Pastira neka se najprije omogući redovnicama - odgojiteljicama u vrtićima
4. pravo nadzora ima Nacionalni katehetski ured HBK
5. dokument o osposobljenosti će izdavati Nacionalni katehetski ured i Vijeće za katehizaciju HBK.²

Tako se priznanje programa vjerskog odgoja u vrtiću po Katehezi Dobroga Pastira pokrenulo s mrtve točke. Dana 18. siječnja 2002. godine biskup Marin Srakić, predsjednik Vijeća za katehizaciju HBK potpisao je temeljni dokument za vrtić, odnosno za status i budućnost Kateheze Dobroga Pastira. Ovim dokumentom se Kateheza Dobroga Pastira odobrava i omogućuje komplementarno djelovanje temeljem mandata.³ Tako je prvi dio posla gotov, ali predstojalo je još mnogo posla, prije svega osposobljavanje katehista i organiziranje tečajeva. Prvi takav tečaj organiziran je i održan od 15.-17. ožujka 2002. godine. Time je započeo ciklus doškolovanja odgojiteljica u vjeri za katehezu Dobroga Pastira. Školovanje se sastoji od osam obrazovnih vikenda, započinjat će petkom navečer i trajati do nedjelje u podne. Odradit će se 15 radnih sati, a cijelo doškolovanje predviđa 150 sati, od toga 70 sati teoretske nastave, a 50 sati praktične nastave. Voditeljica obrazovnih seminara je Claudia Margarita Schmitt iz Njemačke (Prien) koja ima mandat Internacionalnog društva M. Montessori u Rimu za osposobljavanje katehista za ovu katehezu po cijelom svijetu. U tome joj pomažu naše katehistice sestra Jelica i sestra Domagoja, kao stručne asistentice. Prijavilo se 38 redovnica i jedna

1 U ovom članku nije moguće izbrojiti sve stručne skupove na kojima su sestre sudjelovale ili naš vrtić bio organizator, jer ih je u ovih četvrt stoljeća bilo zaista mnogo.

2 Ljetopis Vrtića I, str. 121-122.

3 Usp. Arhiv vrtića, br. VK-HBK-1/2002.

civilna osoba. Prva četiri obrazovna seminara održat će se u Zagrebu u prostorima UNIJE VRPH, a ostali u vrtiću u Đakovu zbog didaktičkog pribora i atrijski koji ovdje postoji. Pozdrav sudionicama je uputio dr. Milan Šimunović, predstojnik Nacionalnog katehetskog ureda, zamjenica predsjednice UNIJE s. Dubravka Moharić i s. M. Estera Radičević, provincijalna poglavarica u ime organizatora, koja je rekla da je ovo povijesni dan za vjerski odgoj predškolske djece, jer je to prvi puta u Hrvatskoj da se organizira ovakav seminar.⁴ Otada pa do danas kroz ovu edukaciju prošla je 269 sudionica, a seminar se održava i u Splitu gdje sestre Službenice Milosrđa - Ančele s ljubavlju primaju polaznice, a s. Jelica putuje u Split.

Ravnateljica vrtića s. M. Hijacinta uputila je u lipnju 2002. godine upit dr. Sofiji Cavalletti, a glasio je: „...mogu li s. Jelica i s. Domagoja, obzirom na osposobljenost koju su u Rimu primile, držati seminare za osposobljavanje katehista? Ako da, mogu li dobiti mandat za vođenje obrazovnih seminara, ako ne, neka se definira koje još doškolovanje im je potrebno?“ Početkom šk. god. 2002./2003., točnije, 23. rujna 2002. stigao je odgovor iz Rima. Internacionalno društvo Maria Montessori, kojemu je gđa Cavalletti predsjednica, izdalo je s. Jelici i s. Domagoji, Mandat za vođenje seminara za osposobljavanje katehista I. i II. stupnja, tj. za provođenje Programa Kateheze Dobroga Pastira kod djece od 3-6 god i od 6-9 godina.“ Tako je i ta procedura završena i sestre imaju pravo održavati seminare.

Do 2001. godine sav odgojni proces u vrtiću obavljale su samo sestre – osim, spremanja prostorija. Sada se nametnula potreba za povećanjem broja odgojiteljica. U svakoj grupi ima određen broj djece s poteškoćama i njima treba posvetiti više vremena, što sestra koja radi s njima nije u mogućnosti. Kako provincija nema svoga osoblja obavljen je razgovor sa gđom Rozalijom Đambić. Ona je udana, majka dvije djevojčice predškolske dobi i živi sa obitelji u Širokom Polju, nedaleko Đakova. Nema radnog iskustva i treba odraditi pripravnički staž i položiti stručni ispit. Zbog velikih izdataka koje ovaj staž zahtjeva, a koje vrtić nema, gđi Rozaliji je ponuđen status volontera u pripravničkoj godini. U toj godini mora u vrtiću biti uvedena u osnove Montessori pedagogije i u praktični rad s montessori priborom. Ustanova plaća volonterima sve doprinose, ali nemaju osobni dohodak. Gđa Đambić se odlučila surađivati s našim vrtićem i to pod postavljenim uvjetima.⁵ Tako je ona prva civilna odgojiteljica koja je zaposlena u našem vrtiću i radi do danas.

Kroz sve ove godine u posjet vrtiću izredali su se, što najavljeno što nenajavljeno, mnoštvo pojedinaca i grupa, od ministara, župana, gradonačelnika, ravnatelja vrtića i škola, studenata, odgojitelja, učitelja i mnogih drugih. Uvijek su odlazili oduševljeni onim što su vidjeli i doživjeli te je to na čast vrtiću i njegovim djelatnicima. Bilježimo samo jedan. Na njegov zahtjev, na putu za Osijek, vrtić je 5. travnja 2002. posjetio ministar prosvjete i športa dr. Vladimir Strugar. U njegovoj pratnji su bili gradonačelnik grada Đakova, dožupan, njegove pomoćnice u Ministarstvu. Bio je vidno iznenađen svime što je vidio i doživio. Djeca su goste na kraju posjeta pozdravila i darivala slikom jednog dječaka, koju je naslikao akvarelom za ovu prigodu.

Za Božić 2001. godine vrtić je u dvorištu u suradnji s Muzejom Đakovštine i roditeljima napravio veliku božićnu štalicu u kojoj su bile smještene figure koje je posudio Muzej. Haljine za sv. Obitelj sašila je s. Boromeja Hajdu. Koliko su svi bili oduševljeni ovim događajem govori i činjenica da su lokalni mediji posvetili veliku pažnju i u više navrata pisali o ovom događaju. Djeca su svaki dan zavirivala u štalicu gledajući da li se mali Isus već rodio. Vrhunac je bila božićna priredba koja je održana u Dvorani maloga konvikta, a bila je premalena da primi sve koji su došli. Taj dan su sve figure postavljene u štalicu i svi su nakon priredbe pohrlili do štalice. Ovaj događaj je pobudio u gradu veliko zanimanje, a suradnja naišla vrtića i Muzeja na veliko odobravanje. Kasnije, svake godine, je štalica dobivala drugi sadržaj. Jednom su to bile žive ovce, drugi puta živi magarac i drugo. Štalica stoji do danas u dvorištu i svakog Božića „rodi“ se u njoj mali Isus i cijelo Božićno vrijeme stražari sv. Obitelj, a sestre se trude obogatiti ove dane i ovaj prostor i drugim sadržajima. U prolazu pokraj vrtića mnogi s djecom naiđu i zaustave se pokraj štalice, osobito su djeca oduševljena, a odrasli se sjete svoga djetinjstva.

Pet godina rada vrtića obilježen je veoma svečano i sadržajno 18. 5. 2002. Zamišljen je kao stručno-radni skup sa svečanim elementima. Tako je bilo dogovoreno da sve predškolske ustanove koje u Hrvatskoj provode Montessori program dođu i predstave se jedni drugima što su svi jako rado prihvatili. Na ovoj proslavi našli su se: DV Montessori, Zagreb, (privatni), DV Vrbik, Zagreb, DV Vjeverica, Zagreb, DV Srčko, Zagreb (privatni), DV Jarun, Zagreb, DV Bukovac, Zagreb, DV Zlatni Cekin, Slavonski Brod (privatni).

Radni dio skupa sastojao se od predavanja koje je održao dr. Stefan Rank, neuropedijatar iz Njemačke, Grafenau, na temu: „Medicinsko-rehabilitacijske mogućnosti Montessori programa“. Zatim su ravnatelji predstavili svoj rad u vrtićima. Nakon objeda u Dvorani Maloga konvikta djeca i odgojiteljice su pripremili svečani dio pro-

⁴ Ljetopis Vrtića I., str.128.

⁵ Ipak je provincija gđi Đambić isplaćivala 500 kuna mjesečno, a financirala je također i odlazak na seminare.

grama. Ovim programom djeca su ustvari pokazala što je naš vrtić i što u njemu dobiju.⁶

Tako je proteklo prvih pet godina rada. Nije bilo lako uspostaviti temelje na kojima će se dalje raditi. No isplatio se svaki trud, jer što se uloži u obrazovanje djeteta donijet će svoje plodove kasnije. Vrtić dalje nastavlja. Ovaj dio rada u vrtiću završit ću popisom sestara koje su vršile službu ravnateljice kroz svih 25 godina rada.

Prva ravnateljica s. M. Hijacinta Hoblaj koja je ovu službu vršila od 1997. početkom 2004. godine završila je svoje služenje u ovoj ulozi u vrtiću. Na njezino mjesto došla je s. Angelina Samardžija od 2004. - 2007., kada je službu preuzela s. Rahela Lacković, 2007.-2022. godine. Tada je iz Zagreba došla s. Jelica Đuzel i preuzela službu ravnateljice, koju obnaša i danas. Ujedno vodi stručno usavršavanje stručnih djelatnika u dječjem vrtiću za provedbu programa Kateheze Dobroga Pastira pri Stručno-razvojnem centru u Dječjem vrtiću Đakovo i pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu i Splitu.

Možda je pet godina rada jedne ustanove, u ovom slučaju dječjeg vrtića, prekratko razdoblje u kojemu se može dobiti stvaran uvid u rad. Međutim, iščitavajući događanja i sve što se odigravalo kroz ovo vrijeme dobiva se ipak jedna cjelovita slika života i rada. Početni koraci i nesigurnosti su nadvladane, prva generacija predškolaraca je pošla u školu, roditelji su stekli povjerenje u rad sestara, odgoj u vjeri Kateheza Dobroga Pastira je vrlo dobro prihvaćena, zaposlena je prva civilna osoba u procesu odgoja. U tih pet godina udareni su temelji na kojima vrtić i danas stoji i veoma uspješno radi. Ovdje ću uzeti dio izvještaja s. Rahele Lacković prilikom slavlja desete godišnjice vrtića, iz čega je vidljivo kako se vrtić razvijao i u programima i u nabavi drugih stvari, instrumenata i sl. te na koji način je radio i još uvijek radi. Proslava je održana u Đakovu 17.-19. svibnja 2007. Sestra Rahela u svom pregledu rada vrtića ovom prigodom izvještava:

„Osim standardnoga Montessori pribora, djeci su u našem vrtiću na raspolaganju sljedeći prostori: glazbeni kabinet s pijaninom i Orffovim instrumentima; kabinet za strani jezik; dvorana za tjelesni; igralište, posebno uređeno i bogato opremljeno, koje pruža mogućnost kretanja, igre i usavršavanja svih motoričkih vještina; natkrivene terase ispod kojih se djeca mogu igrati igara s vodom, ručno prati i sušiti rublje i slično; mali vrtovi koji omogućuju neposredno doživljavanje radnji tipičnih za ovaj kraj, kao što je obrađivanje zemlje, sjetva, sadnja, njega biljaka, berba plodova i njihovo spremanje; prostor za odgoj u vjeri, djeci osobito privlačan, opremljen je didaktičkim priborom vlastite izrade i povezan s kapelicom

Kateheza Dobroga Pastira – s. Jelica 2012.

te pruža mogućnost *samostalnoga približavanja Bogu* kroz Bibliju i liturgiju Crkve.

Tijekom godine više puta slavimo zajedno s djecom i roditeljima euharistijska slavlja, a obilježavamo i druge svečanosti kao što su: rođendani i imendani; dani zahvalnosti za plodove zemlje – Dan kruha; sveti Nikola; došašće i božićno slavlje; poklade; korizma i Uskrs; Dan grada Đakova; oproštaj s predškolicima; Đakovački vezovi; sudjelujemo u gradu na izložbama dječjih radova, humanitarnim akcijama, koncertima i sl.

Suradnja s roditeljima očituje se: sudjelovanjem na roditeljskim sastancima; pomoći pri organizaciji priredbi i slavlja; sudjelovanjem u humanitarnim aktivnostima koje organizira Vrtić; organiziranjem zajedničkih druženja i izleta.⁷

– nastavlja se –

Tekst objavljen u broju - 16. Zbornika Muzeja Đakovštine, na str. 49 slj.

6 Isto, str. 136.-138.

7 Usp. Arhiv vrtića, Proslava deset godina vrtića, Povijesni pregled s. Rahele Lacković, ravnateljice.

s. M. Estera Radičević, priredila

Crtrice iz života majke M. Amadeje

Listajući uspomene sestara o majci M. Amadeji Pavlović, za novi broj glasila „U znaku Križa“, pogled mi se zaustavio na imenu s. Animire Adanić i na njezinu sjećanju.

Možda će i ova uspomena biti poticaj da se još više utječemo zagovorom majke M. Amadeje i da nasljeđujemo njezin život. Ovo je dio širega teksta koji je s. Animira napisala.

(...) Kasnije sam doživjela i njezino nekakvo čudesno dobročinstvo. Dobila sam upalu pluća i za treću obnovu zavjeta, kako smo to prije svake godine obnavljali, bilo je upitno hoću li moći doći u crkvu. Ona je meni svaki dan donosila svoj čaj, kamilicu. Prije se to sve trebalo izmoliti, bila je velika oskudica. I ona je bila već bolehljiva i starija. Ipak mi je uvijek donijela čaj njoj namijenjen. Kako mi je bilo teško to njezino uzeti?! Brzo nakon toga premještena je na Sušak, odakle se zapravo mrtva vratila. Do-

voljno je vremena time prošlo da ja zaboravim za njezinu kamilicu. U Đakovu smo čekali da ju mrtvu dovezu. Bilo je već negdje oko pola noći, kada nam je rečeno da idemo na počinak, jer je auto morao ići drugim putem. Bilo je negdje oko ponoći kada sam ušla u svoju sobu, a na mojem ormaru bila je termosica. Ja sam protrljala i nisam se ni usudila otvoriti, da vidim je li unutra kamilica. Jer noć je, pola noći. Nisam se usudila ni pipnuti tu termosicu. Tek ujutro, kad sam se ustala i obukla, i otvorila sam termosicu. A ono unutra kamilica. Nisam se usudila nikoga pitati. Ipak sam otišla u kuhinju i pitala tko je meni donio čaj? Nitko nije znao ni za kakav čaj. I pitala oko sve one koje sam mislila da bi mi mogle donijeti. Nitko ništa nije znao, nitko čaj nije donio. To je meni bilo neprotumačivo. Ja se nisam usudila taj čaj ni popiti. Sve sam odnijela u kuhinju – mislila sam: ili će se netko

javiti, barem zbog termosice, ili će možda mene pitati. Nakon dva-tri dana otišla sam u kuhinju pitati što je s kamilicom. Nitko ništa nije znao. Pitala sam gdje je termosica? Nitko ni o tome ništa nije znao. Ostala sam u uvjerenju da je to i sada majka M. Amadeja donijela. Kako, to je ostala do dana današnjega tajna, ali to je njezin stil. Zauzimala se za sestre, za njih će sve učiniti, od sebe će otkinuti i dati sestrama, ali tiho i neprijetno, tako da nitko ne zna.

Anamarija Miličić | Susret roditelja postulantica

Na trinaestu nedjelju kroz godinu, 28. lipnja 2026. godine, održan je susret roditelja postulantica u samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. Susret je započeo uvodnim pozdravom provincijalne poglavarice s. Marije Brizar, i odgojiteljice postulantica, s. Doroteje Krešić, nakon čega su pripravnice recitirale pjesmu s. Zorke Kojaković u kojoj je opjevan poziv u redovnički život. U nastavku programa roditelji su imali priliku bolje upoznati redovničku zajednicu u kojoj su njihove kćeri odlučile nasljedovati Isusa. Uslijedio je ručak koji je bio ispunjen zajedništvom te dao priliku za bolje međusobno upoznavanje i dijeljenje iskustava, kao i druženje uz glazbeni program. Ovomu zajedništvu priključile su se i s. Dragica Ivkić, provincijalna savjetnica, s. Marta Kovačić, voditeljica novakinja, s. Nada Martinković i s. Josipa Pavla Jakić, što je roditeljima bila lijepa prilika za razgovor i upoznavanje sestara. Vrhunac ovoga susreta bila je sv. misa u Svetištu Božjega Milosrđa na Ovčari, koju je pred-

vodio vlč. Miro Tomas. On je ohrabrio roditelje na putu na kojem prate svoje kćeri i osvijestio im kako je velika milost da je Bog pogledao na njihove obitelji i pozvao baš njihove kćeri na posvećeni život. Druženje je bilo prožeto radošću i zadovoljstvom okupljenih koje ih je povezalo na putu nasljedovanja Krista.

s. Deodata Kočonda

Hodočasnici iz Nuštra

Župljani Župe Duha Svetoga iz Nuštra i okolnih filijala hodočastili su 16. ožujka 2026. godine bl. majci Mariji Tereziji Scherer, u samostansku crkvu Presvetoga Srca Isusova u Đakovu. Hodočasnici su došli autobusom, njih preko pedeset, u organizaciji župnika, vlč. Krešimira Jukića, koji je predvodio euharistijsko slavlje. Hodočasnici su čitali riječ Božju dotičnoga dana i posebno sastavljenu Molitvu vjernika, za velike potrebe Crve i svijeta, i na nakane štovatelja bl. majke Marije Terezije upisane tijekom protekloga mjeseca. Na te nakane i nakane svih prisutnih bila je služena i sv. misa. Njihov je veliki župni zbor predpjevao pod sv. misom, pod vodstvom gđe Kristine Culek, voditeljice zbora.

Redoviti štovatelji bl. majke Marije Terezije Scherer već su bili ispunili crkvu i izmolili kronicu na nakane štovatelja bl. majke M. Terezije, kad su stigli hodočasnici sa župnikom. Vlč. Krešimir prije euharistijskoga slavlja molio je pred moćima bl. majke Marije Terezije Scherer uobičajenu molitvu, a zatim je slavio sv. misu i propovijedao. Bila je to poticajna homilija u kojoj se osvrnuo na Ivanovo evanđelje (4, 43-54), kada kraljevski službenik vjeruje na Isusovu riječ da mu sin živi i da je ozdravio i prije nego se uvjerio, prije nego što je došao kući i vidio sina zdrava. I blažena majka Marija Terezija vjerovala je, iako nije imala nikakvu sigurnost da će moći, zajedno s ocem Teodozijem Florentinijem otvarati ubožnice, škole, bolnice, dječja prihvatilišta, internate i prihvatiti dvorbu bolesnika u privatnoj njezi, jer nije imala ni sestara, ni materijalnih sredstava. Ona je vjerovala: „Bog će se pobrinuti!“ Crkva je odjekivala jasnoćom riječi i lijepim pjevanjem predvoditelja slavlja i župnoga zbora, u zajedništvu svih prisutnih.

Prije završnoga blagoslova molile su se molitve za potpuni oprost, jer je samostanska crkva ujedno i franjevačka crkva. Naime, papa Lav XIV. proglasio je Franjevačku jubilarnu godinu, za vrijeme koje se od 10. siječnja 2026. do 10. siječnja 2027. godine može dobiti potpuni oprost uz uobičajene uvjete: ispovijed, pričešć, Vjeronanje i molitvu na nakanu Sv. Oca, u svakoj franjevačkoj crkvi. Zahvalni smo Bogu i Crkvi za ovu milost! Poslije sv. mise tko je htio mogao je upisati svoje molbe u Knjige nakana, na koje će biti slavljena sv. misa 16. travnja ove godine.

Zatim su i hodočasnici i neki od redovitih štovatelja bl. majke M. Terezije prešli u Dvoranu Florentini na Malu školu života. Sestra Deodata Kočonda, organizatorica i voditeljica hodočasničkoga dana, govorila je na temu: Odgoj majke Marije Terezije u obitelji. Na kraju je, kao i svaki put, predstavnik obitelji dobio moći bl. majke M. Terezije, njezinu sličicu s molitvom za bolesnike, kao i slikovnicu, iz koje će čitati svojoj djeci ili

unučadi te im pripovijedati o životu i djelu blažene majke M. Terezije. Zatim je slijedilo srdačno druženje, jer su tu bile sestre koje su nekada djelovale u Nuštru. Oni su ostali u razgovoru i onda kada su ostali pošli u katedralu i prošetati gradom. Bogu hvala na ovakvim susretima! Neka nas i nadalje prati moćni zagovor bl. majke Marije Terezije.

s. Deodata Kočonda

Sikirevčani hodočastili bl. majci M. Tereziji

U predvečerje 16. travnja 2026. godine hodočasnici iz Sikirevaca i Jaruga uputili su se osobnim automobilima prema samostanskoj crkvi u Đakovu, da zajedno sa sestrama, koje su preko 60 godina djelovale u njihovoj Župi, slave Boga u euharistijskom slavlju i mole zagovor i pomoć bl. majke Marije Terezije u svojim potrebama. Neki su došli već prije molitve krunice da mole na nakane svoje i štovatelja bl. majke M. Terezije.

Hodočašće je organizirao, sve pripremio i vodio njihov župnik vlč. Drago Marković, koji je prije sv. mise predvodio uobičajenu pobožnost pred likom i moćima Blaženice. On je sa sobom poveo i šestoricu svojih ministranata, što je bio dodatni poticaj sestrama da mole za njih.

U lijepo popunjenoj crkvi, u kojoj se može ove godine izmoliti potpuni oprost, započelo je svečano euharistijsko slavlje, uz zanosno pjevanje Mješovitog župnoga zbora sv. Nikole iz Sikirevaca i Jaruga, pod ravnanjem i uz pratnju na harmoniju g. Josipa Lukača. Njihovo oduševljeno pjevanje ponijelo je sve prisutne tako da se dobio dojam da se nebeska i zemaljska Crkva ujedinila u slavljenju uskrsloga Gospodina.

Članovi župnih čitača čitali su riječ Božju i Molitvu vjernika, a župnik je u homiliji na zanimljiv i poticajan način spajao riječ Božju sa svetim životom bl. majke Marije Terezije Scherer. Posvijestio je svima prisutnima da smo mi hodočasnici na putu, kao učenici iz Emausa, te da je s nama uskrsli Gospodin koji se zanima za našu trenutnu stvarnost. Na tom putu "treba se veoma poko-

ravati Bogu nego ljudima." Upravo to činila je bl. majka M. Terezija. I njezin život bio je pun poteškoća, nerazumijevanja i odgovornosti, ali je živjela u svijesti i govorila sestrama, pa i nama danas: „Nikada ne očajavam, naš Otac živi na nebu.“ To nije pobožna rečenica – to je iskustvo. To je vjera koja je prošla kroz kušnju i ostala čvrsta. Ona je živjela vjeru u malim stvarima i zato je mogla reći: „Činite iz dana u dan koliko vam sile dopuštaju.“ To je put i za nas. I, još jednostavnije, pozvani smo: „Činiti dobro i zaboraviti sebe.“ To je evanđelje u praksi. Jer, „s Bogom i za Boga može se mnogo“.

Ohrabreni riječju Božjom i nahranjeni Tijelom Kristovim, s blagoslovom, vjernici su imali prilike, poslije

mise, upisati svoje nakane u Knjige zahvala i prošnji, na koje će idućeg 16. u mjesecu biti slavljeni sv. misa. Poslije sv. mise svi su mogli prijeći u Dvoranu Florentini gdje je bila pet minutna Mala škola života na temu: Molitva u obitelji majke Marije Terezije. Uz to, predstavnici obitelji mogli su dobiti moći bl. majke M. Terezije, sličicu s molitvom za bolesnike i slikovnicu bl. majke M. Terezije, ukoliko će ju čitati svojoj djeci ili unučadi, te pričati im o njoj. Sve je to bilo uz druženje, razgovor te uz slatko, slano i piće. Hodočasnici su na kraju poslali kušati i kakav je sladoled u Đakovu. S jednim lijepim i poticajnim slavljem i zajedništvom s Isusom i međusobno, ohrabreni, poslali smo svi u svoju svakodnevicu. Bogu hvala za ovakve susrete!

s. *Deodata Kočonda*

I Hodočasnički dan u svibnju

Osobe s invaliditetom
Slavonske regije

Kao i svake godine, 16. svibnja, oko 16 sati, na hodočašće bl. majci Mariji Tereziji došle su osobe s invaliditetom Slavonske regije, zajedno sa svojim roditeljima i prijateljima. S njima je posebno lijepo biti pred Gospodinom i slaviti radosno, raspjevano i zanosno sv. misu. Hodočastile su zajednice „Vjera i Svjetlo“, „Plamen ljubavi“ iz Osijeka, zajednica „Srce sv. Vinka Pallottija“ i zajednica „Srce Isusovo“ iz Vinkovaca; udruga „Duga“ iz Semeljaca i zajednica „Sv. Ivan Krstitelj“ iz Ivankova. Organizator je hodočasničkoga slavlja „Terapijska radionica sv. Josipa“ Milosrdnih sestara sv. Križa. Voditeljica je Radionice s. Marija Klara Klarić.

Prije sv. mise bila je svibanjska pobožnost. I ovaj put hodočasnici su predmolili kronicu i pristupali sakramentu pomirenja, a redoviti ispovjednik hodočasničkoga dana,

vlč. Josip Martinović, sve je čekao u ispovjedaonici.

Pobožnost bl. majci Mariji Tereziji predvodio je vlč. Matija Aušić, župnik Župe Kraljice Sv. Krunice iz Kuševca. On je predslavio sv. misu i propovijedao. Nadahnut svetopisamskim liturgijskim tekstovima toga dana, povezao je svet život bl. majke Marije Terezije, koji je bio živo svjedočanstvo Isusa Krista Raspetoga i Uskrsloga, na što je pozvao i sve prisutne. Živo i oduševljeno pjevanje pratila je na harmoniju s. M. Svjetla-

na Paljušević, kao i Marinko na usnoj harmonici. Budući da je ova crkva i franjevačka, prije blagoslova izmolilo se Apostolsko vjerovanje i Očenaš na nakanu Svetoga Oca. Poslije sv. mise mogli su vjernici upisati svoje nakane, na koje će se slaviti sv. misa 16. lipnja 2026. godine, na blagdan bl. majke Marije Terezije.

Slijedilo je fotografranje i pokoja pjesma uz pokrete i klicanje. Zatim su svi prešli u Dvoranu Florentini gdje je nastavljeno radosno, raspjevano i razigrano druženje i okrjepa.

Udruga *Amadea*

I Dan otvorenih vrata udruga

Udruga *Amadea* 10. lipnja prigodnim je programom obilježila Dan otvorenih vrata udruga te ugostila članove Matice umirovljenika Đakovo i udruge Aktivni umirovljenici Osijek. Susret je protekao u ozračju zajedništva, druženja i razmjene iskustava, potvrđujući važnost aktivnoga uključivanja osoba starije životne dobi u društveni život zajednice. Nakon službenoga dijela programa uslijedile su različite aktivnosti koje su dodatno obogatile susret. Sudionici su se okušali u društvenim igrama i sportskim natjecanjima, pokazujući natjecateljski duh, spretnost i timsku suradnju. Uz mnogo smijeha i pozitivne energije, druženje se nastavilo plesom i pjesmom, stvarajući ugodno okruženje za sklapanje novih poznanstava i jačanje postojećih prijateljstava.

Dan otvorenih vrata bio je prilika za predstavljanje rada udruge, ali i za povezivanje s drugim organizacijama koje svojim djelovanjem doprinose kvalitetnijem i aktivnijem životu umirovljenika. Ovakvi susreti potvr-

đuju koliko su zajedništvo, međusobna podrška i aktivno sudjelovanje važni za očuvanje društvene povezanosti i kvalitete života. Zahvaljujemo svim gostima, članovima i volonterima koji su svojim sudjelovanjem pridonijeli uspješnoj organizaciji ovoga događaja te se veselimo budućim susretima i zajedničkim aktivnostima.

s. Deodata Kočonda

Blagdan bl. majke M. Terezije Scherer

U Đakovu s hodočasnicima iz Punitovaca

Na blagdan bl. majke Marije Terezije Scherer, suutemeljiteljice Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa, u utorak 16. lipnja 2026. godine, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova bile su dvije sv. mise, u 7 i u 17 sati. Sestre su započele slavlje blagdana Jutarnjim hvalama i sv. misom u 7 sati, koju je predvodio vlč. Ivica Raguž, rektor samostanske crkve.

Već poslije 16 sati počeli su autima dolaziti hodočasnici iz punitovačke župe sv. Ladislava, kralja, i pripadajućih filijala, iz Punitovaca, Jurjevca, Josipovca i Krndije, predvođeni župnikom, vlč. Ivicom Zrncom. Došlo ih je četrdesetak. Budući da su stigli na molitvu krunice, uključivali su se i u predmoljavanje otajstava, dok su ostali imali prilike pristupiti sakramentu pomirenja. U ispovjedaonici ih je već čekao vlč. Stjepan Sokolović.

Sestra Deodata Kočonda, organizatorica i voditeljica hodočasničkog dana, pozdravila je sve prisutne, a zatim je slijedila pobožnost bl. majci Mariji Tereziji pred njezinim moćima u mozaiku. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je, na nakane hodočasnika i štovatelja današnje slavljenice, župnik vlč. Ivica, a njegovi župljani čitali su riječ Božju i Molitvu vjernika. Kod homilije je vlč. Ivica povezoao Matejevo evanđelje (Mt 25) s požrtvornim i samozatajnim radom majke M. Terezije, radom koji je ona neprestano pratila molitvom. Župnik je izrazio radost zbog dolaska u ovu crkvu da zajedno sa sestrama može on i njegovi župljani, kao i ostali redoviti štovatelji bl. majke Marije Terezije, slaviti Gospodina, te se prisjetio s kojim se sve sestrama susretao u

župama: u Otoku, Privlaci, Srijemskoj Mitrovici... Posvuda su sestre ostavile svijetli trag, gdje god su živjele i djelovale.

Budući da je samostanska crkva i franjevačka, prije svečanoga misnog blagoslova župnik je sve pozvao na molitvu za potpuni oprost: Apostolsko vjerovanje te Očenaš, Zdravo Marijo i Slava Ocu, na nakanu Svetoga Oca. Zatim su se svi fotografirali pred oltarom, a oni koji su željeli mogli upisati svoju nakanu u Knjigu prošnji i zahvala.

Hodočasnici i redoviti štovatelji bl. majke Marije Terezije zatim su prešli u Dvoranu Florentini gdje je bila Mala škola života na temu: Igra u životu majke Marije Terezije. Predstavnici obitelji mogli su dobiti moći bl. majke M. Terezije, a za bolesnike sličicu s molitvom. Oni, koji su bili spremni čitati i pričati svojoj djeci ili unucima o svetom životu Blaženice, mogli

su dobiti njezinu slikovnicu. Slijedilo je zajedničko druženje koje je bilo posebno radosno jer iz ove župe potječe postulantica Dora Poljarević. Bogu hvala za nju i za lijepe trenutke doživljene u ovom blagdanu.

Vlč. Tomislav Lasić

U Srijemskoj Mitrovici

U Srijemskoj Mitrovici proslavljen je blagdan blažene majke Marije Terezije Scherer, prve i doživotne poglavarice Reda Milosrdnih sestara sv. Križa, i suutemeljiteljice Reda.

U samostanskoj kapelici Milosrdnih sestara svetoga Križa u Srijemskoj Mitrovici, uoči liturgijskoga spomendana blažene majke Marije Terezije Scherer, svečano je proslavljen njezin blagdan.

Neposredno prije sv. mise, predvoditelj slavlja predvodio je prigodnu pobožnost i molitvu blaženoj majci Mariji Tereziji Scherer. Svetu misu predvodio je župni upravitelj Tomislav Lasić, uz sudjelovanje sestara i lijepoga broja župljana srijemskomitrovačke katedralne župe. Liturgijsko pjevanje animirala je s. Jelena Damjanović, zajedno s članovima katedralnoga zbora, pridonošeći molitvenom i svečanom ozračju slavlja.

U homiliji je župni upravitelj istaknuo važnost prepoznavanja potreba vlastitoga vremena, ali i darova i sposobnosti koje je Bog povjerio svakomu čovjeku. U svakom vremenu i u svakom trenutku povijesti, naglasio je, pruža nam se prilika za ljubav. Evangeoska riječ poziva kršćane da prepoznaju gladne, žedne, strance, gole, bolesne i utamničene te da im pristupe kao samomu Kristu. Te potrebe nisu samo tjelesne i materijalne. Čovjek našega vremena često je još snažnije pogođen duhovnom gladu, žeđu za smislom, usamljenošću, napuštenošću, bolešću duha i gubitkom nade.

Upravo su Milosrdne sestre svetoga Križa takve potrebe prepoznavale i na njih odgovarale svojom tihom, predanom i postojanom prisutnošću u Srijemskoj Mitrovici tijekom više od stotinu godina neprekinutoga djelovanja. Koliko su vjere prenijele, koliko su bolesnika utješile uz njihove postelje, koliko djece i mladih

poučile, odgojile i usmjerile te koliko su tihih molitava i svakodnevnih žrtava prinijele iza samostanskih zidova, nije moguće ni izmjeriti, ni zapisati. Njihovo je služenje bilo vidljivo i u mitrovačkoj bolnici, gdje su djelatnom ljubavlju i brigom pristupale svakomu čovjeku, ne gledajući na njegovu vjersku, nacionalnu ili društvenu pripadnost. U svakom potrebitom prepoznavale su lice Ljubljenoga, Krista koji i danas u patnji najmanjih ponovno žeda sa svojega križa. Njihova prisutnost nije bila samo obavljanje određene službe nego i živo svjedočanstvo evanđelja, kao i znak Božje blizine bolesnima, osamljenima, siromašnima i svima kojima je bila potrebna ljudska riječ, pomoć i utjeha.

Župni upravitelj posebno je pozvao vjernike na zahvalnost za dar sestara ovoj Župi, gradu i Srijemskoj biskupiji te za sve ono što su po njihovu služenju primile brojne generacije vjernika, uključujući njihove roditelje i pretke.

Potaknuo je župljane da mole za sestre srijemskomitrovačke zajednice i za čitavu Družbu Milosrdnih sestara svetoga Križa, ali i da im budu pružena ruka pomoći, blizine i podrške. Na taj se način, istaknuo je, ne čuva samo njihova prisutnost među nama nego i sveta baština vjere, služenja i milosrđa koju smo primili te smo ju pozvani, obogaćenu, predati generacijama koje dolaze.

Osvrnuvši se na život blažene majke Marije Terezije Scherer, župni upravitelj istaknuo je kako je ona svoje životne teškoće, snažan karakter, sposobnosti i darove znala staviti u službu Bogu i najpotrebitijima. Nije dopustila da ju kušnje i prepreke zatvore u nju samu, nego ih je, oslonjena na Boga i vjerna poslanju Družbe, pretvarala u snagu za služenje drugima. Njezin primjer pokazuje kako svetost ne znači odsutnost teškoća, napetosti i osobnih borbi, nego spremnost da se čitav vlastiti život, sa svim njegovim darovima i ograničenjima, preda Bogu. Blažena

majka Marija Terezija dopustila je da njezina odlučnost postane ustrajnost u dobru, njezina snaga oslonac slabima, a njezine sposobnosti sredstvo po kojem je Božja ljubav mogla doprijeti do brojnih potrebitih.

Na kraju misnoga slavlja upućena je zahvalnost sestrama za njihov predani trud, rad i tihiu službu koju s ljubavlju obavljaju već desetljećima. Svojom jednostavnom i vjernom prisutnošću postale su u ovom gradu i kraju prepoznatljiv znak Božje

ljubavi i blizine. Tijekom svete mise molilo se za sve žive članice Družbe, za nova redovnička zvanja te osobito za pokojne sestre koje su tijekom proteklih stotinu godina živjele i djelovale u srijemskomitrovačkoj zajednici, ostavljajući za sobom dubok i trajan trag vjere, dobrote i milosrdne ljubavi. Budući da se nalazimo u oprosnoj i jubilarnoj godini za cijelu franjevačku obitelj, u kapeli su na kraju misnoga slavlja svi izmolili oprosne molitve za postizanje milo-

sti potpunoga oprosta od vremenitih kazni, koje su namijenili za sebe ili za svoje pokojne.

Nakon euharistijskoga slavlja sestre su sve nazočne počastile večerom, nakon koje je u dvorištu samostana nastavljeno radosno i srdačno druženje. Zajedništvo sestara, župljana i članova zbora bilo je lijep završetak proslave i vidljiv izraz zahvalnosti za sve ono što Milosrdne sestre svetoga Križa znače za život Crkve i grada Srijemske Mitrovice.

Brankica Lukačević

U Slavonskom Brodu

Blagdan bl. majke Marije Terezije Scherer, suutemeljiteljice i prve poglavarice Milosrdnih sestara sv. Križa, svečano su u utorak, 16. lipnja 2026. godine, proslavile njezine duhovne kćeri u Slavonskom Brodu. Dopodnevno misno slavlje u njihovom samostanu predvodio je fra Ante Perković. Budući da kućna poglavarica, s. M. Hijacinta Hobljaj, djeluje u Župi Bezgrješnoga Srca Marijina, u kojoj već više godina djeluje Molitvena zajednica bl. Marije Terezije Sc-

herer, večernje misno slavlje u toj je Župi predvodio župnik vlč. Tomislav Čorluka. Uz s. M. Hijacintu i ostale župljane sudjelovale su i njezine sestre s. M. Serafina Funarić i s. M. Margarita Mišković, koje djeluju u Slavonskom Brodu.

Ocrtavajući život i djelo bl. majke M. Terezije, župnik Čorluka naglasio je kako je cijeli njezin život bio u znaku križa te je stoga i cijelu osnovanu Družbu stavila pod znak križa. Naglasio je kako je ona bila veliki Božji

dar teškomu vremenu koje je upravo vapilo za majčinskom potporom i ljubavlju.

Čestitajući sestrama blagdan njihove suutemeljiteljice podsjetio je kako je Đakovačko-osječka nadbiskupija Bogu zahvalna što sestre u njoj djeluju više od 150 godina.

Na kraju misnoga slavlja s. M. Hijacinta izmolila je Molitvu ranama Isusovim, koju je i Blaženica često molila. Blažena majka M. Terezija Scherer rođena je 1825. u Švicarskoj, a preminula 1888. godine. Blaženom ju je 1995. godine proglasio sv. papa Ivan Pavao II.

Ivana Grizelj

Dvadeset godina Seminara posta, molitve i šutnje

„Bog malo traži, a puno daje“ – natpis je koji nas je dočekaao i pratio svih 5 dana, na ovogodišnjem Seminaru posta, molitve i šutnje, koji organizira Dom duhovne pomoći Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu. Od 17. do 22. ožujka 2026. godine vodila ga je s. Ljilja Pehar, franjevka iz Mostara, kojoj smo zahvalili na 20 godina nesebičnoga približavanja svih nas malenih Kristu vođenjem ovih seminara od 2006. do 2026. godine. S njom je ovaj puta bila i s. Marija Rotim, također sestra franjevka iz Mostara.

Na Seminaru je sudjelovalo 20 osoba iz raznih mjesta: Đakovo, St. Mikanovci, Gundinci, Čepin, Osijek, Nuštar, Vinkovci, Vukovar, Vrbova, Klokočevci, a također i iz Srbije (Bač), iz BiH (Međugorje, Ljubuški) i Austrije (Beč). Svatko je došao sa svojom životnom pričom, sa svojim poslanjem, sa svojim viđenjem, kako života i Krista, tako i Seminara. Time je upotpunio shvaćanje onog drugoga, koliko smo zapravo još maleni pred Bogom i koliko još možemo i trebamo rasti u Gospodinu i neprestano zahvaljivati.

Seminar se odvijao u ozračju šutnje i posta o kruhu i vodi, prateći određeni program jutarnjih meditacija i molitve Božanskoga časoslova, predavanja, zajedničke i osobne molitve, svakodnevnu euharistiju, prigodu za ispovijed, mogućnost razgovora s voditeljicom, kao i cjelonoćno klanjanje pred Presvetim, prema rasporedu.

Post o kruhu naučio nas je približiti se euharistijskomu kruhu, naučio nas je koliko nas naizgled sitnice čine sretnima i zahvalnima i da zaista Bog tako malo traži, a tako puno

daje! Naučio nas je važnosti oprosta sebi i drugima, kako bismo izliječili svoje srce i rasli s Kristom.

Ozračje šutnje svakomu je sudioniku (koliko god se nekima činilo da će to za njih biti teško) donijelo nove spoznaje, produbljivanje odnosa s Kristom, promjenu sebe u srcu, sebe u odnosu s drugima i s Isusom. Otvorilo je naše oči, naša srca, uz mnoštvo milosti svakomu ponaosob. S radošću možemo reći da nas je Seminar promijenio, približio još više Isusu i naučio kako je velik i predivan dar znati i moći šutjeti kada treba, ali u šutnji razumjeti onoga pokraj sebe i moći mu pomoći, moći ići Isusovim stopama, bez puno riječi i s radošću.

Na samom kraju Seminara svjedočanstva polaznika, s velikom radošću i zahvalnošću, potvrdila su ove i brojne druge milosti, koje ovaj Seminar nosi.

Odlazimo svojim domovima nositi svjetlo Kristovo i pokušati svima oko sebe približiti Isusa, kao što ga je s. Ljilja približila nama, s rečenicom koju nam je često izgovarala i koja će, vjerujem, svima ostati zapečaćena u srcu: „Ne boj se, ja sam tu, riješit ćemo to!“

Sestri Ljilji zahvaljujemo, a sestru Mariju pozivamo da nas nastavi voditi njenim putem u budućnosti. I, za kraj, poručujemo svi s radošću (prema jednoj pjesmi): Isus nam je svima namignuo ispod šešira!

s. Rastislava Ralbovsky

Deseti dan obitelji

Deseti dan obitelji na temu „Franevački jubilej i obitelj“, u organizaciji Doma duhovne pomoći Milosrdnih sestara sv. Križa s. Nikolina Nikolić, zahvalivši obiteljima za sve što čine u ovim vremenima, tako izazovnim za obitelj, i obećala molitvu sestara, napose onih na bolesničkom odjelu. Euharistijsko slavlje s propovijedi slavio je fra Juro Šimić, OFM Cap., iz Osijeka, a pjevanje i sviranje predvodile su s. Matea Čelik s postulanticama i volonterima. Nakon mise obitelji su primile pojedinačni blagoslov od svećenika.

Okupilo se 19 obitelji s 52 djece do 16 godina iz slavonske regije te Đakova, Slavonskoga Broda, Osijeka, Valpova, Belišća, Bošnjaka i drugih mjesta. Susret je započeo registracijom sudionika, tijekom koje je izrađena zastava jubilejskoga susreta, koju su onda nosili u samostansku crkvu, u kojoj se može dobiti potpuni oprost povodom 800. obljetnice smrti sv. Franje.

Tu je prisutne pozdravila zamjenica provincijalne poglavarice Milosrdnih sestara sv. Križa s. Nikolina Nikolić, zahvalivši obiteljima za sve što čine u ovim vremenima, tako izazovnim za obitelj, i obećala molitvu sestara, napose onih na bolesničkom odjelu. Euharistijsko slavlje s propovijedi slavio je fra Juro Šimić, OFM Cap., iz Osijeka, a pjevanje i sviranje predvodile su s. Matea Čelik s postulanticama i volonterima. Nakon mise obitelji su primile pojedinačni blagoslov od svećenika.

Uslijedila je okrepica koju je organizirala s. Natalija Fadiga sa suradnicama. Nakon toga s. Marta Kovačić održala je predavanje za roditelje o temi susreta, a zatim je održano klanjanje Presvetomu Sakramentu,

koje su glazbeno animirale Kristina Karajko i Ines Selinger. Tijekom programa, djeca su imala duhovno-kreativne radionice i igre, koje su pripremile i vodile s. Matea Čelik, s. Iva Marija Prlić, postulantice i djevojke, volonterke, a uključili su se i bogoslovi. Polazeći od Pjesme stvorova sv. Franje, djeca su u grupama izrađivala simbole sunca, vjetra, vode, ognja i zemlje, a zatim su sudjelovala u raznim igrama.

Uslijedio je zajednički program za roditelje i djecu. Djeca i roditelji dobili su za uspomenu sličice sv. Franje s molitvom blagoslova, kao i sličice sv. Male Terezije, čije su moći nedavno obilazile gradove naše domovine.

s. N. M.

Preduskrsni susret i čestitka djelatnicima samostana u Đakovu

U srijedu, 1. travnja 2026. godine, u samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova, započeo je susret čestitanja Uskrsa djelatnicima samostana. Uvodni nagovor održala je s. Meri Gotovac o temi „800. obljetnica smrti sv. Franje Asiškoga“. Zatim su djelatnici izmolili Križni put, nakon čega su izmolili molitve propisane za dobivanje potpunoga oprost.

U radosnom ozračju susreta s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica, u samostanskom blagovaništu, uputila je svoju riječ zahvale i čestitke djelatnicima. Uz nju, bile su prisutne sestre iz provincijalnoga vodstva, te s. Lovorka Jukić, prov. ekonoma, s. M. Helena Šajbl, kućna poglavarica zajednice provincijalne

kuće, s. Lucija Kopic, kućna poglavarica u Domu sv. Josipa i s. Ivanka Marija Vrgoč, voditeljica odjela, kao i s. Jelica Đuzel, ravnateljica vrtića.

Nakon okrjepe i druženja, s. Marija svakomu je osobno uručila čestitku i prigodan poklon.

s. Marija Stela Filipović

Mlada misa don Elvira Tabakovića, MSC

Don Elvir Tabaković, MSC, proslavio je u nedjelju, 14. lipnja, u crkvi Preslavnoga Imena Marijina u Osijeku, svoju Mladu misu, koju je služio prema starijem obliku Rimskoga obreda. Na slavlju su sudjelovale sestre iz Đakova: s. M. Helena Šajbl, poglavarica provincijalne zajednice, s. Mateja Damjanović i s. Marija Klara Klarić, a iz osječke zajednice: s. Iva Davidović, poglavarica osječke zajednice, s. M. Branka Čutura, s. Anđela Sudar i s. Marija Stela Filipović.

Mladomisnik don Elvir Tabaković rođen je 1986. godine u Kupresu, a odrastao je u Osijeku. Studirao je

na Papinskom sveučilištu sv. Tome Akvinskoga – *Angelicum* – u Rimu, a njegov životni put obilježen je iskustvom obraćenja, nakon kojega je sazio i njegov svećenički poziv. Zaređen je za svećenika 9. lipnja u sjemenišnoj crkvi Presvetoga Srca Isusova na zagrebačkoj Šalati. Misu i obred ređenja predvodio je kardinal Gerhard Ludwig Müller, nekadašnji prefekt Kongregacije za nauk vjere, a slavlje je bilo služeno prema starijem obliku Rimskoga obreda.

Slavlje Mlade mise započelo je okupljanjem u i oko crkve sv. Roka u Donjem gradu, pred kojom je mla-

domisnikova majka Danica izmolila blagoslov nad svojim sinom, svećenikom Elvirom. Nakon toga krenula je svečana procesija do crkve Preslavnoga Imena Marijina gdje je slavljena sveta misa.

Na misi je propovijedao vlč. Marko Martić, župnik u Sibirju. Na početku je rekao kako se Crkva raduje jer je Gospodin pred svojim narodom podigao ovoga svećenika te da je Krist, koji izgublenu ovcu stavlja na svoja ramena, slika svakog katoličkoga svećenika. Naglasio je da zadaća don Elvira kao svećenika ne će biti prilagođavati evanđelje svijetu, nego

svijet voditi evanđelju. Ohrabrio je mladosnika likom blaženoga Alojzija Stepinca, da po njegovu uzoru ne smije gubiti hrabrost u naviještanju istine, slijedeći nauk Križa. Potaknuo je sve da mole za mladosnika, da ostane vjeran, da ostane čovjek oltara, čovjek ispovjedaonice.

Nakon svete mise mladosnik je pojedinačno dijelio mladosnički blagoslov, kao i spomen sličicu s napisanim geslom: „Et Verbum Caro factum est.“ (Iv 1, 14)

Slavlje je nastavljeno svečanom večerom, tijekom koje su se izmjenjivali govori puni zahvalnosti i radosti duha. U ime redovnika i redovnica govor je izrekla s. Marija Stela Filipović, koji ovdje donosimo u cijelosti:

Dragi mladosniče don Elvire, draga majko Danice, draga Jasna, Elvira, draga rodbino, svećenici, redovnici, redovnice i svi dragi uzvanici! Večeras smo okupljeni u ozračju radosti, zahvalnosti i molitve kako bismo zajedno proslavili veliki dan u životu našega don Elvira. Mlada misa nije samo osobna proslava jednoga čovjeka, nego događaj cijele Crkve.

Dragi don Elvire, danas ti od srca čestitamo i radujemo se s tobom, svjesni da je Gospodin u tvom životu ostvario svoje djelo. Nakon godina razlučivanja, molitve, studija i priprave, primio si milost svetoga reda i postao si Kristov svećenik. Na tvojoj je duši utisnut neizbrisiv pečat svećeništva, znak da na poseban način pripadaš Kristu i njegovoj Crkvi. Tvoj put time je dobio novu dimenziju. Pozvan si naviještati evanđelje, slaviti sveta otajstva i biti pastir pouzdanom narodu. Pred tobom su mnogi izazovi, ali i nebrojene milosti. U svakom slavlju svete mise, u svakoj riječi utjehe i ohrabrenja koju budeš uputio ljudima, Krist će po tebi djelovati među svojim narodom. Zato te večeras želimo ohrabriti da uvijek gledaš na Krista Dobroga Pastira. Neka On bude uzor tvom.

srcu, tvojim riječima i tvojim djelima. Neka te njegova ljubav vodi u trenucima radosti, ali i onda kada budu dolazili trenutci kušnje, umora ili nerazumijevanja. Svećenik je najjači onda kada ostaje blizu Gospodinu, kada iz molitve crpi snagu i kada svoje srce potpuno predaje Kristu. Posebno zahvaljujemo Bogu za sve one koji su sudjelovali u tvom pozivu: za tvoju mamu Danicu, za tvoje sestre Jasnu i Elviru, za sve one znane i neznane koji su te pratili ljubavlju i žrtvom, za odgojitelje i profesore, za župnike, prijatelje i sve koji su molili za tebe. Nitko ne postaje svećenik sam; iza svakoga poziva stoji mnogo molitava, odricanja i nevidljive dobrote.

Dragi don Elvire, svi redovnici i redovnice pridružuju se večeras ovoj radosti te ti od srca žele obilježiti Božjega blagoslova. Preporučujemo se tvojim molitvama i svetim misama, a i mi ćemo pratiti tvoje svećeništvo svojom molitvom. Po zagovoru Blažene Djevice Marije, Majke Crkve i Majke svećenika, neka te uvijek prati Božji blagoslov. Neka te Gospodin čuva u vjernosti, ispuni radošću služenja i učini plodnim radnikom u svojem vinogradu. Neka tvoje svećeništvo bude na slavu Božju, na izgradnju Crkve i na spasenje mnogih duša.

s. Mariangela Žigrić

Pred tobom, Gospo

*Pred tobom, Gospo, sve je tako tiho.
Smjerne ti oči molitve su pune.
Usta ti šute. Al' predivne pjesme
svira Duh Sveti na srca tvog strune.*

*Nečujno klekam pored Poverella.
Divim se. Srcem slušam pjesme Duha.
Predivna Pjesmo, Gospo Anđeoska,
tebe sam gladna kao gladan kruha.*

*Htjela bih, Majko, da ta pjesma tvoja
U srce dopre svakog ljudskog bića.
Od zla sve ljude oslobodi, Moćna!
Bog nek im bude svrha i cilj žića.*

*Vrijeme nek naše tvojim vijekom bude.
Milosna, ravnaj k Isusu nam dane.
Mir nam izmoli. Daruj dobro svako ...
Bogu nas vratiti, vidaj naše rane ...*

*Tišina ... Ronim u te, Pjesmo raja ...
Akordi tvoji u mom srcu zvone.
Čiste me. Peru. Natapaju Bogom.
Rijeke života u meni romone ...*

Za blagdan Porcijunkule 1987. u Đakovu

s. N. M. | Sveti Antun – veličanstveni propovjednik i mislilac

Antunovo u Đakovu

Na Ljetnoj terasi Centra Amadea pri Samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa, na blagdan sv. Antuna, 13. lipnja 2026. godine, sv. mise slavljen su od 5 sati. Prvu misu predvodio je rektor samostanske crkve, vlč. Ivica Raguž. Sljedeća je bila u 6,30, a predvodio je vlč. Ivan Andrić, suradnik rektora i voditelj liturgije samostanske crkve. Misu u 8 sati predvodio je vlč. Davor Vuković. U 9,30 sati misu je predvodio vlč. Stjepan Radić, a u 11 sati vlč. Ivica Pažin. Mogućnost za svetu ispovijed bila je tijekom cijeloga dana.

U ranim jutarnjim satima vlč. Raguž je u homiliji potaknuo vjernike da, poput sv. Antuna, u svakoj prilici stave križ na čelo i utječu se Blaženoj Djevici Mariji. Kao i većina propovjednika toga dana, stavio im je na srce čitanje Božje riječi i duhovnoga štiva, po primjeru sv. Antuna koji je bio gorljiv u studiju teologije i životu po Svetom pismu, poput svojega oca sv. Franje, čijemu je franjevačkomu redu, nakon augustinskoga, i pripadao.

Velečasni Pažin, na misi u 11 sati, istaknuo je sljedeće misli i poticaje, nakon kratkoga osvrta na život sv. Antuna: „... postaje svjetski svetac, od običnoga, tihoga redovnika veličanstveni propovjednik i mislilac. Od beskućnika, koji se nije zadržavao na jednom mjestu, pronalazi utočište u istini života Krista, jedinog za kojim je čeznuo čitava života. Današnji je čovjek zapravo beskućnik. On želi svoju sreću okučiti na jednom mjestu. Gradi kuće, gradi stanove, čini si lijepim one prostore u kojima misli da bi se mogao osjećati kao doma. No, trenutci izlaska iz vlastitoga komfora i dolaska pred noge jedinomu i uzvišenomu Bogu, moleći zagovor svetoga Antuna, pokazuju da u nama postoji čežnja koja traži novi dom. I

da nam je ta naša svakodnevna čežnja, želja za nečim drukčijim, uvijek bila izazov našem svakodnevnomu beskućništvu, odnosno pronalasku krova nad glavom, ali još uvijek nedostatno pronađenim krovom nad dušom. Jer, zašto bismo dolazili sv. Antunu da nam pronađe ključ od sobe koji smo izgubili, da nam prije samoga puta u Zagreb pomogne pronaći besplatno parkirališno mjesto? Dolazimo ovomu svetcu, htjeli mi to priznati ili ne, moliti njegov zagovor, jer vjerujemo da leži i počiva u okrilju Božjem. Mi ništa drugo ne želimo nego udomiti se, okučiti se, opremiti sobu naše egzistencije i vlastitoga života živim i jedinim Bogom. I zato tražimo pomoć svetaca i jednoga među najomiljenijima svima njima, svetoga Antuna.“

U popodnevним satima hodočasnici su dolazili pomoliti se pred likom sv. Antuna, a u 17,00 sati obitelji su sudjelovale u blagoslovu djece, koji je predvodio vlč. Ivica Raguž, zajedno sa vlč. Alojzom Kovačekom, župnikom Župe Svih svetih u Đakovu i vlč. Matom Mićanom. Hodočasce je završilo u 18 sati hodočasničkom sv. misom koju je predvodio vlč. Alojz Kovaček.

Samostanski zbor Milosrdnih sestara sv. Križa, pod ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić, uzveličao je pjesmom svetu misu u 6,30 sati, kao i svečanu misu u 11 sati, a na večernjoj sv. misi pjevao je župni zbor Santo, uz vodstvo s. Jelene Kovačević.

Dok smo Njegove
i dok smo Božje ne
bojmo se ničega! Mogu
doći i doći će časovi
teške kušnje, gdje će
se staviti na kušnju
i naša sveta vjera i
pouzdanje u Boga. Al
ne bojmo se! Mi znamo
u koga smo vjerovali.
Spasitelj uvijek
pobjedjuje!

majka M. Amadeja Pavlović

Renata Meleš | “Zlatna harfa” Osječkoga zapadnog dekanata

Smotra dječjih crkvenih zborova Zlatna harfa, za dječje pjevačke zbrove Osječkoga zapadnog dekanata, uz sudjelovanje jedne župe gosta iz Osječkoga istočnog dekanata, održana je u subotu, 18. travnja 2026. godine u Josipovcu, u Župi sv. Luke evanđelista, u prigodi Jubilarne godine o 800. godišnjici preminuća sv. Franje Asiškoga. Papa Lav XIV. u proglašenju ove godine osobito ističe dar mira koji je bio u korijenu poziva siromaška iz Asiza, a ovogodišnja Zlatna harfa održana je pod geslom “Gospodin ti dao mir”.

Smotra je započela misnim slavljem koje je predvodio preč. Matej Glavica, dekan Osječkoga zapadnog dekanata i župnik Župe sv. Petra i Pavla, apostola, u Osijeku, uz suslavitelje: župnika domaćina Župe sv. Luke evanđelista u Josipovcu vlč. Marija Žigmana i župnika Župe Mučeništva sv. Ivana Krstitelja o. Ivana Matica, SJ. U svojoj propovijedi preč. Glavica obratio se djeci podsjećajući ih na korizmeno i uskršno vrijeme te na Isusovu muku, smrt i uskrsnuće. Na poseban način uključivao je djecu u propovijed počinjući prigodnu pjesmu. Svoju propovijed započeo je riječima da se nalazimo u uskršnom vremenu, kada smo s radošću dočekali Isusovo uskrsnuće i kada nam se Isus očitovao kao pobjednik nad smrću te nam darovao vječni život. Prije toga prolazili smo vrijeme korizme u kojem smo se pripremali za najveći događaj u povijesti ljudskoga roda, kada je Božji Sin pobijedio smrt. Prije nego što se dogodila njegova smrt, Isus je ušao u Jeruzalem. Upitao je djecu znaju li što se događalo na Cvjetnicu? Rekao im je da su djeca poput njih uzela grane i pjevala “Hosana”, a djeca su nastavila pjesmu: “Hosana, hosana, hosana u visini.” Propovjednik je nastavio: „Klicali su mu: ‘Hosana, blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje’, ali se vrlo brzo to ‘Hosana’ pretvorilo

u ‘Raspni ga, raspni ga’. Bio je to ružan poklik koji je Isusa na neki način potjerao na križ, ali On nije ostao u grobu, nego se treći dan dogodilo što?“, upitao ih je preč. Glavica, a djeca su s njim zapjevala: ‘Gospodin slavno uskrsnu, aleluja, aleluja, na ljudsku sreću beskrajnu, ale, aleluja.’ Svoju propovijed preč. Glavica zaključio je riječima: „I što je naša Harfa u ovom uskršnom vremenu nego upravo to klicanje: ‘Hosana Gospodinu’, dok ga molimo da ostane s nama, da nam daruje svoj mir, da nas oslobodi svih naših strahova, da se ne bojimo i da vas pošalje u ovaj svijet, u vaše škole, razrede, obitelji, domove i da kažete da nitko nije kao Isus, onaj kojega ja volim, kojega slavim, kojemu pjevam i kojemu se radujem u životu. Neka ovo naše zajedništvo bude doista pohvala Onomu koji nas ljubi, koji nas voli, koji je naš Bog.” Na kraju propovijedi svi su zapjevali: „Isuse, volim te! Više od svega drugog, volim te! Sve što je u meni želi pjevati: Isuse, volim te.”

Nakon mise uslijedio je revijalni dio Smotre koji je vodila Valentina Vojnović, voditeljica Dječjega zbora Župe sv. Josipa Radnika, Osijek, a na kojem su se predstavili dječji zborovi osam župa Osječkoga zapadnog dekanata: Župe sv. Ivana Krstitelja, Župe sv. Luke evanđelista – Jo-

sipovac, Župe sv. Leopolda Bogdana Mandića, Župe Uzvišenja svetoga Križa, Župe sv. Josipa Radnika, Župe sv. Josipa – Josipovac, Župe sv. Petra i Pavla, apostola i Župe Rođenja Blažene Djevice Marije – Višnjevac, kao i gosti iz Osječkoga istočnog dekanata – Dječji zbor Župe Preslavnoga Imena Marijina. Svaki zbor izveo je po dvije pjesme.

Na smotri je sudjelovalo dvjestotinjak djece i dvadeset svirača različitih instrumenata predvođeni svojim voditeljima: Ivanom Ševerdija, Kristinom Ozimec, Željkom Paudenović, Marijanom Matijević, Valentinom Vojnović, Vladimirom Najbauerom, Božanom Patković, s. Brankom Čutura te Benjaminom Novoselcem. Djeca su radosnim veličanjem Boga i skladnim pjevanjem izmamila osmijehe i oduševljenje svih nazočnih. Po završetku revijalnoga dijela preč. Glavica podijelio je diplome svim sudionicima ovogodišnje Zlatne harfe. Smotra je završila zajedničkom pjesmom „Jubilate Deo“ te druženjem uz zakusku koju su osigurali Župnik i župljani domaće Župe. Nakon okrjepa djeca su se vratila svojim kućama, obogaćena lijepim iskustvom zajedništva i pjesme, u nadi i radosnom iščekivanju sljedeće Zlatne harfe koja će se održati u Josipovcu, u Župi sv. Josipa.

Kristijan Posavac

„Zlatna harfa” Vukovarskoga dekanata

Smotra dječjih župnih zborova „Zlatna harfa” Vukovarskoga dekanata održana je u subotu, 18. travnja 2026. godine, u Župi sv. Jurja, mučenika, u Bapskoj, u prigodi jubileja 800. obljetnice preminuća sv. Franje Asiškoga, pod geslom „Iz svega glasa vapijem Gospodinu”. Na smotri su sudjelovala četiri dječja zbora: „Sveti Juraj – mučenik” iz Bapske, „Apostoli” iz Tovarnika, „Put ljubavi” iz Iloka te „Glasnici sv. Bone” iz Vukovara – Župa sv. Filipa i Jakova.

Program susreta sastojao se od misnoga slavlja, pojedinačnih nastupa svakoga zbora, zajedničkoga blagovanja i rekreativnoga dijela. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Domagoj Vidaković, upravitelj župa Bapska, Lovas i Sotin, uz koncelebraciju fra Tonija Vučemilovića, župnika i gvardijana vukovarske Župe sv. Filipa i Jakova. U prigodnoj homiliji vlč. Vidaković povezo je evangeoski prizor Isusova dolaska učenicima usred oluje s iskustvom svakodnevnih životnih poteškoća, istaknuvši kako povjerenje u Krista donosi sigurnost i mir. Naglasio je kako i mi, poput učenika, često prolazimo kroz „oluje”, no Isus nas poziva na pouzdanje riječima: „Ne bojte se! Ja sam!”

Posebno je istaknuo snagu glazbe i zajedništva, naglašavajući kako pjesma uzdiže čovjeka iznad briga te svjedoči da radost može biti jača od svakoga problema. Kao uzor naveo je svetoga Franju Asiškoga koji je i u patnji pronalazio snagu za pjesmu, pouzdavajući se u Božju prisutnost. Na kraju je djecu potaknuo da ne budu samo pjevači, nego „žive harfe” koje svojim životom, djelima i molitvom prenose Božju ljubav drugima, noseći radost i mir u svoje obitelji, škole, župnu zajednicu i društvo u cjelini.

Nakon misnoga slavlja uslijedio je prigodni program, a započeo je zajedničkom izvedbom pjesme „Vijek hvaljen

budi”. Budući da se „Zlatna harfa” održava u prigodi jubileja 800. obljetnice preminuća sv. Franje Asiškoga, vjeroučiteljica Lucija Vukas slikom i riječju približila je djeci život i djelo ovoga velikog svetca Katoličke crkve. Uslijedio je potom pjevački dio u kojem su se zborovi predstavili svojim nastupima, a pratili su ih brojni okupljeni župljani, roditelji i posjetitelji.

Nakon izvedbi, fra Toni Vučemilović, u ime vukovarskoga dekana preč. Zvonimira Martinovića, podijelio je priznanja za ovogodišnji nastup te uputio djeci i njihovim voditeljima riječi podrške, ohrabrenja i zahvale. Na samom kraju susreta djeca su združenim glasovima pozdravila Nebesku Majku Mariju pjesmom „Magnificat”. Druženje je nastavljeno u župnom dvorištu, uz zajednički ručak i igre. Susret je protekao u ozračju radosti, pjesme i zajedništva, potvrđujući važnost ovakvih susreta u promicanju dječjega crkvenog pjevanja te u izgradnji međusobnoga povezivanja i zajedništva među mladima Vukovarskoga dekanata.

s. M. Kristijana Kolić

Zlatna harfa u u Đakovu

Ovogodišnja Zlatna harfa, koja se odvija pod geslom „Iz svega glasa vapijem Gospodinu”, u prigodi Jubileja 800. obljetnice preminuća sv. Franje, održana je u subotu 30. svibnja 2026. godine, u samostanskoj crkvi Presveto-ga Srca Isusova u Đakovu.

Susret je okupio dječje crkvene zborove Valpovačkoga i Donjomiholjačkoga, te Đakovačkoga i Velikokopaničkoga dekanata. Prije mise zborove je pozdravila provin-

cijalna poglavarica Družbe Milosrdnih sestara svetoga Križa, sestra Marija Brizar, zaželjevši im dobrodošlicu te izrazivši zadovoljstvo ispunjenošću samostanske crkve djecom. Misno slavlje predvodio je mo Ivo Andrić, voditelj Nadbiskupijskoga ureda za crkvenu glazbu, zajedno s donjomiholjačkim dekanom i župnikom Župe sv. Andrije, ap., Viljevo, preč. Zlatkom Hnatešinom i vlč. Domagojem

Brkićem, župnim vikarom Župe sv. Mihaela Arkandela, Donji Miholjac.

Mo Andrić pozdravio je okupljene te zahvalio, napose djeci, njihovim roditeljima i voditeljima, na trudu koji ulažu u pjevanje na liturgijskim slavljinama. Zazive Molitve vjernika, koji su bili prožeti „Pjesmom stvorova“ čitala su djeca.

Naime, Franjo prepoznaje u svakom vidljivom stvorenju trag Stvoritelja: sunce i mjesec, voda i zemlja, vjetar i vatra nisu cilj govora, nego oni svjedoče o Bogu. „Pjesma stvorova“ aktivni je poticaj za život u

zahvalnosti i odgovornosti prema svemu stvorenom. Dok je jedno dijete čitalo molitveni zaziv, drugo je dijete držalo simbol iz „Pjesme stvorova“. Budući da je, u povodu Godine svetoga Franje, u svim franjevačkim crkvama i crkvama koje slijede franjevačku duhovnost (uključujući i samostane) moguće zadobiti potpuni oprost, djeca i svi prisutni na kraju mise izmolili su propisane molitve. Nakon mise uslijedio je nastup dječjih crkvenih zborova iz Gundinaca, Babine Grede, Koritne, Viljeva, Sikirevaca, Petrijevac, Đakovačkih

Selaca i Donjega Miholjca. Priznanja za sudjelovanje dječjim zborovima uručio je mo Andrić.

Po završetku revijalnoga dijela, sudionici Zlatne harfe prošli su središtem Đakova i pohodili katedralu sv. Petra. Susret je nastavljen zajedničkim objedom i druženjem svih zborova u dvorištu Centra *Amadea* Milosrdnih sestara sv. Križa. Zahvalni za sve milosti koje su po ovom susretu primili, sudionici su se vratili svojim kućama, prepuni dojmova i doživljaja koje će dugo pamtit i nositi u svojim srcima.

Brankica Lukačević

Zlatna harfa brodskih dekanata

Smotra dječjih crkvenih zborova brodskih dekanata – Zlatna Harfa – 39. po redu, održana je u subotu, 9. svibnja 2026. godine, u franjevačkoj crkvi Presvetoga Trojstva u Slavonskom Brodu. Sudjelovalo je 220 djece iz pet župa.

U prigodi 800. obljetnice preminuća sv. Franje Asiškoga ovogodišnje je geslo bilo „Iz sveg glasa vapijem Gospodinu!“ Program je započeo misnim slavljem koje je predvodio župni vikar Župe Gospe Brze Pomoći vlč. Josip Vuksanović. Suslavili su slavonskobrodski dekan preč. Tomislav Čorluka, fra Slavko Milić, te brodski župnici vlč. Domagoj Lacković, o. Paul Karim, vlč. Leon Noudeviwas Sagbohan.

U prigodnoj homiliji vlč. Vuksanović posvijestio je djeci zašto je pjevati i slaviti Gospodina na svetoj misi nešto najuzvišenije. „Sveta misa sveti je trenutak, nešto najsvetije što može biti, jer tu se spaja ona proslavljena Crkva – Nebo, sveti s nama, ljudima. Veliko je to otajstvo. Tu vi, draga djeco, imate nezamjenjivu ulogu, jer upravo vi sa svojim glasovima, svojom pjesmom, približujete osjećaj

onih korova anđeoskih što u vječnosti pjevaju Gospodinu“, rekao je između ostaloga vlč. Vuksanović. U duhu gesla, iz svega glasa djeca su slavila Gospodina, a došla su iz župa: Gospe Brze Pomoći, Svete Obitelji, sv. Antuna Padovanskoga, Bezgrješnoga Srca Marijina i Župe sv. Mateja, evanđelista, iz Garčina. Čitali su oni i misna čitanja.

Nastavili su slaviti Gospodina i u programu poslije mise u kojem je svaki zbor nastupio pjevajući po dvije pjesme. Zlatna harfa nema natjecateljski karakter te su sudionici nagrađivali jedni druge velikim pljeskom.

Zahvalu djeci, njihovim župnicima, voditeljicama i roditeljima, koji su s njima nazočili na susretu, zahvalila je organizatorica ovoga velikog događaja vjeroučiteljica Emilija Dodig. Prigodna priznanja uručio je članovima svakoga zbora dekan Čorluka, a u znak zahvale, uz prigodan dar, zahvalio je gvardijan Milić i voditeljima zborova. Bio je to doista raspjevan i radostan susret, koji je nastavljen ugodnim druženjem uz okrepju u klostiru samostana gdje su se svi zajedno i fotografirali.

s. Marija Stela Filipović

Zlatna misa vlč. Mate Špoljara

U Starim je Jankovcima 31. svibnja 2026. godine proslavljena Zlatna misa vlč. Mate Špoljara, starojankovačkoga župnika koji Župu Uznesenja Blažene Djevice Marije vodi pune 44 godine. Veliko je to bilo slavlje cijele župne zajednice, kojemu su se priključile i sestre redovnice rodom iz Jankovaca. Od ukupno 10 sestara, na ovom su slavlju bile: s. Ivana Mara Sarić, karmelićanka Božanskoga Srca, i četiri Milosrdne sestre sv. Križa: s. Doroteja Krešić, s. Zdenka Andrić, s. Viktorija Šimić i s. Marija Stela Filipović. One su u svetoj misi sudjelovale pripremajući i predvođeci molitvene zazive u Molitvi vjernika.

Prije početka svečane svete mise u župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, u 11 sati, okupljenim se župljanima i gostima obratila župljanka Ilona Zvjerac. Zahvaljujući Bogu za 50 godina Župnikova neumornog rada na njivi Gospodnjoj, zahvalila je za darove kojima ga je Gospodin obdario, a to su strpljivost, staloženost, marljivost, toplina, mir i dobrota. Posebno je zahvalila na njegovoj prisutnosti u dugim i teškim godinama progonstva, tijekom Domovinskoga rata, kada je Župnik tražio i posjećivao svoje stado sve do povratka na njihova ognjišta, kada je iz pepela obnavljao porušene crkve: župnu i filijalnu (u Novim Jankovcima). Župljani su mu, u znak zahvalnosti poklonili misnice i albe, moleći za njega - po zagovoru Blažene Djevice Marije - duh mudrosti, krjepko zdravlje, jakost tijela i vedrinu duha, te da ga i nadalje nadahnjuju riječi gesla koje je izabrao za Mladu misu: *Milošću Božjom jesam što jesam.* (1 Kor 15, 10)

Misno slavlje predvodio je sam slavljenik, vlč. Mato, a propovijedao je vlč. Ivan Bešlić, župnik Župe sv. Dominika Savija iz Slavanskoga Broda i slavljenikov bratić. Svoju je propovijed započeo istinama o Presvetom Trojstvu, čija se svetkovine slavila toga dana, naglašavajući da slavimo jednoga Boga u tri božanske osobe, da smo svi kršteni u ime Presvetoga Trojstva, da u ime Presvetoga Trojstva započinjemo i završavamo svoje dane, a započeli smo također i ovo svečano euharistijsko slavlje.

I nastavio je: „Danas zahvaljujemo Presvetomu Trojstvu na svim milostima, a osobito za zlatomisnika vlč. Matu. Isus nas poziva u evanđelju: *Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave Oca nebeskoga.* To je veliki zadatak za svakog kršćanina: da Krist bude prepoznatljiv u mom životu. To se dobro vidjelo u prvim kršćanskim zajednicama. Pogani su bili zadivljeni njihovom ljubavlju i to ih je poticalo da i sami prihvate kršćanstvo.“ U tu je svrhu propovjednik spomenuo zgodu sv. Franje i brata Junipera, kada je sveti Franjo pozvao brata Junipera da pođu propovijedati. *Oče moj* – odgovorio je ovaj – *ti znaš da sam neuk. Kako ću ljudima propovijedati?* No, kako Franjo bijaše uporan, Juniper je pristao. Prošli su gradom moleći u šutnji za sve one koje su susretali, smiješili se djeci, pomilovali bolesnike... Nakon nekoga vremena, sv. Franjo reče: *Brate Junipere, vrijeme je da se vratimo u samostan. A propovijed?* – upita brat Juniper. *Pa propovijedali smo...* – odgovorio je svetac smiješeci se. I dodao: „Takvi su svjedoci potrebni današnjemu svijetu.“

Zatim je iznio nekoliko podataka iz života slavljenika: rođen je u Gorjanima 1952. godine od roditelja Pave i Marije rođene Bešlić. U sjemenište u Zagreb krenuo je 1967. godine, a nakon dvije godine nastavio je školu i studij teologije Đakovu. Zaredio ga je za svećenika biskup Ćiril Kos na Petrovo 1976. godine. Kratko je vrijeme bio kapelan, a onda župnik u Šumeću i Kaniži. Od 1982. godine župnik je u Starim Jankovcima. Propovjednik je iznio i zanimljive brojke: da je vlč. Mato obavio preko 1300 krštenja i preko 800 sprovoda, zahvaljujući Bogu na svim darovima po životu i radu zlatomisničkoga slavljenika. Na kraju svete mise slavljenik je zahvalio svima koji su se utkali u njegov svećenički život, osobito svima ovdje, u Jankovcima. Zahvalio je dragomu Bogu što ga je izabrao, pozvao, poslao i dao mu da 44 godine provede sa svojim dragim Jankovčanima.

Zahvalio je svojim dragim roditeljima, koji su mu darovali život, koji su ga 24 godine pratili u svećeničkoj službi,

a osobito je zahvalio svojoj dragoj baki koja je uvijek molila i uvijek postila. Zahvalio je gostima iz Gorjana i iz Bizovca. Zahvalio je svim suradnicima u Župi, čitačima, pjevačima, pa i onima koji se brinu da „župnik ne bude gladan“. Zahvalio je načelniku Općine na svakoj pomoći i na lijepoj suradnji. Zahvalio je župljanima za misnice, za albe. Na kraju je zahvalio onima koje su „cvijet“ naše Župe, a to su časne sestre. Na poseban je način preporučio u molitvu vlč. Luku Blaževića, koji zbog zdravstvenih tegoba nije mogao biti prisutan, zaželejvši mu brz oporavak i dobro zdravlje.

Župnik je pripremio kao dar i uspomenu na ovaj svečani dan spomen-sličice, a za kolače i piće na stolovima ispred crkve pobrinula se Udruga „Hrvatska žena“ Stari Jankovci. Nakon svete mise slijedio je domjenak u Domu kulture u Novim Jankovcima, na kojem su se izmjenjivali govori u čast slavljeniku, susreti, razgovori, uz bogato i ukusno pripremljen blagdanski stol, kako je i dolikovalo ovom slavlju. U ime sestara govor je održala s. Doroteja Krešić, provincijalna savjetnica, koju je vlč. Mato krstio i u samostan poslao. Sestra je Doroteja na poseban način istaknula župnikovo nastojanje da nas, duhovna zvanja, okuplja na susretima u Župi, zazivajući i dalje za župnika slavljenika Božji blagoslov.

Laura Lazić | SHKM Požega

„Misno slavlje prošlo je u savršenom redu, a osobito je bilo upečatljivo slušati veliki zbor mladih te vidjeti mlade u narodnim nošnjama tijekom procesije i prinosa darova. Unatoč tomu, izgleda da je ljudima liturgija - koja je trajala nešto više od dva sata - ipak bila malo preduga: već tijekom pričesti čuo se žamor. Iako je dan bio dug, a mnogi su prevalili i brojne kilometre do Slavonije, na mladima se nije vidio umor. Nadam se da će, kada sutra krenu svojim domovima, sa sobom ponijeti upravo to: radost i vedrinu života.” (Izvor: Bitno net)

Naše sestre sudjelovale su predstavljajući nas na štandu, a s. Marija Brizar, prov. poglavarica i s. Doroteja Krešić, provincijalna savjetnica i voditeljica postulata, sudjelovala je s kandidaticama na svečanoj sv. misi 2. svibnja 2026. u 17 sati.

s. Hana Nikollaj | Ljetni kamp u Pešteru

Od 20. do 26. srpnja 2026. godine u Župi sv. Sebastijana u Pešteru održan je Ljetni kamp s temom “Papa sv. Ivan Pavao II.”. Bio je to tjedan pun molitve, učenja, igre, radosti i prijateljstva. Kamp je organiziran pod vodstvom s. Hane Nikollaj, u suradnji sa župnim animatorima. Tijekom cijelog tjedna djeca su se – sudjelujući u katehezi, igrama, pjesmama, kvizovima i raznim edukativnim i duhovnim aktivnostima - upoznala sa životom, radom i porukama pape sv. Ivana Pavla II. Svaki dan započinjao je sa svetom misom koju je predslavio naš župljanin don Kola Zefi, a zatim se nastavilo s programom kampa. Na ovom kampu sudjelovalo je oko 55 djece i 15 animatora.

Zadnji dan bio je pun emocija. Djeca su boravila u crkvenom dvorištu od 10 sati, sretna što provode još jedan dan zajedno. U 16 sati svetu misu predslavio je naš župni sin Imzot Zef Gashi. Nakon mise mladi su pripremili prekrasan umjetnički program za završetak kampa. Već je postala tradicija da se na kraju Ljetnoga kampa proglasi pobjednik. Sve su grupe ocijenjene i svako je dijete dobilo poklon, dok je pobjedničkoj grupi dodijeljen Kup Ljetnoga kampa 2026. Žiri, u sastavu Imzot Zef Gashi, don Kole Zefi, s. Teodozija Memqaj, nakon procjene svih aktivnosti tijekom tjedna, proglasila je grupu “Janjići” pobjednikom.

Posebna zahvala ide gospođi Peter Ljiljana Gashi, koja već 11 godina svojom financijskom pomoći podržava Ljetni kamp, omogućujući ovu aktivnost. Zahvaljujući njenoj velikodušnosti i svim dobročiniteljima, djeci cijeli tjedan ništa nije manjkalo. Bog neka ju blagoslovi i nagradi za njezino veliko srce. Zahvaljujemo i svim vjernicima koji su podržali kamp na razne načine, a posebno hvala našim animatorima i sudcima koji su neumorno radili kako bi djeci omogućili nezaboravan tjedan.

Hrvatski katolički radio

Sestra Cecilija Tomkić na HKR-u

U emisiji „Od Krista pozvani“, 9. svibnja 2026.

Crkva je nama, u Janjevu, bila druga obitelj, gdje smo odrastali – ističe s. Cecilija Tomkić. Ova redovnica Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa bila je pune 23 godine nastavnica u glazbenoj školi u Srijemskoj Mitrovici. Za svoj rad nagrađena je Zlatnom značkom, priznanjem Prosvjetne zajednice Srbije koje se dodjeljuje za životno djelo. Trenutno djeluje u Dječjem vrtiću koji Družba ima uz samostan na zagrebačkom Vrhovcu i vodi dječji zbor vezan uz Udrugu Janjevo u Zagrebu.

Sestra Cecilija na kraju je poručila: “Budite sretni i živite život, budite Bogu zahvalni za sve što vam daje! Ništa u našem danu nije sitnica. Od onoga ujutro kad ustanemo do navečer kad zatvorimo oči, sve je Božji dar i sve je milost. Živite svoj život punim plućima s Isusom!”

s. Mariangela Žigrić

Ti me stavi na to mjesto

*Bože silni, Ti me stвори,
Ti si htio bitak moj.
U ljubavi Ti me pozva,
Ti mi dade nalog svoj.*

*Ti me stavi na to mjesto,
tu da teče čas mi taj.
Baš tu želiš da Ti služim.
Snage Ti mi svoje daj!*

*Oruđe sam Tvoje slabo.
Slušat Tebe želim vijek.
Tvoja volja moj je zaklon,
mojoj bijedi snažan lijek.*

*Andeli svud rado slijede
volje Tvoje nalog svet;
i ja hoću Tvojem htjenja
ovdje biti malen cvijet.*

Prema njemačkom tekstu Georga Feuerera
Đakovo, 25. studenoga 1985.

Radio Marija | Na kavi sa sv. Ignacijem

U srijedu 1. travnja u 17 sati s. Margarita M. Kovačević bila je gošća u emisiji *Na kavi sa sv. Ignacijem govoreći o temi* Kontemplacija u akciji. Jesu li akcija i kontemplacija dva odvojena, čak suprotstavljena aspekta duhovnoga života? Blagopokojni papa Franjo o tome je rekao: “Neki drevni učitelji duhovnosti kontemplaciju su shvaćali kao

suprotnost akciji, i uzvisivali su ona zvanja koja bježe od svijeta i njegovih problema da bi se u potpunosti posvetili molitvi. U stvarnosti, u Isusu Kristu, u njegovoj osobi i u evanđelju, nema suprotnosti između kontemplacije i akcije.”

o. Benedikt Baur (1877.-1963.), OSB

Dvanaesto poglavlje

Na hvalu slave njegove milosti

- nastavak -

Apostol Pavao, kada promišlja o okviru u kojem moramo vidjeti sliku kršćanina, kaže u Poslanici Efežanima: „Bog nas blagoslovi svakim blagoslovom duhovnim u nebesima, u Kristu. Tako: u njemu nas sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim; u ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu ... na hvalu Slave svoje milosti.” (Ef 1, 3slj.) “Bog je ljubav. On je prvi ljubio nas.” (1 Iv 4)

U ovaj okvir trebamo smjestiti sliku blažene sestre Ulrike. U njoj je Bog obznanio “u dobroti neizmjereno bogatstvo svoje milosti u Kristu Isusu” (Ef 2, 7), “na hvalu Slave svoje milosti” (Ef 1, 6).

Od malih nogu Franciska se uzdiže iznad svijeta i njegovih čari, iskušenja, užitaka i radosti. Kao dijete i mlada djevojka ona ima duhovniji unutarnji svijet od svojih vršnjaka. Ona vidi i vrjednuje stvari i život drugačije od svoje okoline i iznutra ide drugačijim putevima. Nije joj potreban nikakav poseban napor da se uzdigne do Boga i da pronade radost u onom što je vodi ili podsjeća na njega. Svi svjedoče da je kao djevojka vodila uzoran život u krjeposti i umjerenosti i, unatoč neimaštini i brojnim gorčinama koje je proživjela, uvijek je bila vesela i sretna te se susretala sa svima lijepo i prijateljski, uvijek zadovoljna i sretna.

S druge strane, Franciska je od oca i majke dobila bogato vjersko nasljeđe. To nasljeđe dalje se dobro razvijalo u školama u Unterstadionu i Oberdorfu. Franciska se jako zainteresirala za katekizam i za živote svetaca. Pod prvim i strogim odgojem roditelja, koji djeci daju najbolji primjer, dijete samo od sebe razvija smisao i gorljivost za istinski kršćanski, religiozni život. Raspoloženje, odgoj i vanjske prilike uvelike pridonose tome da Francisku više privlači samoća i molitva. Koliko god imala slobodnoga vremena, ona veselo i brzo preko “potoka”, uz vrtu ogradu, žuri do crkve Gospe Snježne. Tamo kleči i gleda gore, prema tabernakulu, i iznad njega u sliku Majke Božje. Isusu u tabernakulu i Majci Mariji imala je toliko toga reći, za toliko toga zahvaliti, moliti.

Ti prirodni čimbenici objašnjavaju posebnu narav i držanje te ranu vjersko-moralnu Franciskinu visinu. Ključ za razumijevanje onoga što Franciska jest i što ju karakterizira, međutim, daje isključivo vjera da je bila izabrana od Boga. Bog ju je “izabrao, kako to kaže sv.

Pavao, prije postanka svijeta da bude sveta i neporočna pred njim”. Stoga, već kao vrlo mladu, Bog vodi Francisku putem krjeposti koja se inače ne nalazi tako često u mladenačkoj životnoj dobi.

Zbog toga ju Bog štiti od opasnosti koje u svijetu prijete mladoj djevojci. Nije se tu radilo o Franciskinoj borbi za čistoću i krjeposti, već o tajanstvenom činu Božje ljubavi. “On je nas prvi ljubio.” “U Kristu ju je Otac blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim, misleći na nju prije postanka svijeta” i “izabrao ju je na hvalu svoje milosti kojom ju je obdario u Kristu Isusu.” Punih ruku izliva svoje milosti na Francisku, da svatko u njoj prepozna i hvali Onoga koji je za nju učinio velike stvari i u njoj se proslavio. “Bezdan doziva bezdan” (Ps 42, 8). Na bezdan Božjega milosrđa i ljubavi u Franciski odgovara bezdan poniznosti i otvorenosti za poticaje ljubavi i milosti koje dolaze odozgo. “Bog poniznima daruje svoju milost.” (1 Pet 5, 5) Samo oni priznaju se nemoćnima, nesposobnima da obiluju i jednom dobrom mislju ili da pobude i najmanju želju da učine neko nadnaravno dobro. Samo ponizan uvjeren je da je nedostojan biti dijete Božje i da je nedostojan Božje ljubavi i milosti, samo onaj koji se jasno drži riječi Apostola: “Što imaš, a da nisi primio?” (1 Kor 4, 7). Samo onaj koji je istinski ponizan pripravlja put djelovanju milosti. Kod sestre Ulrike možemo upravo to vidjeti u svoj dubini: upravo jer se smatrala nedostojnom i ničicom, upravo to je omogućilo da u njezinoj duši milost Božja može djelovati bez zapreke.

Može se uočiti koliko je Bog Francisku stavio pod zakon poniznosti od prvoga trenutka njezina postojanja. U školi siromaštva i poslušnosti svojem strogom ocu, morala se odreći vlastitih želja, predavati se drugima, služiti, posvuda odstupati i činiti volju drugih. U samostanu Bog ju je na upečatljiv način obučavao da bude ponizna. To je sretna koincidencija, da je nakon četiri godine samostanskoga života jedan svećenik - koji je došao držati duhovne vježbe - postao svjestan posebnih milosti kojima je Gospodin blagoslovio ovu običnu i jednostavnu sestru. Osim poglavarice, u Kući sv. Vinka još su samo dvije sestre, koje su dolazile u bliži kontakt s Blaženicom, primjećivale nešto od posebnih milosti koje joj je Bog darivao, a to su bile: s. Mihaela i s. Mericia. Za provincijalnu kuću u Hegnu i za Kuću maticu u Ingenbohl sestra Ulri-

ka bila je sestra kao i svaka druga. To je bila Božja providnost. Sestra Ulrika trebala je ići putem poniženja. Sve vrste zaborava i nespretnosti u kuhinji i kod štednjaka pridonosili su tomu da nije bila posebno cijenjena. Čak je i njezin način molitve u kapelici krivo shvaćen i pogrešno protumačen.

Sestra Ulrika imala je tako duboko razumijevanje vriednosti poniznosti i poniženja koje joj je Bog dao tako da je čeznula za njim i radovala se kada su je drugi okrivljavali ili ponižavali. To je treći stupanj poniznosti prema sv. Ignaciju Lojolskom. Ukor i poniženje ponekad bi joj izmamili suze. Ali, ona bi se požurila u kapelicu, i izmolila zahvalno "Te deum" te bi se vratila u kuhinju tako sretna i vesela da se vidjelo da joj je poniženje stvarno postalo blagoslov. Niti krv, niti put, niti njezina vlastita promišljanja nisu joj otkrili tajnu poniznosti, nego Otac koji je na nebesima, sam Bog, Duh znanja i mudrosti. Prosvijetljena i vođena ovim Duhom, sestra Ulrika mogla je moliti: „Sretna sam, o moja ljubavi, kada sam prezrena kao ti (u Nazaretu). Daj mi milost da spoznam kakva je sreća biti prezren zbog tebe. Daj mi dovoljno snage da tražim prijezir.“ (Bilj.) U svjetlu, koje joj je dao Bog, ona zna za svoje "vlastito ništa" i za svoj neuspjeh te moli: "Još više, Gospodine, više (patnje i poniženja), još više sam zaslužila. Zato nema opravdanja (nema samo-opravdanja), nema isprike." "Tako živi duša za Boga i u Bogu i malo se brine o ljudima." "Sada srce postupno postaje slobodno i nepodijeljeno i diže se od stupnja do stupnja i sve više prepoznaje sebe i Boga. U tom znanju ono čezne samo za svojim Ljubljenim, veseliti se s njim i odmarati se od životne borbe na Isusovu Srcu." (Bilj.)

Zbog toga je razumljivo da Bog nalazi svoje zadovoljstvo u ovoj poniznoj duši, da na nju izlijeva puninu svojih milosti i da se u njoj očituju krjeposti koje su za nas primjer! Poniznost je korijen i početak svakoga dobra i spasenja, temelj na kojem počiva cijela duhovna građevina milosti i krjeposti. Tamo gdje se gradi na temeljima poniznosti, "srce postaje oslobođeno" od vlastitoga ega. Tada se postaje "nepodijeljen i uzdiže se od stupnja do stupnja", do visina prosvijetljene, žive vjere, sigurne nade i ljubavi koja je velikodušna u žrtvovanju. Ljubav koja može govoriti: "Kako bih rado umrla! Pa ipak, koliko žudi moje srce da učini još više za svoga Boga, pa da čini velika djela i spašava duše, osobito grješnike." (Bilj.) Ovdje, u dubinama prosvijetljene poniznosti s. Ulrike, nalazi se temelj zgrade njezine, gdje se milosti i krjeposti susreću, i tu se nalazi njihov izvor.

Ali, čak ni ovaj njezin najdublji dio, ovo iskonsko tlo na kojem počiva cijeli njezin milosni i krjeposni život, i iz kojega raste pod Božjim djelom ljubavi, nije njezino vlastito djelo, nastojanje i sposobnost. Ona je svjesna da je "milošću Božjom ono što jest" (1 Kor 15, 10). Ona zna da

je "ljubav i milost Božja, koja se smiluje komu hoće i ima samilost prema onom kojemu se želi sažaliti" (Rim 9, 15). Ona zna da je Bog onaj koji, od njezinih prvih početaka pa do njezinih mističnih milosti, u njoj daje da hoće i da djeluje" (Fil 2, 13), "na hvalu slave svoje milosti".

U tome je veličina sestre Ulrike: „Ona je pohvala njezove mudrosti, moći i njegova milosrđa, izabrana da navješćuje njegovu milost. Ona je pohvala njegove vječne ljubavi, obilje njegove milosti u Kristu Isusu, u dobroti. „Siromašna sama po sebi. Ništa, ali prebogata njegovom milošću.

Naslov originala: Benedikt BAUR, OSB, *Kein Maß kennt die Liebe*, Das Leben der ehrwürdigen Dienerin Gottes Ulrika Nisch, Kreuzschwester von Hegne, Hegne, 1985.

Preveo: o. Srećko Rimac, OCD

Ankica Ćurić

Hrvatska volontira

Volonteri Terezijina kruga Đakovo obilježili su Međunarodnu godinu volontera. U subotu, 23. svibnja 2026. godine, svojim su sugrađanima uljepšali predivno jutro. U srdačnim susretima, s osmijehom na licu radosno su podržali sudjelovanje Socijalne samoposluge u kampanji „Hrvatska volontira“.

s. Božidara (Matija) Pešorda

Rođena: 14. svibnja 1933.
Prvi zavjeti: 13. svibnja 1957.
Umrla: 30. ožujka 2026.

U Velikom tjednu, u Tjednu muke, kada Crkva označava spomen na posljednje ovozemaljske Kristove dane i liturgijski uprisutnjuje njegovo vazmeno otajstvo, doživjela je i s. Božidara posljednje trenutke svojega života na ovom svijetu i preselila se u vječnost 30. ožujka 2026. godine, u 4,15 sati, u Domu sv. Josipa u Đakovu.

Sestra Božidara rođena je u Grudama, u Hercegovini, 14. svibnja 1933. godine, od oca Jakova i majke Anđelke Mikulić. Na krštenju, 17. svibnja, u Župi sv. Katarine u Grudama, dobila je ime Matija. Bilo ih je osmero djece, četiri brata i četiri sestre. U školu je pošla s osam godina i završila je samo treći razred, jer joj je najstariji brat poginuo i trebalo je pomagati u kući. Redovito je išla u crkvu i na vjeronauk, i u desetoj godini primila je Prvu sv. Pričest i sv. Krizmu. S četrnaest godina otac ju je odveo u Andrijevice kod svojega brata. Tamo je obavljala poslove po kući i u polju. Uz posao, nije zaboravljala na molitvu. Voljela je čitati svete knjige i časopise. Obavila je i pobožnost na čast Presvetom Srcu Isusovu i već je tada osjetila Božji poziv. Prijavila se u samostan u Đakovo, ali je bila odbijena jer nije završila osnovnu školu. Bila je jako žalosna zbog toga i nije imala mira. Susrela je jednu časnu sestru i pitala ju je za savjet, što da učini. Sestra joj je savjetovala da uči i da privatno položi četvrti razred. Ona je poslušala i uspješno ga je završila. Kada je roditeljima priopćila da želi poći u samostan, oni nisu bili voljni pustiti ju. Roditelji su se bojali da ne shvaća ozbiljno redovnički život. Međutim, ona nije odustajala od svoje odluke da pođe u samostan i prijavila se ponovno. Tada je, 1953. godine, bila primljena i u dvadesetoj godini života stupila je u samostan u Đakovu. Bila je vrlo sretna i zadovoljna za vrijeme kandidature, a još više kada je postala postulantica i novakinja. U noviciatu je dobila ime s. Božidara. Prve svete zavjete položila je 13. svibnja 1957. godine.

Svoje djelovanje započela je u Koški. U toj zajednici, vezanoj uz župski apostolat, živjele su i radile dvije

naše starije sestre. Na primjeru njihova života s. Božidara naučila je kako se u praksi živi redovnički život, koji u ta vremena na župama nimalo nije bio lagan. Sestre su živjele u vrlo skromnim uvjetima. Kuhinja, u kojoj je pomagala, često je bila i njezina spavaonica. To joj je pomoglo te je i kasnije zadržala novicijski duh, duh revnosti i skromnosti. Položila je doživotne zavjete 1963. godine. Požrtvovno i s puno ljubavi, s radošću vršila je svoju dužnost kuharice, vrtlarice i domaćice. Da bi se moglo preživjeti, trebalo je imati vlastito domaćinstvo, vrt i uzgoj domaćih životinja. Sestra Božidara oko svega se brinula i uz to je brižno pripravljala hranu za župnika, za njegovu bolesnu majku i za sestre. U vrijeme njezine službe kao kućne poglavarice, od 1969. do 1975. godine, teško se razboljela mlada sestra Olivera Šestak. Bolest je bila teška i neizlječiva. Svojom dobrohotnošću i pažnjom s. Božidara nastojala je pomoći s. Oliveri nositi križ bolesti i predanja u volju Božju. Kako je najbolje znala i umjela, često uz nerazumijevanje drugih, pomagala je ublažiti teške bolne dane svoje mlađe susestre. Bolest i smrt drage sestre ostavila je traga na s. Božidari. I onako tiha po naravi, postajala je još tiša, s Bogom povezana u dnevnom poslu. Nakon trideset i jedne godine djelovanja u Koški, prihvatila je dužnost kuharice i vrtlarice u Sikirevcima, gdje je također kuhala za župnika i za sestre. Sestre, koje su bile s njom u zajednici, brojni svećenici koji su navraćali i župljani s kojima se susretala i surađivala, pamte ju po dobroti i gostoljubivosti. Sestre ju pamte po njezinoj energičnoj, ali prema sestrama blagoj i plemenitoj naravi. Bila je ponizna. Dopuštala je da joj se pomogne i ukaže na pogriješke. Čuvala se da riječima nikoga ne povrijedi. Radovala se uspjehu svake sestre i uvijek je bila spremna pomoći, i uvijek čuvati dobar glas i dostojanstvo svoje sestre. U Sikirevcima je s puno ljubavi i požrtvornosti ostala 25 godina. U to vrijeme proslavila je, 2007. godine, i svoj Zlatni jubilej. I u ovoj je Župi s. Božidara doživjela veliku žalost, jer se dobar župnik, vlč. Ivan Lukačević (1953.-2013.), razbolio i umro. On je bio sestrama kao otac i brat i jako je poštivao svaku sestru, a osobitu naklonost pokazivao je prema sestri Božidari. Bila mu je kao majka.

Iz Sikirevaca pošla je u Privlaku i tamo je četiri godine kuhala za sestre. Kada joj je zdravlje oslabjelo, došla je u Đakovo, u Dom sv. Josipa, i tamo je od 2017. godine obavljala male službe. Podnosila je velike teškoće zbog

oslabljena sluha i vida te zbog staračkih boli. I kad je nailazila na nerazumijevanje, nije se žalila, već je tiho sve primala u molitvi. Puno je molila za sestre, za kandidatice i novakinje. Svaki dan molila je žalosna otajstva svete krunice za nemoćne sestre u krevetu, jer je s njima suosjećala i sama se bojala „pasti u krevet“. Ispovjedniku i sestri, u koju je imala povjerenja, kazivala je o iskazanoj milosti koja ju je pratila izvjesno vrijeme za vrijeme klanjanja pred Presvetim Sakramentom.

Životni put naše s. Božidare bio je u znaku križa. Tu se pokazala kao prava Milosrdna sestra svetoga Križa, jer je sve svoje i tuđe poteškoće prikazivala Gospodinu

i sve je stavljala u njegove ruke. Svagdje je ostavila svijetli trag i primjer dobre, požrtvovne sestre.

Dan prije svoje smrti svjesno je molila krunicu Božjega milosrđa i potpuni oprost u Jubilarnoj godini sv. Franje. Znak križa, kojim je započela molitvu, stavila je na sebe s posebnom pobožnošću. Blažena Djevica Marija, koju je s. Božidara u žalosnim otajstvima promatrala i s kojom je susretala Sina Božjega, primila je s anđelima u nebesko društvo, a nama izmolila novih redovničkih zvanja koja će Krista nasljedovati vjerno i ustrajno, u mucu do uskrsnuća!

s. Meri Gotovac, priredila

s. Angelina (Kata) Samardžija

Rođena: 11. veljače 1940.

Prvi zavjeti: 12. svibnja 1961.

Umrta: 31. ožujka 2026.

U ozračju Velikoga tjedna, kada nam je Križni put i smrt našega Spasitelja posebno u mislima i pred očima, on je odlučio svojoj smrti pridružiti

s. Angelinu, 31. ožujka 2026. godine, u 23,50 sati, u KBC Osijek.

Sestra Angelina potječe iz kršćanske obitelji, od oca Mije i majke Mande rođ. Kobaš. Imali su šestero djece, ona je peta po redu. Na krštenju, 13. veljače, u Župnoj crkvi sv. Mateja, apostola i evanđelista, u Štitaru, dobila je ime Kata. Svoje djetinjstvo provela je u rodnoj kući s braćom i bratićima, jer je s njima u kući živio stric, koji je oženio maminu sestru. Živjelo se siromašno, ali su se roditelji mučili i teško radili kako bi djeca bila zbrinuta. Malo pomalo materijalno su se podigli, ali ne za dugo. Došao je Drugi svjetski rat i sve im je bilo oduzeto. Uz materijalne teškoće, velika je žalost snašla obitelj kada je stric poginuo. Svima je bilo teško, ali se tata osobito zauzeo da stričevi sinovi ne osjete nedostatak oca. Obradivao je i svoju i stričevu zemlju. Majka s. Angeline ostajala je sama kod kuće i brinula se za djecu.

Osnovnu školu završila je u Štitaru. U drugom razredu primila je Prvu sv. Pričest. Nakon završene osnovne škole Kata je upisala gimnaziju u Županji. Već nakon završene osnovne škole htjela je poći u samostan. Župnik joj je savjetovao da pričeka jer je premlada. S vremenom, ona je na samostan zaboravila. Rado je išla u društvo, u kino i kazalište. Išla je i u crkvu, i molila se, ali ju je svijet privlačio svojim izazovima. Međutim, jednom je prilikom posjetila svoju prijateljicu iz djetinjstva, koja je bila u samostanu. Tada je i ona odlučila da će poći u samostan. Najteže joj je bilo tu odluku priopćiti roditeljima. Uz pomoć Božju, smogla je snage i rekla im je kako želi poći u samostan. Oni su se tomu usprotivili. Prvo su rekli da ne mogu bez nje, a drugo da ona nije za taj način života, jer je bila jako žive naravi. Ipak su popustili i ona je 1955. godine došla u samostan u Đakovu. U kandidaturi nastavila je školovanje i položila je veliku maturu. Nakon toga bila je primljena u postulat. Tijekom toga svetog vremena pripreme za redovnički život, primila je mnoge milosti i bila je zahvalna Gospodinu za sve. Na kraju postulata jedina joj je briga bila da bude dobra i prava redovnica i da vrijeme novicijata dobro iskoristi. U novicijatu dobila je ime s. Angelina.

Nakon Prvih svetih zavjeta, 12. svibnja 1961. godine, poslala je u Zagreb na Katehetski institut. Potom je bila katehistica u Vinkovcima i u Bošnjacima. Nakon toga upisala je u Zagrebu studij njemačkoga i engleskoga

jezika. Zbog usavršavanja engleskoga i njemačkoga jezika boravila je tri godine u Londonu i u Ingenbohlju. U Ingenbohlju je položila doživotne zavjete, čega se uvijek rado i sa zahvalnošću sjećala.

Vrativši se u Zagreb, završavala je studij i diplomirala je 1971. godine. Nakon toga u Đakovu je dvije godine radila na prijevodima. Potom je premještena u Donji Miholjac gdje je šest godina bila kućna poglavarica. Kao kućna poglavarica svim se silama zalagala u izgradnji zajedništva, ali i gradnji građevinskih objekata, uvijek susretljiva i dobrohotna u odnosu s ljudima.

Uz to je davala privatne satove iz jezika. Godine 1979. godine bila je izabrana u provincijalno vodstvo kao asistentica. Tu je službu savjesno vršila punih dvanaest godina. Njezino poznavanje stranih jezika svima je tada dobro došlo. Naročito je bilo zahtjevno prevođenje Konstitucija, koje je ona s drugim sestrama, koje su poznavale njemački jezik, marljivo prevodila. U toj službi još je više došla do izražaja njezina nadarenost i doprinos za gradnju i uređenje prostora. Nakon završene službe asistentice, nastavila je služiti i pomagati kao nastavnica njemačkoga jezika u odgoju svećeničkih kandidata na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu, na Šalati. Tamo je ostala trinaest godina. Poznavanje stranih jezika maksimalno je koristila za opće dobro.

Sestra Angelina po naravi bila je temeljita, uredna, profinjena u držanju i riječima te je svojim primjerom utjecala na odgoj svojih učenika. Uz taj zahtjevni posao, tri godine obnašala je službu kućne poglavarice u zajednici sestara u Zagrebu, na Vrhovcu. Nakon redovitoga umirovljenja premještena je u Đakovo i imenovana ravnateljicom Dječjega vrtića „Sunčev sjaj-Nazaret“. Ovu dužnost obnašala je tri godine. Oslabljenih snaga, zbog različitih zdravstvenih teškoća, ostaje u zajednici u Domu majke Terezije. Primjereno svojim silama i dalje je rado, koliko su joj sile dopuštale, prevodila provincijalnu kroniku na njemački, a također i ostale tekstove.

Svoju pobožnost prema Majci Mariji ponijela je još iz svojega marijanskog novicijata („12 Marijinih zvijezda“) i s radošću je isticala kako ih Marija sve vodi

i čuva, zajedno sa sestrom magistrom, s. Tihoslavom Košec (1920.-2014.). Sestra Angelina bila je među Milosrdnim sestrama sv. Križa kojima su sluga Božji, o. Ante Antić, OFM (1893.-1965.), i o. Franjo Vlašić, OFM (1930.-1985.), svojom molitvom, pronicavošću i duhovnim savjetima pomagali i bili veliki uzori. Za svoje geslo, prilikom svečanosti zlatnih zavjeta, s. Angelina izabrala je rečenicu: „Hvala ti, Bože, za sve.“ Zahvaljujemo Trojedinomu za dar života s. Angeline, kao i za sav trud i napor koji je uložila u usađivanje duha sv. Franje, duha utemeljitelja, i redovničkoga duha u Provinciji. Kao što nas je osmijehom dočekivala u svojoj bolesničkoj postelji, vjerujemo da sada s osmijehom uzdiže Gospodinu hvalu u nebu, s Blaženom Djevicom Marijom i sa svima svetima.

Gospodin joj bio vječna radost i mir, a našoj zajednici izmolila novih, revnih srdaca koja će Raspetoga nasljedovati sve do Uskrsa.

s. Nada Martinković, priredila

Nadbiskupska klasična gimnazija
s pravom javnosti
Zagreb, Voćarska 106

Zagreb, 2. travnja 2026.

Poštovane sestre,

s dubokom tugom primili smo vijest o smrti sestre Angeline, dugogodišnje profesorice njemačkoga i engleskoga jezika u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti

S. Angelina ostavila je neizbriv trag u životima brojnih generacija naših učenika, prenoseći im ne samo znanje nego i vrijednosti predanosti, strpljenja i istinske kršćanske ljubavi. Njezina vedrina, požrtvovnost i odanost pozivu ostaju trajno nadahnuće svima koji su je poznavali i s njom surađivali.

Izražavamo iskrenu sućut Vašoj zajednici i svim susestrama s vjerom u uskrsnuće jer nakon Kristovog Uskrsnuća smrt je samo povratak u Očev zagrljaj.

U molitvi za pokoj Njene duše, zahvalni Bogu za dar njezina života i služenja.

Djelatnici Nadbiskupske klasične gimnazije s pravom javnosti

s. Margita (Agneza) Tot

Rođena: 2. listopada 1936.

Prvi zavjeti: 28. svibnja 1960.

Umrta: 8. travnja 2026.

Svjedočanstvo uskrsloga Krista u životu Milosrdne sestre sv. Križa odsijeva u pogledu, hodu, stavu i osmijehu, a izvire iz života protkana molitvom, radom i trpljenjem. To je svjedočila i s. Margita i doživjela ispunjenje svojih nadanja baš u vazmenoj osmini. Preminula je 8. travnja 2026. godine, u 18 sati, okružena sestrama, u Domu sv. Josipa u Đakovu.

Sestra Margita rođena je 2. listopada 1936. godine u Satnici Đakovačkoj, kao treće djetete od oca Franje i majke Jule rođ. Božur. Na krštenju 5. listopada u Župi Svih svetih u Đakovu dobila je ime Agneza. Sa šest godina pošla je u školu i završila pet razreda. Kao djevojčica bila je povučena i bojažljiva. Nakon završene osnovne škole čuvala je stado svojih roditelja do 14. godine. Poslije je sa starijom sestrom pomagala roditeljima u obrađivanju njive. Ostalo vrijeme obavljala je kućne poslove, sve dok nije pošla u samostan.

Išla je sa starijom sestrom u djevojačka društva i zabave. Po želji roditelja starija joj je sestra bila 'anđeo čuvar'. Kasnije je i sama zalazila u društva i posjećivala zabave, ali se čuvala svega što nije bilo dobro i odgovor u roditeljskoj kući prihvatljivo. Navršivši 19 godina uvidjela je da je vrijeme da si odabere zvanje za koje se molila već dulje vremena. Pred očima joj je bio i svjetovni, i duhovni stalež. U svojim razmišljanjima još se više i žarče molila. Za to vrijeme prisustvovala je jednoj mladoj misi i tada je spoznala da želi poći u samostan. Javila se u Đakovo da bude primljena u samostan, ali je morala pričekati još jednu godinu.

Tako je 7. ožujka 1957. godine bila primljena u đakovački samostan. Navršila je 21 godinu i s njom je bilo primljeno još 16 djevojaka. Radovala se kada je primila pelerinu, prvi znak redovničkoga opredjeljenja. U kandidaturi je poslana na filijalu u Ilok. Tamo je spremala crkvu i kuću, a po potrebi pomagala je u kuhinji i u vrtu. U Iloku se lijepo snašla, ali se obradovala kada je bila pozvana u Đakovo za postulat. Za vrijeme postulata pomagala je u crkvi i u praonici rublja. Rado

je slušala pouke u postulatu i s velikim pouzdanjem u zaštitu Nebeske Majke ušla je u novicijat. Dobila je ime s. Margita.

Budući da je kao kandidatica radila u sakristiji u Iloku, lako se snašla kada je nakon Prvih sv. zavjeta 1960. godine dobila dužnost sakristanke u đakovačkoj katedrali. Ondje je trinaest godina svom dušom i srcem vršila svoju dužnost. Kod posla bila je ozbiljna i radina. Iz Đakova premještena je u Vukovar, u Franjevački samostan, gdje je, uz sakristansku službu, šest godina bila i kućna poglavarica. Službu kućne poglavarice nastavila je i u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu tijekom šest godina. Zatim je dvije godine bila u Opatiji, u isusovačkoj Rezidenciji, gdje je uz službu sakristanke obavljala i razne kućne poslove. Poslušnost ju je tada dovela u Osijek, u konkatedralu, gdje je šest godina bila kućna poglavarica i vodila brigu za crkvu i sakristiju. Iz Osijeka je pošla u Slavonski Brod, u Franjevački samostan, i tamo je punih jedanaest godina bila sakristanka. Nakon toga, 2004. godine, došla je u Đakovo i pripadala je Postulatskoj formativnoj zajednici osam godina. Tu je svojom franjevačkom jednostavnošću, radinošću i diskrecijom, kao i spremnošću na svaki posao, bila dobar primjer mlađima. Tijekom toga vremena obavljala je razne poslove i zamjenjivala sestru u sakristiji samostanske crkve. Od 2012. godine boravila je u Đakovu, u provincijalnoj zajednici. Tu je bila spremna odgovoriti na svaku potrebu u zajednici, pomagala je u glačionici rublja, u crkvi i šivaonici.

Sestra Margita bila je jednostavna, dobra i požrtvovna sestra. Poglavarici su uvijek mogli na nju računati. Kad god se ukazala kakva potreba za zamjenom, ona se uvijek spremno odazvala. U susretu sa sestrama bila je vedra i draga. Voljela je svoje sestre i svoje zvanje. Pamtit ćemo ju po dobroti i požrtvornosti. Sve što je činila, bilo je iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Njezini česti boravci u crkvi, ne samo kada je crkvu spremala, nego i kada je molila, davali su joj snagu za svaki dan. Sve je stavljala u ruke Božje i za mnoge je molila i žrtvovala se.

U zadnjim godinama života puno je patila od svojih zdravstvenih tegoba, ali je samozatajno nosila svoj križ bolesti i starosti. U želji da drugima olakša, kako je to i inače činila, bila je skromna u svojim zahtjevima i nije dopuštala da joj se priušti nešto posebno. Sestre,

koje su bile uz nju dok je umirala, svjedoče da kako je tiho živjela tako se, gotovo neprimjetno pred njihovim očima, preselila Gospodinu.

Sa zahvalnošću sjećamo se s. Margite i preporučujemo ju zagovoru Blažene Djevice Marije i svih svetih.

Neka nam izmoli vjernih i zauzetih duhovnih zvanja koja će poput nje ustrajati u svjedočenju uskrsloga Krista.

s. Nada Martinković, priredila

s. Aleksija (Manda) Kobaš

Rođena: 3. lipnja 1943.

Prvi zavjeti: 15. svibnja 1965.

Umrta: 5. srpnja 2026.

U mjesecu srpnju, posvećenom Predragocjenoj Krvi Kristovoj, na blagdan sv. Ćirila i Metoda, slavenskih apostola, Gospodin je odlučio pozvati k sebi s. Aleksiju Kobaš. Preminula je u Portu, o. Krk, dok je snažila svoje tijelo i duh

Božjim darovima sunca i mora u zajednici sestara u Portu, zajedno s ostalim sestrama na godišnjem odmoru.

Župa Oštra Luka - Bok rodno je mjesto s. Aleksije. Usred II. svjetskoga rata, 3. lipnja 1943. godine, rodila se kao treća djevojčica od sedmero djece Marijana Kobaša i Luce rođ. Pejić. Krštena je istoga dana u Župnoj crkvi Imena Marijina, Oštra Luka Bok, i dobila ime Manda. Uz kršćanski odgoj, uvodilo se u obitelji Kobaš djecu u život navikavajući ih na rad i pomoć u kućnim poslovima. U školu se išlo toliko da se zna čitati i pisati. Manda je u selu završila četiri razreda osnovne škole i ostala je kod kuće za pomoć u domaćinstvu i na polju. Starije sestre ubrzo su osnovale vlastite obitelji pa je Manda ostala kao glavna pomoć roditeljima. Po naravi povučena, pokazivala je više interesa za odlazak u crkvu, nego u seosko društvo pa joj se u takvom ozračju razumljivo nametnula misao o životu za Boga u samostanu.

Kršćanski roditelji prihvatili su s radošću njezinu želju te je ubrzo zatim, godine 1960., pokucala na vrata samostana u Đakovu, i bila je primljena. Jako joj se svidjela samostanska tišina. Kao kandidatice provela je kratko vrijeme u Đakovu i u sestraskoj zajednici u Štitaru, a zatim se priključila pohađanju Domaćinsko-ga tečaja koji je vodila gđa Mira Vučetić u Zagrebu. Tu

je stekla svjedodžbu domaćinskih vještina koje je rado prenijela u djelo u zajednicama u kojima je djelovala. Prvi „praktični rad“ bio je u Koški. Godine 1963. pozvana je u Đakovo za bližu pripremu za novicijat te je na oblačenju dobila ime s. Aleksija. Poslije Prvih zavjeta 1965. godine bila je spremna za svaku filijalu, jer je dobra domaćica posvuda poželjna, a svojim je djelovanjem i sama potvrdila izreku da „iz kuhinje dolazi blagoslov“ u zajednicu. Tako je pošla u Vrnjačku Banju, a već 1966. godine velika kuhinja đakovačkoga Sjemeništa trebala je, makar i na kratko, njezine molitvene i marljive ruke i njezino srce. Od 1968. do 1972. godine djelovala je u zajednici sestara u Vinkovcima. Novootvorena zajednica u karitasovu domu za stare i nemoćne u Germeringu trebala je vrijednu ruku i snalažljivu osobu za vođenje kuhinje te ustanove. U poslušnosti prihvatila je s. Aleksija i taj izazov gdje je još trebalo učiti i njemački jezik za sporazumijevanje s osobljem u kuhinji. Njezina dobrohotna i poučljiva narav dobro se uklopila u novu dužnost, na kojoj je ostala šest godina. Katolička biskupija u dijaspori, u Makedoniji, molila je Milosrdne sestre sv. Križa da preuzmu brigu i domaćinstvo u biskupskom domu. Opet je s. Aleksija bila spremna zamijeniti tuđinu Njemačke sa stranim okruženjem Makedonije te je 1979. godine pošla u Skoplje, gdje je ostala punih 25 godina, a od 1984. do 1990. godine vršila je službu poglavarice te sestraskе zajednice. O razdoblju djelovanja sestara u Skoplju pisala je s. Agneta Spajić, preminula 5. veljače ove godine: „Uz svu prezaoposlenost molitva je bila na prvom mjestu. Kapela nam je bila najdraži kutak u kući. S. Aleksija je kuhala, bila na porti i vodila brigu za razne nabavke. Bile smo vrlo složne, pomagale jedna drugoj i zamjenjivale kad smo išle u duh. vježbe i na odmor.“ Iz ostalih zapisa i svjedočanstava sestara doznajemo da su sestre puno značile mons. Joakimu Herbutu, tadašnjem skopsko-prizrenskom biskupu, kao i tadašnjem pom. biskupu mons.

Kiri Stojanovu, svećenicima, a i vjernicima. Sestre su skladno surađivale međusobno i s biskupom, kao i sa sestrama Euharistinkama i Usmiljenkama, tako da je s. Aleksija osjetila veliku težinu toga rastanka, koji je sam biskup popratio sv. misom zahvalnicom za sestre. Tom je prigodom s. Agneta zapisala da se čulo na odlasku: „Vratite se!“ te da je s. Aleksija plakala i tada, ali i svaki put, kad su već ona i s. Agneta bile u Đakovu, i kad bi se toga sjetile.

Od 2004. godine s. Aleksija je u Đakovu, u provincijalnoj kući, radi liječenja. Slijedile su dužnosti u Đakovu, Županji i Slavonskom Brodu: to su bila kraća razdoblja, gdje su se izmjenjivale dužnosti u kuhinji i na porti. Zbog narušena zdravlja bila je na liječenju do 2007. godine. Čim se oporavila, ponovno je došla u Županju gdje je kuhala za sestre. Gospodin ju je pohodio teškom bolešću, imala je tumor na želudcu. Godine 2009. došla je u Đakovo, u Dom sv. Josipa. Sestre su tada žarko molile i utjecale zagovoru naše majke M. Amadeje Pavlović. Vjerujemo da je ona isprosila ozdravljenje našoj s. Aleksiji, jer se, nakon tako teške dijagnoze, počela oporavljati. I o tome ima zapis s. Agnele i svjedočanstvo da je za ozdravljenje s. Aleksije molila zagovor majke M. Amadeje. Čim je s. Aleksija prizdravila, već su nadošle nove dužnosti: godine 2010. u Vinkovcima kućni poslovi, od 2012. godine u dva na-

vrata na porti samostana u Đakovu, a između toga u Slavonskom Brodu pomoć u kuhinji. Od 2015. šest godina bila je na porti na Vrhovcu, u Zagrebu. Posljednja njezina služba bila je u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu, od 2021. godine. Prošle, 2025. godine, proslavila je svoj dijamantni jubilej i nastavila služiti svećenicima i bogoslovima u istoj službi.

Vidimo kako je Gospodin s. Aleksiju vodio na više mjesta, pohodio ju je teškom bolešću, ali je ona, unatoč svemu, ostala vedra i zahvalna Gospodinu za sve. Kolike je obradovala svojim nesebičnim i požrtvornim radom u kuhinji, samo je Gospodinu poznato. Nikada se nije štedjela, već je s ljubavlju i rado vršila svoju ne tako laku dužnost. Uvijek je bila pažljiva prema svima i sve je s osmijehom susretala. Bila je komunikativna, nenametljiva, dobrohotna, nikad nije bila nezadovoljna, zračila je smirenošću i vedrinom.

Draga sestro Aleksija, zahvaljujemo ti za sve godine, dane i sate provedene s nama u služanju i trpljenju. Čvrsto vjerujemo da je Presveto Srce ispunilo danas na tebi svoju riječ: *Blago krotkima jer oni će baštiniti zemlju* - i uvelo te u vječnu baštinu NEBA, gdje se nastavljaš u radosti klanjati Presvetomu Trojstvu, zajedno s Blaženom Djevicom Marijom i svima svetima.

s. Nada Martinković, priredila

s. Nada Martinković

Sprovod i misa zadušnica za s. Aleksiju Kobaš

U utorak, 7. srpnja 2026. godine, na Gradskom groblju u Đakovu održani su sprovodni obredi, koje je predvodio prof. dr. Ivica Raguž, rektor samostanske crkve. Sestra Aleksija Kobaš, članica Družbe Milosrdnih sestara sv. Križa, preminula je u nedjelju 5. srpnja 2026. god., u Portu, na Krku. Uz rodbinu pokojne s. Aleksije, obredima je nazočio đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić i pomoćni biskup đakovačko-osječki Ivan Ćurić, sestre redovnice, svećenici, bogoslovi, djelatnici Nadbiskupije, napose Bogoslovnoga sjemeništa.

Misa zadušnica

Nakon sprovodnih obreda, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, misu zadušnicu za pokojnu s. Aleksiju Kobaš predvodio je također prof. dr. Raguž, uz koncelebraciju prof. dr. sc. Stjepana Radića, mr. sc. Stjepana Matezovića, dr. sc. Davora Senjana i nećaka s. Aleksije, vlč. Pave Kopačića, župnika u Krepšiću. Prof. dr. Raguž u svojoj propovijedi istaknuo je ljudsku i redovničku osobinu s. Aleksije koja je voljela tišinu i boravak s Gospodinom. Također je potaknuo sve prisutne na molitvu i traženje zagovora majke M. Amadeje Pavlović (1895.-1971.), po čijem je posredovanju s. Aleksija ozdravila. Sprovodne obrede pjesmom je pratio samostanski zbor pod ravnanjem s. Jelene Kovačević, a na misi zadušnici pod ravnanjem s. Svjetlane Paljušević.

Zahvala za maminih deset godina u Đakovu

Moja mama, Marija Martinković (1936. – 2026.), živjela je deset godina u đakovačkom samostanu. Uvijek ću se u zahvalnosti sjećati ovih dana koje je provela u Domu majke Terezije, u Betaniji i u Domu sv. Josipa. Mama je rođena i živjela u Lipovcu. Imala je brata blizanca i još jednoga starijeg brata. Djetinjstvo je provela pomažući bolesnoj baki, zajedno sa starijim bratom. Željela je postati redovnica, ali joj to nije bilo omogućeno. Često je govorila kako bi, da je znala da se može doći u samostan i bez miraza, ona ipak došla. Živjela je u kršćanskom braku s tatom Marinkom koji je preminuo 2012. godine, i Gospodin ih je obdario sinom, koji je postao svećenik, i kćerkom, koja je redovnica. Darovao

joj milost da u pripremi za konačni susret s Njim provede u samostanu dane u molitvi, pjesmi i druženju u Centru *Amadea*, u Terapijskoj radionici sv. Josipa i sa sestrama na terasi Doma sv. Josipa, te da u samostanu preda svoju dušu Gospodinu. Zahvaljujem s. Mariji Brizar, provincijalnoj poglavarici, kao i prethodnim provincijalnim poglavaricama, i s. Lovorki Jukić, provincijalnoj ekonomu, koje su meni i bratu to omogućile. Zahvaljujem svim sestrama za dobrotu i gostoljubivost i za sve što su učinile za nju. Zahvaljujem također i svim djelatnicima samostana, osobito sestrama i djelatnicama u Domu sv. Josipa. Ovi redci prekratki su i riječi nedostatne za sve bogatstvo ovih deset godina, zato sve priносim Gospodinu da on uzvрати što brat i ja ne možemo te da nam daruje novih duhovnih zvanja.

s. Nada

U vječnost su se preselili:

- + Marija Martinković – majka s. Nade;
- + Pavica Filipović – majka s. Marije Stele;
- + Jagica Cindrić – sestra s. Agneze;
- + Ilka Pažin – sestra s. Dražene;
- + Danica Burina – sestra s. Celine;
- + Kata Kezele, sestra s. M. Snježane;
- + Ružica Klarić – sestra s. Leopoldine.

Molimo za pokoj njihovih duša!

s. Jelica Đuzel | *Raspeti – radi tebe*

*Umirem raspet na križu – u ranama, u mukama, ostavljen..., radi tebe.
Zar je moguće da i dalje ostaješ površna i mlaka
dok gledaš raspelo i stavljaš na sebe znak križa?*

*Glava mi je ostrim trnjem okrunjena, izbodena..., radi tebe.
Zar je moguće da misliš misli koje nisu moje?*

*Oči su mi od boli zatvorene, krvave, suzama ispunjene..., radi tebe.
Zar je moguće da tvoje oči traže zlo u drugima
i hrane se požudom pogleda?*

*Usta i jezik od žeđi i krvi slijepljeni su mi ..., radi tebe.
Zar je moguće da tvoje riječi vrijeđaju, ogovaraju i ranjavaju?*

*Uši su mi izudarane i natečene..., radi tebe.
Zar je moguće da slušaš glasove koji nisu moji?*

*Leda su mi razderana i krvlju oblivena..., radi tebe.
Zar je moguće da i dalje izbjegavaš križ svoga života?*

*Ruke su mi na križ pribijene..., radi tebe.
Zar je moguće da tvoje ruke čine ono što nije po mojoj volji?*

*Noge su mi čavlima prikovane..., radi tebe.
Zar je moguće da tvoji koraci lutaju stranputicom?*

*Sva su mi osjetila utrnula..., radi tebe.
Zar je moguće da i dalje tražiš zadovoljiti samo svoja osjetila?*

*Srce mi je kopljem probodeno,
iz njega su potekli krv i voda..., radi tebe.
Zar je moguće da tvoje srce ostaje podijeljeno?*

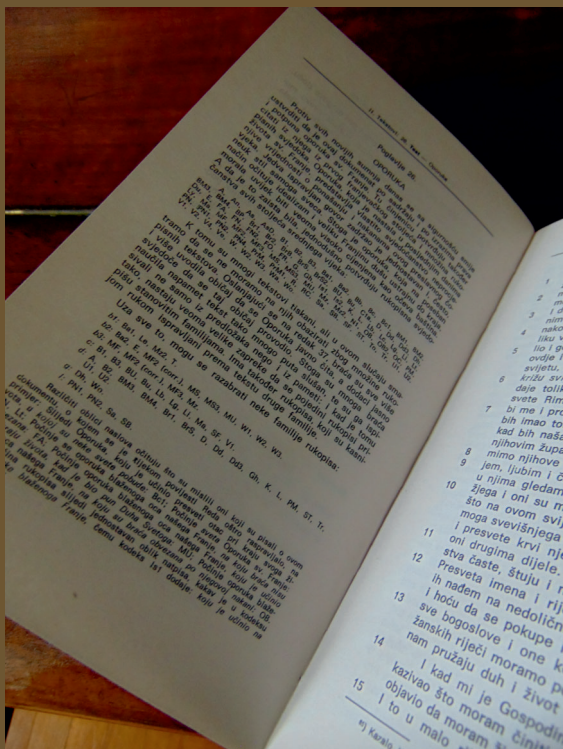
Tišina...

*Predanjem Ocu na križu predao sam se potpuno – i tebi.
Zar je moguće da se ti još uvijek ne predaješ meni,
potpuno i s povjerenjem?*

.....

*Moj Isuse, raspeta moja Ljubavi,
predajem ti svu sebe.
Sakrij me u svoje Presveto Srce
i ne dopusti da te ikada napustim.*

Jubilej 800. obljetnice smrti sv. Franje

Godina 2026. posljednja je u nizu velikih franjevačkih jubileja. Sve franjevačke zajednice – među njima smo i mi, Milosrdne sestre sv. Križa – pozvane su otkrivati i produbljivati poruku sv. Franje čiji je život prije 800 godina došao do svojega vrhunca, kada se po susretu sa sestrom tjelesnom smrti u nebu pridružio svojem Gospodinu.

Sveti je Franjo cijeli život bio u procesu preobrazbe, nastojeći se suobličiti Isusu i njegovu evanđelju. Pred kraj svojega života sastavlja *Oporuku*. U njoj se, u zahvalnom sjećanju, osvrće na sve važne trenutke svojega života, promatrajući što mu je *Gospodin* dao.

s. Marija Brizar, iz *Pisma sestrama*

*Sveti Franjo, brate naš, ti, koji si prije osamsto godina
išao ususret sestri smrti kao pomireni čovjek,
zagovaraj nas kod Gospodina.*

*Ti, koji si u Raspetom iz Svetoga Damjana prepoznao istinski mir,
nauči nas tražiti u Njemu izvor svakoga pomirenja,
koje ruši svaki zid.*

*Ti, koji si, nenaoružan, prolazio linijama rata
i nerazumijevanja,*

*daruj nam hrabrost da gradimo mostove
ondje gdje svijet podiže granice.*

*U ovom vremenu, ranjenom sukobima i podjelama,
zagovaraj nas da postanemo mirotvorci:
nenaoružani i razoružavajući svjedoci mira
koji dolazi od Krista.*

Amen.

papa Lav XIV.